

СРЕДНОЩНИ
... ИСТОРИИ

НОРА РОБЪРТС

A painting of a woman with dark hair, wearing a white dress, looking out of a window. The scene is dimly lit, with a warm, golden light coming from the window. The woman's face is partially in shadow, and her expression is contemplative.

Нощна
ТЪМА

НОРА РОБЪРТС НОЩНА ТЪМА

Превод: Пана А. Барова

chitanka.info

За красивата Алтия Грейсън, лейтенант от полицията в Денвър, мъжете са само професионални партньори или добри приятели. Докато в живота ѝ не се появява Колт Найтшейд.

Колт също е убеден, че едва ли някога някоя жена ще успее да го развълнува дотолкова, че да го накара да се замисли за постоянна връзка. Докато в живота му не се появява Алтия Грейсън.

Помолен от приятели, той трябва да намери дъщеря им Лиз, която е избягала от къщи. Докато търси изчезналото момиче с помощта на Алтия, Колт ще открие и много други неща...

ПРОЛОГ

Беше отвратително място за среща с информатор. Студена нощ, тъмна улица с миризма на уиски и пот, процеждаща се през вратата на бара зад гърба му. Той дръпна с облекчение от тънката пура, докато наблюдаваше кльощавия тип, съгласил се да му продаде информация. Нямаше много за гледане — нисък, мършав и грозен, помисли си Колт. На ослепителната светлина, която неоновата реклама зад тях хвърляше на пресекулки, информаторът изглеждаше почти комично.

Но нямаше нищо комично в предстоящия бизнес.

— Трудно е да те разбере човек, Билингс.

— Да... Да... — Билингс гризеше мръсен палец, а погледът му шареше нагоре-надолу по улицата. — Това е начинът да оцелееш. Чух, че си ме търсил. — Погледна изпитателно Колт, стрелна поглед нагоре, после встрани, целият кълбо от нерви. — Такъв като мен трябва да е внимателен, нали? Това, дето го искаш, то не е евтино. И е опасно. Щях да се чувствам по-добре с мойто ченге. Обикновено работя с мойто ченге, ама не можах цял ден да я открия.

— Аз пък се чувствам по-добре без твоето ченге. А и аз съм този, който плаща. — В потвърждение на думите си, Колт измъкна от джоба на ризата си две петдесетачки. Проследи как очите на Билингс се метнаха към банкнотите и се задържаха върху тях дълго, изпълнени с алчност. Колт може да беше човек, готов да поеме риск, ала не беше в стила му да купува нещо слепешком. Затова държеше парите на безопасно разстояние.

— Ще говоря по-добре, ако пийна нещо... — Билингс рязко кимна с глава към входа на бара зад тях.

Женски смях, висок и писклив, изтреця през стъклото като изстрел.

— За мен и така си говориш добре. — Колт забеляза, че онзи бе сноп от оголени нерви. Почти чуваше как тънките му кости се удрят една о друга, когато Билингс прехвърляше тежестта на тялото си от крак на крак. Ако не го притиснеше веднага, щеше да избяга като заек.

А и Колт беше отишъл твърде далеч и заложил твърде много, за да го изпусне сега. — Кажи ми каквото ми е нужно и после ще ти купя едно питие.

— Не си тукашен.

— Не — повдигна вежди Колт. Чакаше. — Това проблем ли е?

— Хич. По-добре, че не си. Надушват те... — Билингс се удари по устата с опакото на ръката си. — Е, имаш вид на човек, който добре се оправя...

— Известен съм с това. — Колт дръпна още веднъж, преди да захвърли пурата. Червеното ѝ око просветна в канала. — Информацията, Билингс. — За да покаже, че е добронамерен, Колт му подаде едната банкнота. — Давай да вършим работа.

Точно когато Билингс протегна нетърпеливо пръсти, мразовитият въздух се разби на парчета от писъка на гуми по паважа.

Колт нямаше защо да прочита ужаса в очите на Билингс. Адреналинът и инстинктът го блъснаха като светкавичен къч на катър. Още щом изтрещяха първите изстрели, той се хвърли на земята, за да се прикрие.

ПЪРВА ГЛАВА

Алтия нямаше нищо против да поскучае. След тежък ден едно приятно, скучно местенце можеше да е добре дошло, давайки и на тялото, и на ума възможност да се заредят. Нямаше нищо против да се измъкне от десетчасова смяна и от дори още по-изтощителна шейсетчасова седмица, да облече вечерна рокля и да напъха изморените си крака в обувки с деветсантиметрови токчета. Не би дори се оплаквала, че трябва да седи на банкетна маса в балната зала на Браун Хаус, докато монотонните речи ѝ размътваха главата.

Обаче решително беше против това, че ръката на онзи, с когото днес бе тук, се плъзгаше нагоре по бедрото ѝ под прикритието на бялата ленена покривка.

Мъжете бяха толкова предсказуеми.

Тя вдигна чашата си, размърда се на стола си и мушна лице в ухото на своя кавалер.

— Джак?

Пръстите му полазиха по-нагоре.

— Ммм?

— Ако не си махнеш ръката, да речем, в следващите две секунди, ще я пробода, наистина, ама наистина жестоко, с десертната виличка. Ще те заболи, Джак. — Алтия се облегна назад, отпи от виното си и се усмихна над ръба на чашата си, когато той вдигна учудено вежди. — Цял месец няма да можеш да играеш тенис...

Джак Холмсби, виден ерген, прокурор, от когото се бояха, и почетен гост на банкета на Асоциацията на денвърската адвокатура, знаеше как да се справя с жените. И от месеци се опитваше да се сближи достатъчно с тази специална жена, че да се справи и с нея.

— Тия... — прошепна той името ѝ и я дари с най-очарователната си похотлива усмивка. — Тук почти приключихме. Защо не идем при мен. Можем да... — прошепна в ухото ѝ предложение, което бе образно, изобретателно и, може би, анатомически невъзможно.

Пейджърът спаси Алтия от необходимостта да отговаря и спести на Джак дребна хирургическа операция. Няколко от съседите ѝ по маса се размърдаха и затършуваха по джобовете и чантичките си. Тя наклони глава и стана.

— Извинете ме. Мисля, че е моят. — И се отдалечи, като поклащаше леко дългите си бедра.

Стегнатото ѝ тяло в украсена с проблясващи сребристи мъниста яркочервена рокля без гръб накара не една глава да се обърне. Вдигнаха се кръвни налягания. Развихриха се фантазии.

Наясно с това, но определено равнодушна към подобни реакции, Алтия излезе от балната зала във фойето и се насочи към редицата телефони. Там отвори обсипаната си с мъниста официална чантичка, съдържаща пудра, червило, лична карта, малко пари в брой за непредвидени случаи и деветмилиметровия ѝ пистолет, изрови монета от дващест и пет цента и позвъни.

— Грейсън се обажда. — Докато слушаше, отметна назад водопада от огненочервена коса. Кафявите ѝ очи с жълтокафеникав оттенък се присвиха. — Тръгвам.

Тя окачи слушалката, обърна се и видя Джак Холмсби да крачи забързан към нея. Привлекателен мъж, помисли си обективно. Добре излъскан външно. Жалко, че беше толкова обикновен вътрешно.

— Извинявай, Джак. Трябва да тръгвам.

Раздразнението очерта дълбока бръчка между веждите му. У дома го чакаше бутилка бренди „Наполеон“, наръч дърва и комплект бели сатенени чаршафи.

— Наистина, Тия, не може ли някой друг да поеме задачата?

— Не — отвърна тя. Работата беше на първо място. Винаги на първо място. — Беше ми приятно, че те видях тук. Можеш да останеш и да си прекараш приятно.

Ала той не се предаваше толкова лесно. Тръгна след нея през фойето навън в свежата есенна вечер.

— Защо не наминеш, след като приключиш? Можем да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали.

— Не сме стигали доникъде, Джак. — Алтия подаде талончето си за паркиране на контролора. — Трябва първо да започнеш, за да стигнеш донякъде, а аз нямам никакво намерение да започвам нещо с теб.

Само въздъхна, когато той я обгърна с ръце.

— Хайде, Тия, не дойде тук тази вечер, за да ядеш първокачествени ребра и да слушаш банда адвокати да произнасят безконечни речи. — Джак се приведе и промърмори до устните ѝ: — Не носиш тази рокля, за да ме държиш на една ръка разстояние. Облякла си я, за да ме възбудиш. И успя.

Лекото ѝ раздразнение се усили.

— Дойдох тук тази вечер, защото те уважавам като адвокат. — Бърз удар с лакът в ребрата накара дъха му да спре и ѝ позволи да отстъпи назад. — И защото мислех, че можем да прекараме една приятна вечер заедно. Какво обличам, Холмсби, си е моя работа, ала не съм си подбрала тоалета, за да ме опипваш под масата и да правиш смешни предложения как бих могла да прекарам остатъка от вечерта.

Тя не крещеше, но и не си правеше труда да говори тихо. В гласа ѝ проблясваше гняв като лед в мъгла. Ужасен, Джак опипа възела на вратовръзката си и се заоглежда наляво-надясно.

— За бога, Алтия, по-спокойно.

— Точно същото се канех да ти предложа — каза тя мило.

Служителят от гаража се мъчеше да не пропусне нищо, ала се прокашля любезно. Алтия се извърна да вземе ключовете, благодари му и го дари с усмивка и щедър бакшиш. Усмивката накара сърцето му да пропусне един удар и той пхна банкнотата в джоба си, без да я погледне. Беше твърде зает да мечтае.

— Ах... Карайте внимателно, госпожице. И скоро пак заповядайте. Наистина скоро.

— Благодаря. — Тя отметна назад коса и се плъзна грациозно зад кормилото на своя ремонтиран форд мустанг с гюрук. — Ще се видим в съда, Джак. — Алтия даде газ и отпраши.

Местата на убийства, независимо дали на закрито или на открито, в градска, крайградска или в пасторална среда, имаха едно общо нещо — ореола на смъртта. Като ченге с близо десетгодишен опит, Алтия се беше научила да го разпознава, да го вдишва и да не мисли за него, докато се занимаваше с прецизната и механична работа по разследването.

Когато пристигна на местопрестъплението, половината квартал бе отцепен от полицията. Полицейският фотограф бе приключил с документирането на сцената и вече си прибираше апаратурата. Тялото беше идентифицирано и точно затова тя беше тук.

Сините светлини на три полицейски коли проблясваха, а радиостанциите им издаваха кашлящи звуци. Зяпачите — защото смъртта винаги ги привлича — се тълпяха зад жълтата ограничителна лента, жадни да зърнат за миг смъртта, сякаш за да се убедят за пореден път, че те самите са живи и здрави.

Нощта беше студена, затова Алтия грабна шала, който беше метнала на задната седалка на колата си. Изумруденозелената коприна пазеше ръцете и гърба ѝ от студа. Тя показва значката си на постовия, контролиращ тълпата, и се промуши под заграждението. Беше благодарна, когато съзря Суини — вряло и кипяло ченге с два пъти по-голям стаж от нейния, който не бързаше да се откаже от униформата.

— Лейтенант — кимна той към нея, после извади носна кърпа и се опита храбро да изсекне запушения си нос.

— Какво имаме тук, Суини?

— Стрелба от движеща се кола. — Той напъха обратна носната кърпа в джоба си. — Простреляният е стоял и разговарял пред бара — и направи жест към разбития прозорец на заведението. — Свидетели казват, че приближила движеща се бързо на север кола. Засипала всичко с куршуми и продължила.

Алтия все още усещаше миризмата на кръвта, макар да не беше вече свежа.

— Засегнати минувачи?

— Не. Само няколко порезни рани от летящи стъкла. Стреляли са в целта. — Той погледна през рамо, а после надолу. — Не е имал късмет, лейтенант. Съжалявам.

— Да, и аз. — Тя погледна към проснатото на мръсния бетон тяло. Поначало този човек не беше нищо особено. А сега беше още по-малко. Беше един кльоцав дребосък, сигурно тежеше трийсетина кила с мокри дрехи, с кости като клечки и лице, което дори майка му би се затруднила да обича. Дивия Бил Билингс — сводник и мошеник на половин работен ден и информатор на пълен работен ден.

И, по дяволите, работеше за нея.

— Къде е съдебният лекар?

— Беше и си отиде — потвърди Суини. — Готови сме да сложим тоя в замразителя.

— Действайте тогава. Има ли очевидци?

— Да, повечето безполезни. Била черна кола, била синя кола, а един пиян твърди, че била колесница, теглена от огнедишащи демони. — Той изпсува цветисто, защото познаваше достатъчно добре Алтия, за да се притеснява, че тя ще се обиди.

— Ще използваме тези, с които разполагаме. — Тя огледа бегло тълпата — типове от бара, тийнейджъри, малко бездомници и...

Антената ѝ завибрира, когато засече един мъж. За разлика от другите, очите му не бяха изхвъркнали от отвращение или възбуда. Стоеше невъзмутимо, а разкопчаното му на вятъра кожено яке до кръста откриваше памучна карирана риза и нещо сребърно, проблясващо на верижка. Високата му стройна фигура я накара да помисли, че сигурно бе добър бегач. Тесни износени джинси плътно прилепваха по дългите му крака и свършваха до протрити ботуши. Косата му, която можеше да беше тъмноруса или кафява, се вееше на вятъра и падаше на къдрици върху яката му.

Мъжът пушеше тънка пура, а очите му разглеждаха внимателно местопрестъплението, както нейните преди малко. Осветлението не беше добро, но Алтия реши, че мъжът бе със слънчев загар, тъй като лицето му се открояваше отчетливо. Очите му бяха вдлъбнати, а носът — дълъг и почти тесен. Устата му беше волева и създаваше впечатлението, че всеки миг можеше да се изтъни в презрителна усмивка.

Някакъв инстинкт ѝ подсказа, че сигурно бе професионалист, преди очите му да се преместят и впият в нейните така, сякаш ѝ заби кроше в ченето.

— Кой е каубоят, Суини?

— Ами... О-о! — Умореното лице на Суини се сбръчка в нещо, което би могло да е усмивка. По дяволите, не можеше да го каже по на място, помисли си. Типът изглеждаше така, сякаш трябваше да е с каубойска шапка и да язди мустанг. — Очевидец — отвърна. — Онзи разговарял с него, когато го гръмнали.

— Така ли? — Тя не се огледа, когато екипът на следователя се разпореди с тялото. Нямахше нужда да го прави.

— Той единствен ни даде разбираемо обяснение. — Суини измъкна бележника си, наплюнчи палец и запрелиства страниците. — Казва, че бил черен буик седан, модел 91-ва, с колорадски номер. Не видял номера, защото предните светлини не били запалени, а той бил малко зает да си подсигури прикритие. Каза също, че оръжието прозвучало като АК-47.

— Прозвучало? — Интересно, помисли си Алтия. Не беше сваляла поглед от очите на мъжа. — Може би... — подзе, ала спря, когато съзря своя капитан да пресича улицата. Капитан Бойд Флечър тръгна направо към очевидеца, поклати глава и го обгърна в мъжка представа за прегръдка. Последва продължително тупане по гърба. — Както изглежда, капитанът се оправя с него засега. — И Алтия потисна любопитството си като лакомство, на което да се наслади по-късно. — Да свършваме тук, Суини.

Колт я беше наблюдавал от момента, в който един дълъг, гладък крак се подаде от вратата на мустанга. Жена като тази си заслужаваше да бъде наблюдавана, и още как. Хареса му как се движи — с атлетична и пестелива грациозност, без да хаби нито време, нито енергия. Хареса му, разбира се, и как изглежда. Елегантното ѝ, сексапилно малко тяло имаше достатъчно извивки, за да изостри мъжкия апетит, а и с тази развяваща се на вятъра зелена и пурпурна коприна... Фойерверкът от коса около изваяното ѝ лице събуждаше много по-интересни мисли в главата на един мъж от старинните наследствени бижута на баба му.

Нощта беше студена и всичко това внуши на Колт мисълта за топлина. А идеята да се стопли по този начин, докато чака, не беше толкова лоша. Не обичаше да чака и в най-благоприятни обстоятелства.

Не се изненада особено, като я видя да показва значка на полица с бебешко лице при загражденията. Тя носеше красиво ореола на представител на властта на сочните си рамене на плувкиня. Като запали небрежно пура, той реши, че дамата е вероятно помощник областен прокурор, а после, когато тя поде разговор със Суини, разбра грешката си.

Отгоре до долу върху нея пишеше „ченге“.

Прецени, че бе под трийсетте, може би към метър и шейсет висока, без тези убийствено високи токчета, на които се беше

покатерила.

Напоследък определено пускаха ченгета в интересни формати.

Така че Колт чакаше и преценяваше обстановката. Не изпитваше никакви чувства към останките на Дивия Бил Билингс. Просто не му беше нужен повече.

Когато усети, че тя го наблюдава, пое лениво дим и го изпусна. После измести поглед, докато срещна нейния. Стягането в корема го изненада — беше остро и напълно сексуално. Мигът, в който съзнанието му беше като избърсано стъкло, дойде напълно неочакван. Беше безпрецедентно. Сила се сблъска със сила. Тя направи крачка към него. Той изпусна дъха, който едва сега разбра, че бе затаил.

Беше толкова погълнат, че допусна Бойд да го приближи отзад и да го изненада.

— Колт! Кучи сине!

Озовал се в нечия прегръдка, Колт се извърна, готов на всичко. Но решителното напрежение в очите му се превърна в усмивка, способна да разтопи всяко женско сърце в радиус от двайсет крачки.

— Флеч! — С щедра топлота, която пазеше за приятели, Колт отвърна на мечешката прегръдка, преди да отстъпи, за да го разгледа. Не беше виждал Бойд близо десет години и с облекчение откри, че промяната бе съвсем малка. — Все още красавец, а?

— А ти изглеждаш все така, сякаш току-що си долетял на кон от ранчото. Господи, колко се радвам да те видя! Кога пристигна?

— Преди няколко дни. Искях да свърша една работа, преди да ти се обадя.

Бойд плъзна поглед покрай него към мястото, където товареха микробуса на съдебния следовател, и попита:

— Това ли беше оная твоя работа...

— Част от нея. Благодаря ти, че дойде.

— Да. — Бойд съзря Алтия и ѝ кимна едва забележимо. — На полицай ли се обади, Колт, или на приятел?

Колт погледна угарката от пурата си, хвърли я до канала, стъпка я с ботуш и отвърна:

— Хубавото е, че ти си и двете.

— Ти ли го уби?

Въпросът бе зададен така между другото, че Колт отново се засмя. Знаеше, че Бойд не би и трепнал, ако си бе признал веднага.

— Не.

Бойд отново кимна и попита:

— Ще ми разкажеш ли?

— А-ха.

— Защо не изчакаш в колата? Ще съм при теб след минута.

— Капитан Бойд Флечър. — Колт поклати глава и се засмя тихо. Макар да минаваше полунощ, той беше колкото напрегнат, толкова и спокоен, с чаша слабо кафе в ръка, подпрял краката си в износени ботуши на бюрото на Бойд. — Това вече е голяма работа.

— Мислех, че отглеждаш коне и говеда в Уайоминг.

— Да, така е. — Гласът му бе провлечен със съвсем лек южняшки акцент. — Правя го от време на време.

— Какво стана с научната степен по право?

— О, тук някъде наоколо е.

— А военновъздушните сили?

— Все още летя. Просто вече не нося униформата. Колко време й е нужно на тая пица да стигне до тук?

— Достатъчно дълго, за да е студена и да не става за ядене. — Бойд се облегна назад на стола си. Чувстваше се добре в офиса си. Чувстваше се добре и на улицата. И както преди двайсет години, когато двамата бяха в гимназията, се чувстваше добре с Колт. — Не видя ли онзи, който стреля?

— По дяволите, Флеч, имах късмет да зърна колата, преди да се просна на земята за прикритие и да се нагълтам с асфалт. Не че това ще помогне особено. Има голяма вероятност да е била открадната.

— Лейтенант Грейсън е по следите й. Хайде, защо не ми кажеш какво правеше с Дивия Бил?

— Той се свърза с мен. Аз... — Колт спря, когато Алтия влезе бавно. Не си беше направила труда да почука и носеше плоска картонена кутия.

— Вие двамата поръчвали ли сте пица? — попита тя, тръсна кутията на бюрото на Бойд и протегна ръка: — Десет долара, Флечър.

— Алтия Грейсън. Колт Найтшейд. Колт ми е стар приятел — представи ги Бойд един на друг и измъкна десет долара от портфейла си.

Алтия сгъна прилежно банкнотите, пхна ги в портмонето си и след това сложи избродираната си с мъниста чантичка върху купчина папки.

— Приятно ми е, господин Найтшейд.

— Приятно ми е, госпожице Грейсън.

— Лейтенант Грейсън — поправи го тя, повдигна капака на кутията, разгледа внимателно съдържанието ѝ, избра си парче и каза: — Мисля, че бяхте на местопрестъплението.

— Наистина така изглеждаше. — Той си смъкна краката, за да може да се приведе и също да си вземе парче. Долови парфюма ѝ над аромата на изстиваща пица с наденица. Беше много по-възбуждащ.

— Благодаря — измърмори Алтия, когато Бойд ѝ подаде салфетка, и каза: — Чудя се какво правехте там с моя информатор, който бе застрелян.

Колт присви очи.

— Вашият информатор ли?

— Точно така. — И очите, като косата му, сякаш не могат да решат какъв цвят да са, помисли си тя. Бяха нещо средно между сини и зелени. И в този момент бяха студени като шибация прозореца вятър.

— Бил ми каза, че целия ден многократно се опитвал да се свърже със своя човек в полицията.

— Бях извън полицията.

Веждите на Колт се извиха в дъга, когато той плъзна поглед по водовъртежа от коприна с цвят на изумруд.

— Просто така, някъде навън.

— Лейтенант Грейсън прекара целия ден да ръководи операция по залавяне на наркотици — намеси се Бойд. — Хайде, деца, защо не захванем всичко от начало?

— Чудесно. — Алтия остави наполовина изяденото парче, избърса пръсти и свали шала си.

Колт стисна зъби, за да не провеси език. Тя се беше извърнала и той изпита болезненото удоволствие да установи колко очарователен можеше да е един гол гръб, когато е слаб, изпънат и обвит в пурпурна коприна.

След като метна дрехата върху шкаф с папки, Алтия взе отново парчето пица и приседна на ръба на бюрото на Бойд.

Отлично знае какво точно причинява на мъжете, даде си сметка Колт. Забеляза самодоволното, леко развеселено, чисто женско изражение на очите ѝ. Той винаги си бе представял, че всяка жена познава своя арсенал до последната мигла, ала за един мъж беше трудно, когато жената бе толкова тежковъоръжена.

— Дивия Бил, господин Найтшейд... — започна тя. — Какво правехте с него?

— Разговаряхме. — Знаеше, че отговорът му бе самонадеян, но в момента се опитваше да прецени дали между сексапилния лейтенант и неговия стар приятел имаше нещо. Старият му и отдавна женен приятел, помисли си Колт. Испита истинско облекчение и дори известна изненада, че не можа да усети дори и намек за привличане между двамата.

— За какво? — Гласът ѝ бе все още спокоен, дори приятен.

Сякаш, помисли си Колт, разпитваше малоумно момченце.

— Жертвата беше неин информатор — напомни му Бойд. — Ако Алтия иска случая...

— А аз го искам.

— ... той е неин.

За да спечели време, Колт се пресегна за още едно парче пица. Щеше да му се наложи да направи нещо, което ужасно мразеше, нещо почти толкова гадно като вмирисана телешка пастърма. Щеше да му се наложи да помоли за помощ. И за да я получи, щеше да му се наложи да сподели това, което знаеше.

— Отне ми два дни да издиря Билингс и да го склоня да разговаря с мен. — Беше раздал и подкупи на обща стойност две стотачки, за да се добере до него, ала той не броеше разходите, докато не се стигнеше до крайната равностетка. — Беше нервен и всъщност не искаше да говори с друг, освен със своя човек от полицията. Така че направих всичко възможно да спечеля благоволенieto му.

Колт погледна Алтия. Изглеждаше съсипана. Умората ѝ се забелязваше трудно, но все пак прозираше — в леко отпуснатите клепачи, в едва забележимите сенки под тях.

— Съжалявам, че го загубихте, ала присъствието ви там едва ли щеше да промени нещо.

— Няма как да го знаем, нали така? — Не би допуснала съжалението да размекне гласа или преценката ѝ. — Защо си

направихте чак толкова труд да се свържете с Бил?

— Той имаше момиче, което работеше за него. Джейд. Което вероятно е професионалният ѝ псевдоним.

Алтия превключи съзнанието си към миналото и кимна.

— Да, малка блондинка с бебешко лице. Ще проверя, но мисля, че не се е появявала на лицата от четири-пет седмици.

— Би трябвало да е така. — Колт стана, за да напълни чашата си с кафе от автомата. — Преди горе-долу толкова време Билингс ѝ е намерил работа. Да се снима във филми. — Щом трябваше да пие отрова, щеше да я поеме като мъж, без сметана и захар. Той отпи, извърна се и поясни: — Не говоря за Холивуд. А за долни филми за отбрани познавачи с вкус към платените вълнения. Видеофилми за любители на твърдото порно. — Колт сви рамене и пак седна. — Не мога да кажа, че ме засяга, ако става дума за пълнолетни. Макар че предпочитам моят секс да е действителен.

— Само че не говорим за вас, господин Найтшейд.

— О-о, не е нужно да ме наричате господин, лейтенанте. Звучи студено, още повече, когато обсъждаме такива топли теми. — Усмихнат, той се облегна назад. Доця му се да ѝ посмачка фасона и поради причини, които засега не се канеше да анализира, искаше да го направи както трябва. — Е, както често се случва, нещо изплашва Джейд и тя се покрива. Поначало не смятам, че проститутките са със златни сърца, ала тази поне е имала съвест. Изпратила писмо на господин и госпожа Франк Кук. — Колт отмести поглед към Бойд и додаде: — Марлийн и Франк.

— Марлийн ли? — Веждите на Бойд се стрелнаха нагоре. — Марлийн и Франк?

— Същите — усмихна се кисело Колт. — Още стари приятели, лейтенанте. По стечение на обстоятелствата преди около милион години бяхме, така да се каже, интимни приятели с госпожа Кук. Като жена със здрав разум, тя се омъжи за Франк, установи се в Албакърки и си роди две красиви дечица.

Алтия се премести и кръстоса крака, а коприната изшумоля. Забеляза, че сребърната висулка върху ризата му бе медальон с образа на Свети Кристофър, покровителя на пътешествениците. Зачуди се дали господин Найтшейд изпитва необходимостта от духовна закрила.

— Предполагам, че не ни водите по пътеката на старите спомени просто така.

— О, вода ви право към главния вход на професията ви, лейтенанте. Просто понякога предпочитам обиколните пътища. — Той извади пура и я прекара през дългите си пръсти, преди да посегне за запалка. — Преди месец голямата дъщеря на Марлийн... Става дума за Елизабет. Виждал ли си Лиз, Бойд?

Бойд поклати глава. Не му харесваше накъде отиваха нещата. Ни най-малко. Но отвърна:

— Не и откакто беше в пелени. На колко е, на дванайсет ли?

— Точно на тринайсет. — Колт щракна запалката и всмукна от пурата си. Макар прекрасно да знаеше, че острата миризма на пушека нямаше да замъгли горчивия вкус в гърлото му. — Красива като картинка. Досуц като майка си. Наследила е от Марлийн и сприхавия ѝ характер. Имало някакви неприятности вкъщи, такива, каквито, предполагам, се случват понякога във всеки дом. Ала Лиз се вбесила и духнала.

— Избягала ли е? — Алтия разбираше добре начина на мислене на беглеца. Дори твърде добре.

— Метнала няколко неща в раницата си и изчезнала. Излишно е да казвам, че през последните няколко седмици животът на Марлийн и Франк е пълен ад. Обадили се в полицията, но по официалния път не стигнали много далече. — Колт изпусна дим. — Не искам да обидя никого. Преди десет дена се обадиха на мен.

— Защо? — попита Алтия.

— Нали ви казах. Приятели сме.

— Обикновено преследват ли сводници и подлагат ли се на дъжд от куршуми за приятели?

Бива си я, помисли си той. Сарказмът беше още едно опасно оръжие в арсенала ѝ.

— Просто обичам да правя услуги на хората — отвърна Колт.

— Лицензиран детектив ли сте?

Той сви устни и започна да разглежда върха на пурата си.

— Не си падам много по лицензите. Понатиснах тук-там и с малко късмет я проследих на север. После семейство Кук получи писмото на Джейд. — Стиснал пурата между зъбите си, Колт извади от вътрешния джоб на якето си сгънат лист с щампирани по него цветя.

— Ще спестим време, ако сам го прочетеш — каза и подаде писмото на Бойд.

Алтия стана, изправи се зад гърба на Бойд и, положила ръка на рамото му, зачете заедно с него.

Беше странно интимен и същевременно лишен от чувственост жест. Жест, който, реши Колт, говори за приятелство и доверие.

Почеркът бе точно толкова по момичешки претенциозен, колкото и хартията, обаче Алтия отбеляза за себе си, че съдържанието нямаше нищо общо с цветя, панделки и детски фантазии.

„Драги господин и госпожа Кук,

Срещнах Лиз в Денвър. Тя е добро момиче. Знам, че наистина съжaliaва, че е избягала и би се върнала още сега, ако можеше. Бих ѝ помогнала да го стори, но трябва да напусна града. Лиз е в беда. Бих отишла при ченгетата, ама ме е страх и едва ли ще изслушат такава като мен. Тя не е за тази работа, но те няма да ѝ позволят да си тръгне. Толкова е млада и хубава, че сигурно печелят луди пари от филмите. От пет години се занимавам с това, ала от някои от нещата, които ни карат да правим пред камерата, ме полазват тръпки. Мисля, че убиха едно от момичетата, затова се измъквам, преди и мен да са ме убили. Лиз ми даде адреса ви и помоли да ви пиша и да ви кажа, че съжaliaва. Тя наистина е уплашена и се надява, че ще успеете да я намерите.

Джейд

П.С. Онези имат къща горе, в планините, където правят филмите. Имат и апартамент на Второ авеню.“

Бойд не върна писмото, а го остави на масата. Самият той имаше дъщеря. Помисли си за Алисън, шестгодишна и сладка, и трябваше да преглътне гореща топка болезнен гняв.

— Можеше да дойдеш при мен с това. Трябваше да дойдеш.

— Свикнал съм да работя сам. — Колт дръпна още веднъж от пурата си, преди да я загаси. — Във всеки случай, смятах да дойда,

след като изясня няколко неща. Разбрах името на сводника на Джейд и исках да го раздрусам.

— И сега той е мъртъв — изрече с равен глас Алтия, извърна се и се втрени навън през прозореца.

— Да. — Колт се загледа в профила ѝ. Това, което усети у нея, не беше просто гняв. Имаше и още много друго, примесено с гняв. — Трябва да се е разчуло, че го издирвам, и че той е готов да говори с мен. Това ме кара да мисля, че имаме работа с добре организирани мърсници, на които и окото им не мигва, като убиват.

— Това е работа на полицията, Колт — рече кротко Бойд.

— Не споря. — Готов за споразумение, той разпери ръце. — Обаче е и лична работа. Ще продължа да се ровя, Флеч. Няма закон против това. Аз съм представител на семейство Кук — техен адвокат, ако се нуждаем от предлог.

— Това ли сте вие — извърна се към него Алтия, като все още умело се сдържаше. — Адвокат?

— Когато ми е удобно. Не искам да се меся във вашето разследване — обърна се Колт към Бойд. — Искам детето да се върне невредимо при Марлийн и Франк. Ще съдействам напълно. Ще знаете всичко, което аз знам. Ала трябва да е услуга за услуга. Дай ми ченге, с което да работя по случая, Бойд. — Сякаш развеселен от себе си, Колт се усмихна леко, просто бръчица в ъгъла на устата. — Ти най-добре знаеш колко мразя да моля за официален партньор в работата. Но важна е Лиз. Най-важна. Знаеш, че ме бива. — Той се приведе напред. — Знаеш, че няма да отстъпя. Дай ми най-добрия си човек и нека хванем тези копелета.

Бойд притисна с пръсти уморените си очи. Можеше, разбира се, да накара Колт да се откаже. И щеше да си хвърли приказките на вятъра. Можеше да откаже да сътрудничи, да откаже да му дава каквато и да било информация, до която отделът се добереше. И Колт щеше да продължи да рие наоколо. Да, знаеше, че той бе много печен и добре му бе известно какво бе вършил в армията.

Едва ли щеше да е първият път, когато Бойд Флечър нарушава правилата. Взел решението си, той посочи Алтия.

— Тя е най-добрият ми човек.

ВТОРА ГЛАВА

Ако човек трябваше да има партньор, то тя трябваше и да изглежда добре. Така или иначе, Колт възнамеряваше не толкова да работи с Алтия, колкото чрез нея. Тя щеше да е неговият канал към официалния край на разследването. Той щеше да удържи на думата си — винаги го правеше, освен когато, разбира се, не го правеше — и да я охранява с всяка събрана информация. Макар да не очакваше, че ще ѝ свърши някаква работа.

Колт уважаваше само малцина полицаи, като начело на списъка беше Бойд. Колкото до лейтенант Грейсън, той си представяше, че тя ще е по-скоро за украшение и само понякога от полза.

Значката, човекът и сарказмът щяха може би да свършат работа, когато се наложеше да бъдат разпитвани някои евентуални връзки.

Поне се наспа прилично, цели шест часа. Не възрази, когато Бойд настоя да напусне хотела и да се настани у тях, докато бе в града. Колт обичаше семейства, във всеки случай, чуждите, а и беше любопитен каква ли е съпругата на Бойд.

Беше пропуснал сватбата им. Макар да не обичаше особено лъскавите церемонии, щеше да отиде на тяхната. Но от Бейрут до Денвър беше доста далечко, а и по онова време той беше зает с терористи.

Сила го възхити. Тя дори не трепна, че в два след полунощ мъжът ѝ води вкъщи непознат. Увита като вързоп в хавлиен халат, веднага му предложи гостната, като му намекна, че ако иска да спи, трябва да си сложи възглавницата върху главата. Децата очевидно ставаха в седем, за да се приготвят за училище.

Спа като труп, а когато се разбуди от виковете и тропот на крака, се възползва от съвета на домакинята и си открадна още час сън, заровил глава под възглавницата.

Сега, подкрепен от превъзходна закуска и три чаши първокласно кафе, приготвени от домашната помощница на семейство Флечър, беше готов за действие.

Съгласно споразумението му с Бойд, полицейското управление беше първата му спирка за деня. Щеше да се отбие при Алтия, да я препита за евентуални съучастници на Билингс и да се заеме със своята си работа.

Неговият стар приятел като че командваше боен кораб. В управлението цареше обичайната врява от звънящи телефони, тракане на клавиатури и подвиквания. Разнасяха се обичайните миризми на кафе, почистващи препарати и потни тела. Ала също така се прокрадваше и усещането за организация и цел.

Сержантът на пропуски го регистрира, даде му табелка с името и го упъти към кабинета на Алтия. Колт мина покрай предварителния арест и след още две врати надолу по коридора откри нейната. Беше затворена, затова почука, преди да влезе. Знаеше, че е вътре, още преди да я бе видял. Подуши я както вълкът подушва самката си. Или своята плячка.

Нямаше ги ярките коприни, но тя пак приличаше повече на извадена от модно списание, отколкото на ченге. Ушитите по поръчка панталони и сако в тъмносиво, ни най-малко не внушаваха мъжественост. Нито пък му се стори да е предпочела да пренебрегне пола си, защото беше подчертала костюма с бледорозова блуза и игла на ревера във формата на звезда. Сплетена назад в сложна плитка, буйната ѝ коса меко обрамчваше лицето ѝ. Две тежки златни обеци проблясваха в ушите ѝ.

Резултатът бе толкова чудесен, колкото би желала всяка леля стара мома, и същевременно излъчваше парализиращ леден сексапил.

По-слаб мъж би се облизал.

— Здравейте, Грейсън.

— Заповядайте, Найтшейд — отвърна тя и му посочи стол. — Седнете.

Имаше само един свободен — с права облегалка и дървен. Колт го извъртя и го възседна. После забеляза, че стаята ѝ бе по-малка от половината на тази на Бойд и бе безмилостно подредена. Шкафовете с папки бяха надлежно затворени, документите — прибрани както следва, а моливите — убийствено подострени. На единия край на бюрото имаше цвете, което със сигурност бе грижливо полято. Нямаше никакви снимки на близки или приятели. Единственото цветно петно в малката стая без прозорци бе абстрактна картина в

синьо, зелено и червено. Нанесени със замах цветовете, които по-скоро се биеха, отколкото се преливаха.

Някакъв инстинкт му подсказа, че това ѝ подхожда напълно.

Той обгърна с ръце облегалката на стола, приведе се напред и каза:

— Така. Проверихте ли за колата на стрелеца в отдела за моторни превозни средства?

— Нямаше нужда. Беше в тазсутрешния списък на издирваните. — Алтия взе копието и му го подаде. — Обявена е за изчезнала снощи в единайсет. Собствениците били на вечеря и когато излезли от ресторанта, открили, че колата им я няма. Семейство Уилмър, зъболекари, празнували петата годишнина от сватбата си. Изглежда, че те самите са във от подозрение.

— Вероятно. — Колт хвърли обратно листа на бюрото ѝ. Всъщност изобщо не беше допускал, че ще намери връзка чрез колата. — Не е открита, предполагам.

— Още не. Имам досието на Джейд, ако ви интересува. — След като остави листа със списъка на определеното му място, тя взе папката и зачете: „Джанис Уилоуби. Двайсет и две годишна. Два ареста за проституиране, няколко обвинения като малолетна, в повечето случаи за същото. Един арест за притежание на наркотици, също като малолетна, когато е заловена с цигари с марихуана в чантичката. Минала през социалните служби, център за наркомани, лекувана, после навършила дваайсет и една и отново се върнала на улицата“. Не беше нищо ново.

— Има ли някакви роднини? — попита Колт. — Може да се е отправила към къщи.

— Майка в Канзас Сити, или поне е била там преди година и половина. Опитвам се да я открия.

— Не сте си губили времето.

— Не всички започваме деня си в... — Алтия си погледна часовника и довърши: — В десет часа.

— Работя по-добре нощем, лейтенант — отвърна той и извади пура.

Тя я погледна и поклати глава:

— Не тук, приятел.

Колт върна с разбиране пурата в джоба си и попита:

— На кого, освен на вас се доверяваше Билингс?

— Не знам да се е доверявал на някого — отвърна Алтия, ала я заболя, защото знаеше, че не бе така. Беше се доверявал на нея, а по някакъв начин тя бе допуснала пропуск. И сега той беше мъртъв. — Имахме споразумение. Аз му подхвърлях пари, а той на мен — информация.

— И каква по-точно?

— От Дивия Бил можеше да се очаква най-разнообразна информация. Набъркан беше в какви ли не далавери. Повечето дребни. — Алтия размести няколко документа на бюрото си, като събра прецизно краищата на листовите и продължи: — По начало беше дребен мошеник, но имаше големи уши и умееше да се разтвори във всякаква среда така, че да забравиш за присъствието му. Хората спокойно разговаряха край него, защото имаше вид на човек, чиито мозък може да се побере в чаена чаша. Ала хич не беше глупав. — Гласът ѝ се промени, подсказвайки на Колт нещо, което ѝ предстоеше да признае и пред самата себе си. Тя тъгуваше. — Достатъчно бе умен — продължи Алтия, — за да не прекрачва чертата, отвъд която го чакаха големи неприятности. Достатъчно умен, за да се пази от гафове. До снощи.

— Не съм крил, че търся него и информацията, която може да ми даде. Но Бог ми е свидетел, че не исках да умре.

— Не ви обвинявам.

— Така ли?

— Да... — Тя се отмести от бюрото на достатъчно разстояние, за да извърти стола си и да е лице в лице с него. — Независимо колко умни са, хора като Бил очакват да живеят кратко. Ако можеш да се свържеш с него, щяхме вероятно да се срещнем на същото място със същия резултат. — Беше го обмисляла внимателно и без емоции. — Може да не харесвам стила ви, Найтшейд, ала не виня вас за това.

Колт забеляза, че Алтия седи почти неподвижно — никакви жестове, свиване на рамене, неспокойно потропване. Досуц като картината на стената зад нея, тя, без дори да помръдне, предаваше на събеседника си някаква пулсираща страст.

— И какъв точно е стилът ми, лейтенант?

— Вие сте ренегат. От типа, който не просто отказва да играе по правилата, а и изпитва удоволствие да ги нарушава. — Очите ѝ,

вперени право в неговите, бяха студени като езерна вода. Зачуди се какво ли би било да ги стопли. Алтия продължи: — Започвате неща, но невинаги ги довършвате. Което навярно означава, че лесно се отегчавате или ви свършва енергията. Така или иначе, това не говори много за вашата благонадеждност.

Оценката за личността му го раздразни, ала когато заговори отново, бавният му провлачен югозападен акцент прозвуча развеселено.

— И всичко това го проумяхте от снощи?

— Направих справка за вас. Гимназията, където сте се мотали двамата с Бойд, ме изненада. — Устните ѝ се извиха в подобие на усмивка, но очите ѝ още не бяха стоплени от нея. — Няmate вид на човек, който може да бъде свързан с гимназия.

— Родителите ми се надяваха тя да ме усмири. — Той се засмя. — Обаче не.

— Нито пък Харвард, където сте завършили право, макар че дипломата не ви е свършила кой знае каква работа. Периоди от военната ви кариера бяха засекретени, ала, общо взето, добих представа. — На бюрото имаше чиния със захаросани бадеми. Тя се надвеси над нея и след внимателно обмисляне, избра желанието и продължи: — Не работя с човек, когото не познавам.

— И аз. Така че защо не ми разкажете по-подробно за Алтия Грейсън?

— Аз съм ченге — отвърна простичко тя. — А вие не сте. Предполагам, че имате по-нова снимка на Елизабет Кук.

— Да, взех една — отвърна Колт, но не понечи да я извади. Нямаше защо да търпи подобна наглост от някаква нафукана мацка с полицейска значка. — Кажете ми, лейтенант, кой точно ви напъха...

Телефонът го прекъсна, и ако се съдеше по пламъка в очите на Алтия, може да беше за добро. Сега поне знаеше как да размрази тези очи.

— Грейсън — обяви тя в слушалката, изчака малко, после записа нещо в бележник. — Уведоми съдебния лекар. Идвам веднага. — Алтия напъха бележника от змийска кожа в чантичката си и стана. — Намерихме колата. — Намръщи се и метна чантата през рамо. — След като Бойд иска да участвате в разследването, тръгвайте — обаче само като наблюдател. Разбрахте ли?

— О, да, разбрах отлично.

Последва я навън, после избърза, за да се изравни с нея. Жената предоставяше най-прекрасната гледка в гръб на отсамния бряг на Мисисипи и Колт нямаше нищо против да се влудява.

— Снощи няхах достатъчно време да си побъбрим с Бойд — поде той и додаде: — Чудех се как е станало така, че сте толкова близки с вашия капитан... — Тъкмо слизаха по стълбите към гаража и тя спря, извърна се и му метна остър като бръснач поглед. — Моля? — попита Колт, докато тя го фиксираше мълчаливо.

— Опитвам се да реша дали обиждате мен и Бойд и ако е така, да ви го върна тъпкано, или просто се изразихте лошо.

Той повдигна вежда и рече:

— Опитайте второто.

— Добре — и продължи надолу. — С него сме партньори повече от седем години. — Стигна до края на стълбата и изви рязко надясно. Токчетата на велурените ѝ боти потропваха забързано по цимента. — Когато разчиташ на някого на живот и смърт, и то всекидневно, е по-добре да си близък с него.

— После Бойд стана капитан.

— Точно така. — Алтия си извади ключовете и отвори колата. — Извинете, но предната седалка е дръпната силно напред. Няхах време да я върна на мястото ѝ.

Колт погледна лъскавата спортна кола с известно съжаление. Сексапилна кола, наистина, обаче със седалката в това положение щеше да му се наложи да се нагъне като акордеон и да седи с опряна в коленете брадичка.

— И нямате ли проблем с това, че Бойд е капитан?

Тя се плъзна грациозно зад волана и се подсмихна на мърморенето на Колт, докато той се настаняваше до нея.

— Не. Дали съм амбициозна? Да. Дали съм засегната, че най-доброто ченге, с което съм работила, ми е шеф? Не. Дали очаквам самата аз да стана капитан в следващите пет години? И още как! — Алтия си сложи авиаторски слънчеви очила и се разпореди: — Предпазния колан, Найтшейд. — После подкара, форсира нагоре по наклона и изскочи на улицата.

Трябваше да се възхити на шофирането ѝ. Нямаше избор, след като тя беше на волана и животът му беше в ръцете ѝ. Близки ли,

помисли си. Да, добре. И попита:

— Значи вие с Бойд сте приятели?

— Точно така. Защо?

— Просто исках да се уверя, че не всички хубави мъже на определена възраст ви карат да се наежвате като таралеж — усмихна ѝ се Колт, докато Алтия завиваше зад ъгъла. — Приятно ми е да знам, че съм само аз. Чувствам се някак си по-специален.

Тогава тя се засмя и му отправи поглед, който би могъл да се нарече дружелюбен. Със сигурност не беше нищо повече от дружелюбен и наистина не би трябвало да накара сърцето му да се превърти бавно в гърдите му.

— Не бих казала, че ме карате да се наежвам, Найтшейд. Просто не се доверявам на позьори. Ала след като и двамата преследваме една цел тук, и след като Бойд е и ваш, и мой приятел, можем да се постареем да се разбираме.

— Звучи разумно. Свързва ни работата и Бойд. Вероятно можем да открием и някои други неща. — Радиото едва се чуваше, затова той го усили и кимна одобрително при звуците на бавния, пулсиращ блус. — Ето, това е още едно нещо. Какво ви е отношението към мексиканската кухня?

— Обичам чилито да е люто, а коктейлът „Маргарита“ — студен.

— Супер. — Колт опита да помръдне на седалката, удари коляното си в таблото и изруга. — Ако и занапред ще се возим двамата, ще вземем моята кола с двойно предаване.

— Ще видим. — Алтия пак намали музиката, когато полицейската станция изграчи: „До всички екипи в близост до Шеридън и Джуъл, 511“.

Докато диспечерът продължи да вика за съдействие, тя изруга:

— Това е само пресечка по-надолу. — После зави, отправи на Колт подозрителен поглед и рече: — Има стрелба. Работа за полицията, ясно?

— Ясно.

— Тук е шести екип — докладва Алтия. — На мястото съм. — Заби спирачки зад полицейската кола на управлението, отвори рязко вратата на своята и подвижна на Колт: — Стой в колата! — След тази категорична заповед извади пистолета си и се насочи към входа на четириетажна жилищна сграда.

При вратата изчака да си поеме дъх. Мигът, в който се стрелна вътре, чу експлозията на друг изстрел.

Един етаж по-нагоре, помисли си. Може би два. Залепила плътно до стената напрегнатото си тяло, тя огледа тясното пусто фоайе, а после пое нагоре. Крясък, помисли си, или не, плач. Дете. Невъзмутимо, с нетрепващи ръце, насочи оръжието към първата площадка и тръгна натам. Вляво от нея се отвори врата. Алтия се приведе, насочи пистолета си натам и видя лицето на възрастна жена с ужасени очи.

— Полиция — извика й. — Приберете се вътре.

Вратата се затвори. Изцпрака ключалка. Тогава ги видя — ченгето на земята и другият, приведен над него.

— Офицер! — В гласа й прозвуча властна нотка, когато тя сложи ръка на рамото на ранения полицаи. — Какво става тук?

— Онзи простреля Джим. Налетя тичешком с детето в ръце и започна стрелба.

Алтия отбеляза, че униформеният полицаи беше блед като платно, досущ като партньора си, който кървеше на стълбището. Не можеше да каже кой от двамата трепереше по-силно.

— Вашето име? — попита здравия.

— Харисън. Дон Харисън. — Той притискаше с подгизнала носна кърпа зейналата рана на лявото рамо на партньора си.

— Офицер Харисън, аз съм лейтенант Грейсън — представи се тя. — Докладвайте ситуацията тук, давайте по-бързо.

Полицаят си пое два пъти кратко въздух и обясни.

— Семейна разпра. Имало стрелба. Бял мъж нападнал жената в апартамент 2-Д. После стреля по нас и хукна нагоре с малко дете в ръце за прикритие.

Когато той свърши, от горния апартамент излезе млада жена, залитайки. Притискаше с ръка едната си страна, а между пръстите й се стичаше кръв. Тя падна на колене и заплака.

— Той ми взе детенцето. Чарли взе детето ми. Моля те, Господи... Той е луд. Моля те, Господи...

— Офицер Харисън — извика Алтия. Някакъв шум по стълбището я накара да хукне бързо нагоре и да изругае. Трябваше да е наясно, че Колт няма да остане в колата. — Обадете се по

радиостанцията и извикайте подкрепление. Двама ранени — полицай и цивилен. Имаме заложник. Сега ми кажете какво носеше онзи.

— Изглеждаше като 45 калибър...

— Обадете се и се върнете да ми помогнете. — После хвърли поглед към Колт с думите: — Постарайте се да сте полезен. Направете нещо за тези двамата.

И пак хукна нагоре по стълбището. Чу, че детето отново заплака — протяжни вопли на ужас, които отекваха в тесния коридор. Когато се изкачи на последния етаж, чу да се тряска врата. На покрива е, каза си. Завъртя топката, отвори рязко вратата с ритник и се сниши.

Онзи стреля веднъж, яростно. Куршумът се заби на около четирийсет сантиметра вдясно от нея. Алтия се изправи, погледна го и извика:

— Полиция! Хвърли оръжието!

Той стоеше близо до ръба на покрива. Беше едър мъж. Кожата му пламтеше от ярост, очите му замъглени от дрога. С това тя можеше да се справи. Пистолетът му беше 45 калибър. И с това нямаше да има проблем. Ала с детето, към двегодишно момиченце, което той бе провесил за единия крак от покрива — с тази ситуация не беше сигурна, че може да се справи.

— Ще я хвърля — отекна викът му на свежия вятър. — Ще го направя. Ще го направя. Кълна се в Бога, че ще я пусна долу като камък. — Той разтърси детето, което продължи да пици. Една от розовите му гуменки се откъсна и полетя пет етажа надолу.

— Не искаш да направиш грешка, нали, Чарли... — Бавно, сантиметър по сантиметър, Алтия се придвижваше от вратата встрани, насочила 9-калибровия си пистолет в широката му гръд. — Издърпай детето навътре.

— Ще хвърля малката вещица — ухили се той. Зъбите му се оголиха, очите му блеснаха. — Тя е досущ като майка си. Не спира, по дяволите, да вие и реве. Мислеха, че могат да ми избягат. Но аз ги намерих, нали сега Линда искрено съжалява, нали сега горчиво съжалява.

— Да, съжалява — рече Алтия. Трябваше да се добере до детето. Трябваше да има начин да се добере до детето. В главата ѝ блесна като светкавица нежелан стар и гаден спомен. Крясъците, заплахите,

страхът. Алтия ги стъпка, като да бяха хлебарка. — Нараниш ли детето, всичко е свършено, Чарли.

— Не ми казвай, че всичко е свършено. — Вбесен, той разлюля детето като торба с пране. Сърцето на Алтия спря, спря и пищенето. Сега момиченцето само хлипаше тихо и безпомощно, ръцете му се люлееха свободно, а очите му блестяха неподвижни. — Тя се опитваше да ми каже, че всичко е свършено. Свършено е, Чарли, викаше — имитира той напевно жена си. — Затова я понатупах. Бог ми е свидетел, че си го заслужи, като ми опяваше постоянно да си намеря работа, като ми опяваше за всяко проклето нещо. А щом се появи детето, всичко се промени. Нямам нужда от вещици в живота си. Обаче аз съм този, който ще каже кога всичко е свършено.

Във въздуха се надигна воят на сирени. Алтия долови движение зад себе си, ала не се обърна. Не посмя. Нужно ѝ беше мъжът да я гледа. Само нея.

— Прибери детето и можеш да се махаш. Искаш да се разкараш, нали, Чарли. Хайде, дай ми я. Тя не ти е нужна.

— Мислиш, че съм глупав, нали — озъби се той и устните му се сгърчиха. — И ти си вещица.

— Не мисля, че си глупав. — С крайчеца на окото си забеляза движение и би изругала, ако смееше. Не беше Харисън. А Колт, който приближаваше като сянка към мъжа от страната, от която онзи не го виждаше. — Не мисля, че би бил толкова глупав да нараниш детето — продължи Алтия.

Сега беше по-близо, на около метър и половина от него. Но знаеше, че можеха да са и петнайсет метра.

— Ще я убия — изрева онзи. — Ще те убия и теб и ще убия всеки, който застане на пътя ми. Никой не може да ми казва, че е свършено, докато аз не го кажа.

Точно тогава се случи. Стана бързо, като неясна сянка в някакъв сън. Колт се метна и обви ръка около кръста на детето. Алтия видя в ръката му да проблясва метал и разпозна 32 калибър. Той щеше да го използва, ако главната му цел не беше да спаси детето. Колт се извъртя назад, като държеше детето така, че да го пази със собственото си тяло, и преди да използва пистолета, всичко свърши.

Алтия наблюдаваше как 45-милиметровото оръжие се изви от нейната посока към Колт и момиченцето. И стреля. Куршумът го

отхвърли назад. Коленете му удариха ниския бордюр в края на покрива. Мъжът падна на земята като камък.

Алтия не си позволи дори да въздъхне. Прибра пистолета си в кобура, закрачи към мястото, където Колт прегръщаше плачещото дете, и попита:

— Добре ли е?

— Така изглежда — отвърна Колт и с едно съвсем естествено движение, сякаш го бе правил цял живот, сложи момиченцето в скута си и целуна мокрото му слепоочие с думите: — Сега си добре, малката. Никой няма да ти направи нищо лошо.

Зададено от сълзи, детето зарови лице в гърдите му и завика:

— Мама, мама...

— Ще те отведем при майка ти, миличка, не се тревожи. — Той все още стискаше пистолета си, но с другата ръка не преставаше да гали меката косица. — Свършихте добра работа, лейтенант — обърна се към Алтия.

Тя го погледна през рамо и отвърна:

— Свършвала съм и по-добра.

Полицайте вече тичаха запъхтяно нагоре по стълбата.

— Карахте го да говори, така че отвлякохте вниманието му от детето, а после го гръмнахте. По-добре от това не можеше и да бъде. — Освен това още щом Алтия тръгна нагоре с кръвта на ранения полицай по ръцете си, в очите ѝ имаше един особен поглед, който все още не бе избледнял. Поглед, който Колт бе виждал и преди, помисли си. Който винаги определяше като поглед на боец.

Тя задържа още минута очите си върху неговите и каза само:

— Да се махаме оттук.

— Чудесно.

Двамата тръгнаха към изхода.

— Само за момент, Найтшейд.

Той се усмихна леко, убеден, че точно сега Алтия ще му благодари, и попита:

— Какво има?

— Имате ли разрешително за това оръжие?

Колт спря и се втренчи в нея. После усмивката му избухна в дълбок, звучен смях. Очаровано, момиченцето вдигна поглед, подсмръкна и успя да се усмихне леко.

Тя се стараеше да не мисли за убийството. Просто не си го позволяваше. Беше убивала и преди и знаеше, че може да ѝ се случи да го направи отново. Ала не мислеше за това. Знаеше, че ако се задълбае твърде в този аспект от работата си, можеше да се влуди, да се пропие или да стане безчувствена. Или още по-лошо, неизмеримо по-лошо, можеше да започне да ѝ харесва. Затова си написа рапорта и изхвърли от съзнанието си случилото се.

Отнесе лично копие от него на Бойд и го остави на бюрото му. Той хвърли поглед към листа, а после към нея и каза:

— Полицай Бъркли е все още в хирургията. Жената е във от опасност.

— Чудесно. А как е детето?

— Има леля в Колорадо Спрингс. Социалните служби се свързаха с нея. Онзи мръсник е бащата. Преди година жена му взела детето и избягала в дом за малтретирани жени. Подаде молба за развод. В сегашната квартира се преместила преди три месеца, намерила си работа и си устроила живота.

— И той я открил?

— И той я открил.

— Е, вече няма да я открие — каза Алтия и понечи да си тръгне, но Бойд стана от бюрото и се приближи. После затвори вратата, като заглуши до голяма степен врявата, идваща от предварителния арест, и попита: — Алтия, добре ли си?

— Разбира се. Не виждам Вътрешният отдел да ми мърмори за този случай.

— Не говоря за Вътрешния отдел. — Той наклони глава. — Ден-два почивка няма да ти навредят.

— Нито пък ще ми помогнат. — Тя вдигна рамене, после ги отпусна. На Бойд можеше да каже неща, които не би могла да сподели с никого. — Не вярвах, че ще стигна навреме до детето — каза и додаде: — Не стигнах до него. Колт го направи. А той не би трябвало да е там.

— Ала е бил. — Бойд постави нежно ръце на раменете ѝ. — О-хо, комплексът на супер ченгето. Виждам го да се надига. Залягане под дъжд от куршуми, писане на рапорти, крещене по тъмни улички,

продаване на билети за Бала на полицията, избавяне на света от лошите типове и спасяване на котки, покатерили се на високи дървета. Тя може всичко това.

— Млъкни, Флечър — извика Алтия, но се усмихваше. — Теглила съм чертата до спасяването на котки.

— Искаш ли да дойдеш на вечеря довечера?

Тя задържа ръката си на топката на вратата и попита:

— Какво е менюто?

Той вдигна рамене и отвърна:

— Не знам. Днес Мария има свободен ден.

— И готви Сила? — Алтия му отправи поглед, пълен с болка и съчувствие. — А аз си мислех, че с теб сме приятели.

— Можем да си поръчаме такос.

— Прието.

Когато се върна в помещението на предварителния арест, съгледа там Колт. Седеше, вдигнал обутите си в ботуши крака на масата, и говореше по телефона. Тя се приближи, приседна на ръба на бюрото и го изчака да свърши разговора си.

— Приключихте ли с писмената работа? — попита той.

— Найтшейд, не трябва, струва ми се, да подчертавам, че това бюро, този телефон и този стол са собственост на отдела и гражданите нямат достъп до тях.

— Не, не трябва — отвърна той с усмивка. — Но давайте, щом искате. Изглеждате много апетитна, когато започнете да опявате за процедурните правила.

— Е, комплиментите ви просто ми спират дъха. — Алтия бутна краката му от бюрото и продължи: — Откраднатата кола е задържана. Момчетата от лабораторията я обработват, тъй че не виждам необходимост да бързаме за огледа.

— Друг план ли имате?

— Да започнем с „Тик Ток“, където искам да пипна няколко от приятелчетата на Дивия Бил и да поговоря с някои хора.

— Идвам с вас.

— Не се навирайте.

Тя тръгна към гаража, ала Колт хвана ръката ѝ и ѝ напомни:

— Този път сме с моята кола, нали не сте забравили.

Алтия вдигна рамене и го последва навън на улицата. На предното стъкло на солидната му кола с двойно предаване имаше квитанция за паркинг. Той я напъха в джоба си и рече:

— Предполагам, че едва ли мога да ви помоля да уредите плащането, нали?

— Едва ли — отвърна тя и се качи в колата.

— Няма значение. Флеч ще го направи.

Преди отново да погледне напред, Алтия го стрелна с поглед и с нещо, което би могло да е усмивка, и каза:

— Направихте много добре с онова дете днес. — Малко се дразнеше да го признае, но трябваше. — Едва ли щеше да се справи без вас.

— Без нас — поправи я Колт. — Някои хора биха го нарекли работа на екип.

— Някои хора — повтори тя и закопча рязко предпазния си колан.

— Не го приемайте толкова на сериозно, Тия — каза той, заподсвирква си през зъби, смени на първа и се вля в движението. — Та докъде бяхме стигнали, преди да ни прекъснат? О, да, вие ми разказвахте за себе си.

— Не мисля.

— Добре. Аз ще разкажа на себе си за вас. Вие сте жена, която обича реда и е зависима от него. Не, не, по-важното е, че много държите на него. Затова сте толкова добра в работата си, в поддържането на законността и реда.

Тя изсумтя и рече:

— Би трябвало да сте психиатър, Найтшейд. Кой би допуснал, че ченге ще предпочете законността и реда?

— Не ме прекъсвайте. Мой ред е да говоря. Вие сте колко... Двайсет и седем — двайсет и осем годишна, нали?

— Трийсет и две. Загубихте си реда.

— Ще си го върна. — Колт хвърли поглед към пръста ѝ без халка и додаде: — Не сте омъжена.

— Още едно брилянтно умозаключение.

— Проявявате склонност към сарказъм и пристрастие към коприна и скъп парфюм. Истински хубав парфюм, Тия, който

съблазнява съзнанието на мъжа преди и тялото му да се включи.

— Трябва може би да пишете реклами.

— Във вашия сексапил няма нищо неуловимо. Той си е на мястото, с големи главни букви. Е, някои жени биха го използвали, други биха го прикрили. Вие не правите нито едно от двете, затова мисля, че някъде по трасето сте решили, че от мъжете зависи какво ще правят с него. И това не е просто умно, а мъдро. — Помисли си, че тя няма отговор на това. Или предпочита да не му отговаря. — Не губите време, нито енергия, така че ги имате, когато са ви нужни. Там, вътре, имате мозък на ченге и можете да прецените бързо дадена ситуация и да действате. И, според мен, можете да се справите напълно с мъж толкова хладнокръвно, колкото и с пистолета си...

— Много интересен анализ, Найтшейд.

— Днес дори не ви мигна окото, когато взехте оня на мушката. Това ви разтревожи, ала окото ви не трепна. — Той спря пред „Тик Ток“ и загаси мотора. — Пред перспективата да работя с някого, и то при положение, че съм на път да попадна в гадна ситуация, предпочитам да знам, че окото ѝ не трепва.

— Ами благодаря. Сега вече мога да престана да се притеснявам, че не ме одобрявате — каза Алтия и затръшна гневно вратата на колата.

— Най-сетне... — Колт я настигна с няколко големи крачки и праметна ръка през рамото ѝ. — Малко топлина. Облекчение е да видиш, че в нея има и малко емоции.

Тя изненада и себе си, и него, като заби лакът в корема му с думите:

— Няма да ви стане по-леко, ако дам воля на тези емоции. Имате думата ми.

Следващите два часа прекараха в обикаляне от бар в игрална зала, а оттам по мръсни кръчми. Постигнаха известен успех едва когато опитаха в заведение на име „Кланси“, където продаваха контрабандно алкохол.

Осветлението беше слабо — залъгалка за подранилите посетители, предпочитащи да забравят, че слънцето все още не бе залязло. Радио зад бара скрибуцаше кънтри музика, разказваща тъжна история за измами и празни бутилки. Няколко от въпросните

подранили посетители вече се бяха пръснали по бара или масите, като повечето си пиеха питието методично и насаме.

Алкохолът бе разводнен, чашите — мръсни, но уискито беше евтино, а атмосферата предразполагаща да се напиеш яко.

Алтия отиде в края на бара и си поръча сода, която не възнамеряваше и да опита. Колт се спря на наливна бира, при което тя повдигна вежда и попита:

— Били ли са ви наскоро тетанус? — После извади двайсетачка, но притискаше с пръсти единия край на банкнотата, докато им сервираха поръчката. — Дивия Бил идваше тук доста редовно.

Барманът погледна към банкнотата, после към Алтия. Кървясалите очи и мрежата от напукани капилляри по широкото му лице доказваха, че бе изпил толкова, колкото бе сервирал.

— Дивия Бил Билингс — напомни му Алтия.

— Е, и?

— Беше мой приятел.

— Излиза, че си загубила приятел.

— Няколко пъти съм идвала тук с него — поясни тя и придърпа леко банкнотата към себе си. — Може би си спомняш.

— Паметта ми действа избирателно, но нямам проблем да запомня ченге.

— Добре. Тогава може би схвана, че ние с Бил имахме споразумение.

— Може би схванах, че споразумението го размаза по целия тротоар.

— Схванал си го неправилно. Той не събираше информация за мен, когато го гръмнаха, а пък аз съм просто сантиментална. Искам да разбера кой го пречука и съм готова да платя. — Тя бутна банкнотата напред. — Да платя много повече от това.

— Не знам нищо — каза барманът, ала двайсетачката изчезна в джоба му.

— Може би обаче познаваш хора, които познават други, които знаят нещо, а? — Алтия се приведе напред, а очите ѝ се усмихваха. — Ако пуснеш приказка, ще съм ти признателна. — Той сви рамене и щеше да се отдалечи, но тя го хвана за ръката и каза: — Мисля, че за двайсет долара мога да получа още минута-две. Бил имаше момиче на име Джейд. Измъкнала се е. Имаше и още няколко, нали?

— Няколко ли? Той не беше кой знае какъв сводник.

— Да знаеш някакво име?

Онзи измъкна мръсен парцал и започна да забърсва мърлявия бар, ала каза:

— Чернокожа на име Мийна. Понякога работеше тук. Не съм я виждал напоследък.

— Ако я видиш, обади ми се. — Алтия извади визитка и я пусна на бара. — Знаеш ли нещо за филми? Филми с млади момичета?

Той я погледна безизразно и сви рамене, но не и преди Алтия да зърне издайническото пламъче в очите му, че наистина знае нещо. После отсече:

— Нямам време за филми и това е всичко, което получаваш за двайсетачка.

— Благодаря. — Тя излезе от бара и вън каза шепнешком на Колт: — Да му дадем минутка време. — После надникна вътре през мръсния прозорец. — Погледнете това. Странно, че изпита непреодолимо желание да звъни точно сега.

Колт видя как барманът забърза към телефона на стената и пусна монета.

— Харесвам стила ви, лейтенант — отбеляза.

— Да видим колко ще го харесвате след няколко часа в студена кола. С вас тази вечер сме на наблюдение, Найтшейд.

— Очаквам го с нетърпение.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя беше права за студа. Той не го притесняваше особено, защото джинсите и коженото яке го пазеха добре. Но това, което наистина го притесняваше, беше досадното бездействие. Би се закълел, че на Алтия то й действаше възвращащо.

Тя се беше настанила удобно на мястото до шофьора и решаваше кръстословица на слабата светлина от жабката. Действа методично, търпеливо и безспир, помисли си Колт, докато се опитваше да разсее отегчението си с ретроспектива на Би Би Кинг по радиото.

Помисли си за вечерта у семейство Флечър, която и двамата пропуснаха. Топла храна, ярък огън, топло бренди. Дори му беше минало през ум, че в неофициална обстановка Алтия можеше да се поразтопи. Подобна мисъл за нея — че ледената кралица се топи — може и да не помогна много, но подхрани донякъде някои по-непредвидени фантазии.

В действителност тя беше изцяло ченге и емоционално толкова далеч от него, колкото и луната. Ала във фантазиите му, разпалени от бавните блусове по радиото, Алтия бе изцяло жена — съблазнителна като черната коприна, която си я представяше, че носи, примамлива като пукащите пламъци на огъня, който във въображението му гореше кротко в каменна камина, мека като бялата кожа на пода, върху която двамата бавно се отпускаха.

А вкусът ѝ, след като устата му я докосна, беше подсладено с мед уиски. Упойващ, сладък и силен. Нейното ухание се смесваше с вкуса ѝ в неговите сетива, докато станаха едно.

Опиат, в който един мъж можеше да се удави.

Коприната се плъзгаше надолу съблазнително сантиметър по сантиметър и оголваше кожата с цвят на алабастър. Гладка като венчелистче на роза, безупречна като стъкло, стегната и мека като вода. И когато тя протегна ръце към него и го привлече към себе си, устните ѝ се раздвижиха до ухото му и прошепнаха покана.

— Искаш ли още кафе?

— Моля? — Той се върна рязко в действителността, изви глава и се втренчи в нея в тъмната кола. Алтия му протягаше термос. — Какво?

— Още кафе? — Озадачена от израза на лицето му, тя сама взе чашата му и я напълни наполовина. От пръв поглед би могла да каже, че в очите му имаше страст — назряла и готова да избухне. Но Алтия познаваше този поглед, при това добре. Беше желание, също толкова назряло и готово. — Блуждаеш нанякъде, така ли, Найтшейд? — попита.

— Да — отвърна той, пое чашата и отпи голяма глътка. Щеше му се да е уиски. Ала устните му се извиха, защото бе развеселен от самия себе си, както и от смехотворната ситуация, и неприятното напрежение в стомаха му изчезна. — Нещо се бях отнесъл.

— Е, би ли опитал да не изоставаш от нашата съвместна авантюра? — Тя отпи от чашата си и му протегна пакетче бонбони. После каза: — Ето още един тип. — Остави веднага кафето си встрани и грабна фотоапарата. Направи бързо две снимки на мъжа, който влизаше в бара. Беше едва втория за последния час.

— Не може да се каже, че бизнесът им процъфтява, нали?

— Повечето хора предпочитат малко атмосфера с питието си.

— Папрати и музика от грамофон ли?

Алтия остави фотоапарата встрани и отвърна:

— Чисти чаши като начало. Съмнявам се, че ще видим някой от нашите кинаджии тук.

— Защо тогава киснем в студена кола и зяпаме долнопробна кръчма в единайсет вечерта?

— Защото това е моята работа. — Тя си избра бонбон, пхна го в устата си и продължи: — И защото очаквам още нещо.

За пръв път го чуваше, затова попита:

— Желаяш ли да ми подскажеш какво?

— Не — отсече Алтия, избра си още един бонбон и се върна към кръстословицата си.

— Е, това вече мина всички граници! — Колт изтръгна вестника от ръцете ѝ. — Искаш да си играем игрички ли, Грейсън? Нека ти кажа как играя аз. Дразня се, когато някой крие нещо от мен. И особено се дразня, когато съм отегчен до смърт, докато го правя. И ставам лош.

— Извинявай — промълви тя меко с тон, който контрастираше рязко с пламъците в очите ѝ. — Едва говоря заради буцата ужас в гърлото ми.

— Искаш да изпиташ страх ли? — Той направи бързо и заплашително движение. И да се беше опитала, Алтия нямаше да може да го избегне. Затова когато Колт я сграбчи за раменете, тя се предаде без намек за съпротива. — Предполагам, че би трябвало да съм в състояние да вселя у теб Божия страх, Тия, и да разведрия нещата и за двама ни.

— Отказвам се. В случай, че си приключил да се правиш на супер мъж, тази, която очаквах, се кани да влезе в бара.

— Какво?

Той извърна глава и това даде на Алтия идеална възможност да сграбчи палеца му и да го извие жестоко. Колт изруга и тя го пушна.

— Мийна, другото момиче на Дивия Бил — поясни Алтия, вдигна фотоапарата и пак щракна. — Днес следобед взех снимката ѝ от архивите. Лежала е в затвора. Проституция, ограбване чрез злоупотреба с доверие, притежание на наркотици с търговска цел, нарушаване на обществения ред.

— Какво сладко момиче е тази наша Мийна.

— Твоята Мийна — поправи го тя. — Щом се правиш на толкова печен, то можеш да влезеш в бара, да я омаеш и да я доведеш тук, за да поговорим. — Алтия отвори чантичката си и извади плик с пет шумящи десетдоларови банкноти. — А ако обаянието ти не подейства, предложи ѝ петдесет долара.

— Искаш да ида там и да я убедя, че търся компания, така ли?

— Именно.

— Чудесно. — Със сигурност в кариерата си беше вършил и по-лоши неща от това, да се прави на мъж, който си търси проститутка в долнопробен бар. Ала той бутна назад плика в скута ѝ и заяви: — Имам си собствени пари.

Тя изчака Колт да пресече улицата и да се скрие в бара. После се отпусна назад и изпусна дълга въздишка.

Опасен човек е този Колт Найтшейд, помисли си. Ужасен. Когато се нахвърли и я сграбчи, не беше почувствала просто гняв. Не беше почувствала просто нещо. А бе почувствала нещо сложно, смущаващо и объркващо.

Беше възбуда — дълбока, гореща, разтърсваща, примесена със здравословна доза примитивен страх и неудържима ярост.

Не е в стила ми, каза си, докато се възползваше от факта, че бе сама, за да събере мислите си. Не беше характерно за нея да стигне на косъм от това, да загуби контрол, защото един мъж бе натиснал грешните — или правилните копчета.

Алтия Грейсън беше тази, която натискаше копчетата. Това бе нейното първостепенно и неотменно правило. И ако Колт си въобразяваше, че може да го наруши, очакваше го огромно разочарование.

Бе работила твърде упорито, за да стане това, което беше, като бе планирала методично етапите от живота си и ги бе следвала. Беше дошла от хаоса и го беше оставила далеч назад. Със сигурност беше нужно от време на време да сменя схемата. Не беше безкомпромисна. Но нищо, абсолютно нищо нямаше да разбие тази схема.

Предположи, че бе заради случая, който разследваха. Детето, отвлечено от непознати престъпници, почти със сигурност бива малтретирано.

Друга схема, помисли си горчиво. Беше ѝ прекалено позната.

Спомни си детето от сутринта. Безпомощно в капана на възрастните край него.

Отпъди тази мисъл, взе вестника, сгъна го прилежно и го остави настрани.

Беше просто уморена, помисли си. Акцията по залавянето на наркотици преди седмица беше ужасна. Всеки би се почувствал като разбит да се натресе от единия случай на другия. Явно имаше нужда от отпуска. Засмя се, като си представи топъл плаж с бял пясък, синя вода, сияещ, висок хотел зад гърба си на брега. Голямо легло, обслужване в стаята, кални козметични маски и джакузи.

И точно това щеше да има, когато приключеше този случай и изпратеше Колт Найтшейд при неговите говеда или при неговата юридическа практика, или при каквото той, по дяволите, наричаше своя професия.

Когато отново хвърли поглед към бара, се видя принудена да кимне одобрително. Не бяха минали и десет минути, а Колт вече излизаше, като водеше със себе си Мийна.

— О-хо, групово ще го даваме, значи. — Мийна разгледа Алтия със силно гримираните си очи, отметна назад твърдите си черни къдри и подсмръкна. — Е, това ще ти струва допълнително, скъпи.

— Няма проблем — отвърна Колт и ѝ помогна галантно да се настани на задната седалка.

— Предполагам, че мъж като теб може да се справи и с двете ни. — Тя се отпусна назад. Миришеше силно на одеколон с аромат на цветя.

— Едва ли ще е необходимо — обади се Алтия, извади значката си и ѝ я показа.

Мийна изруга, хвърли на Колт поглед, пълен с дълбока неприязън, после скръсти ръце и попита:

— Нямате ли си, вие, ченгетата, друга работа, ами се заяждате с нас, работещите момичета?

— Няма да се налага да те прибираме, Мийна, ако отговориш на няколко въпроса — каза Алтия и се обърна към Колт: — Би ли пообиколил наоколо. — И когато той подкара, тя се извърна назад и обясни: — Дивия Бил ми беше приятел.

— Да бе, верно.

— Правеше ми някои услуги. Аз също му правех услуги.

— Да, сигурно... — Мийна спря и присви очи. — Ти си ченгето, за което той слухтеше. Оная, за която разправяше, че е шик. — Мийна се поотпусна. Съществуваше все пак чудесен шанс да не прекара нощта в ареста. — Бил разправяше, че си готина. Че винаги му пускаш по няколко, без да ти вие за пари.

Алтия забеляза алчната ѝ усмивчица и вдигна вежди.

— Поласкана съм. Може би е трябвало да каже, че съм плащала, когато е имал нещо, заслужаващо да се купи. Познаваш ли Джейд?

— Разбира се. От няколко седмици не се е мяркала наоколо. Бил каза, че напуснала града. — Мийна бръкна в червената си пластмасова чантичка и извади цигара. Колт щракна запалка и ѝ поднесе огънче, а тя сви длани около ръката му и му отправи топъл поглед изпод силно начернените си клепачи с думите: — Благодаря ти, скъпи.

— А това момиче? — попита я той и извади от джоба си снимката на Елизабет. После запали светлина в купето и я показа на Мийна.

— Не — отвърна тя и понечи да побутне снимката, ала се намръщи и рече: — Не знам. Може би — и докато размисляше, изпусна поток от дим. — Не и на улицата. Май, като че ли съм я виждала някъде.

— С Бил ли? — попита Алтия.

— Не, по дяволите. Бил не се забъркаше с малолетни.

— А кой го правеше?

Мийна отмести поглед към Колт и отвърна:

— Джорджи Кул има няколко кобилки в яхъра си. Но не и малка като тази.

— Бил осигурявал ли ти е еднократен ангажимент, Мийна?

— За филм, а? — попита Алтия.

— Може би.

— Отговорът е или да, или не. — Алтия прибра снимката на Лиз.
— Ако ми губиш времето, няма да си пръскам парите.

— Е, по дяволите, не ме притеснява, ако някой тип иска да прави видеофилм, докато работя. Плащат допълнително за това.

— Да ми кажеш някое име?

Мийна се изсмя и отвърна:

— Не си разменяме визитки, мойто момиче.

— Ала можеш да ми дадеш описание. Колко души са намесени.
Къде ставаше всичко.

— Вероятно... — В очите ѝ отново блесна лукавият поглед и тя изпусна дим от цигарата си. — Ако имам някакъв стимул.

— Стимулът ти е да не се озовеш в една килия със стокилограмова шведка на име Голямата Джейн.

— Не можеш да ме пратиш в затвора. Ще надам вой, че съм вкарана в клопка.

— Вий си колкото щещ. С твоето досие съдията ще си умре от смях.

— Чакай, Тия — рече още по-провлечено от обикновеното Колт.
— Не се заяждай с дамата. Тя се опитва да помогне, нали, Мийна?

— Ами да. — Мийна загаси цигарата и облиза устни. — Точно така.

— Това, което се опитва, е да ме будалка. — Алтия си даде сметка, че без да губи и миг, Колт бе подел номера с доброто и лошото ченге. — А аз искам отговори.

— Тя ни ги дава. — Колт се усмихна на Мийна в огледалото за обратно гледане. — Просто изчакай.

— Бяха трима — каза Мийна и нацупи начервените си устни. — Оня с камерата и един, който седеше в ъгъла. Не можех да го видя. И третият, който, нали разбирате, участваше в шоуто заедно с мен. Мъжът с камерата беше плешив. Черен и много едър — като борец или нещо от този род. Бях там около час, но той нито веднъж не продума и думичка.

Алтия отвори рязко бележника си и попита:

— Обръщаха ли се един към друг по имена?

— Не. — Мийна помисли малко и тръсна глава. — Не. Странно, нали? Изобщо не си говореха, доколкото си спомням. Оня, с когото работех, беше дребен — освен някои съществени части. — Тя се захили и посегна за друга цигара. — Е, той казваше това-онова. Ръсеше разни глупости, нали разбирате. Колкото за пред камерата. Някои типове харесват това. Не знам... Беше около четирийсетте, може би, хилав, а косата му беше на опашка, която му стигаше до раменете. Правеше се на Самотния Рейнджър.

— Ще поискам от теб да поработиш с художник от полицията — каза ѝ Алтия.

— Дума да не става. Никакви ченгета повече.

— Не е нужно да го правим в участъка. — Алтия изигра своя коз. — Ако ни дадеш достатъчно добро описание, което да ни помогне да пипнем тия филмови спецове, получаващ допълнителна стотачка.

— Добре. — Мийна светна. — Добре.

Алтия потропа с молива по бележника си и попита:

— Къде снимахте?

— Снимахме ли? А-а, искаш да кажеш филмите. На Второ авеню. Страхотно място. Имаше от ония джакузита в банята и огледала на всички стени. — Мийна се приведе напред, за да докосне рамото на Колт. — Беше... Стимулиращо.

— Адресът? — попита Алтия.

— Не го знам. Една от ония луксозни жилищни сгради на Второ. На последния етаж. Като мезонет.

— Обзалагам се, че ще познаеш сградата, ако минем покрай нея, нали, Мийна? — Тонът на Колт беше дружелюбен и насърчителен. Както и усмивката, която ѝ отпрати през рамо.

— Да, разбира се, че ще я позная.

Както и стана. След няколко минути тя сочеше прозореца.

— Онзи апартамент, ей там. Виждате ли го, най-отгоре, с големите прозорци и балкона. Там беше. Мястото е наистина шик. Бял килим. И много секси спалня с червени завеси и голямо кръгло легло. Крановете в банята бяха златни и с формата на лебеди. Господи, с кеф бих се върнала там.

— Само веднъж ли беше? — попита я Колт.

— Да. Казаха на Бил, че не съм била подходящия тип. — Изпълнена с възмущение, тя пак извади цигара. — Представяте ли си? Била съм много стара. Тъкмо ми беше двайсет и вторият рожден ден, а ония мръсници да разправят на Бил, че съм много стара. Наистина се ядосах. О, да — извика Мийна и удари Колт по рамото с неочаквано въодушевление. — Девоичето. Онова на снимката. Ето къде я видях. Тръгнах си, но се върнах за цигарите си. Тя седеше в кухнята. Не я разпознах веднага на снимката, защото като я видях, беше яко гримирана.

— Каза ли ти нещо? — попита Колт, като се мъчеше гласът му да звучи спокойно и равно. — Направи ли нещо?

— Не, само си седеше там. Видя ми се надрусана.

Алтия усети, че той се бе стегнал, затова плъзна ръка през седалката и я постави върху неговата. Ръката му не помръдна. Тя се изненада, ала не възрази, когато Колт обърна длан и сграбчи нейната.

— Ще поискам да разговарям с теб отново — каза Алтия и със свободната си ръка бръкна в чантичката си за достатъчно пари, с които да си осигури и по-нататъшното сътрудничество на Мийна. — Нужен ми е номер, на който да те намеря.

— Лесна работа — избърбори Мийна, докато си броеше парите. — Май че Бил е бил прав. Бива си те. Ей, що не ме оставите пред „Тик Ток“. Мисля да вляза и да обърна едно за Дивия Бил.

— Не можем да направим нищо без заповед — каза за трети път Алтия, когато излязоха от асансьора на последния етаж на посочената от Мийна сграда.

— Не е нужна заповед, за да почукаш на вратата.

— Така е — въздъхна тя и плъзна машинално ръка под сакото си, за да напипа оръжието си. — А те ще ни поканят по на едно кафе. Ако ми дадеш няколко часа...

Колт се извъртя рязко и челюстта ѝ увисна. До този момент той се беше оправил с всичко спокойно и без емоции, затова нескритият гняв в очите му я порази.

— Да сме наясно, лейтенант, няма да чакам още две минути, за да видя дали Лиз е вътре. И ако действително е така, ако вътре има някой, няма да ми е нужна някаква си проклета заповед.

— Слушай, Колт, аз разбирам...

— Нищо не разбираш.

Алтия отвори уста, но я затвори, шокирана от факта, че бе готова да изкрещи, че наистина разбира. Да, разбираше прекрасно, ала каза твърдо:

— Да почукаме — и тръгна към вратата.

— Може би са глухи — рече Колт и заблъска с юмрук. А когато никой не отговори на ударите му, той го направи толкова бързо, че Алтия нямаше време да изругае. Колт отвори вратата с ритник.

— Добре, наистина много добре, Найтшейд.

— Да предположим, че съм се подхлъзнал и виж ти, вратата се отворила — каза той и измъкна пистолета от ботуша си.

— Не смей... — извика тя, но той беше вече вътре.

Проклинайки Бойд и всичките му приятели от детинство, Алтия извади оръжието си и последва Колт, като инстинктивно прикриваше гърба му. Не ѝ беше нужна светлината на лампите, които той запали, за да види, че помещението бе празно. Като че обитателите му го бяха напуснали. Не беше оставено нищо, освен килима и завесите на прозорците.

— Изчезнали са — измърмори на себе си Колт и премина бързо от стая в стая. — Изчезнали са мръсниците.

Доволна, че няма да го използва, Алтия прибра пистолета си и каза:

— Знаем, струва ми се, на кого нашият дружелюбен барман позвъни днес следобед. Ще видим какво можем да разберем от договора за наем, от съседите... — додаде, макар да си мислеше, че ако онези, които преследваха, бяха толкова ловки, онова, което се надяваха да получат, щеше да е равно на нула.

Влезе в банята, която отговаряше напълно на описанието на Мийна с голямата вана, крановете с формата на лебеди от месинг, а не от злато — и огледалните стени.

— Току-що рискува целостта на едно евентуално местопрестъпление, Найтшейд. Надявам се да си доволен.

— Тя можеше да е тук — отвърна той зад гърба ѝ.

Алтия се огледа и видя отраженията им в огледалните плочки. Съвършено неочакваният израз на лицето му я накара да омекне и да изрече тихо:

— Ще я намерим, Колт. Ще се погрижим тя да се върне вкъщи.

— Разбира се. — Искаше му се да счупи нещо, каквото и да е. Мобилизира всяка частица от волята си, за да не разбие огледалата с юмрук. — Ще е принудена да живее завинаги със спомена от всеки ден, в който е била в ръцете им — добави, наведе си и мушна пистолета обратно в ботуша си. — Господи, Тия, тя е просто едно дете.

— Децата са по-твърди, отколкото повечето хора си мислят. При нужда те зачеркват събитията. А и на нея ще ѝ е по-лесно, защото има семейство, което я обича.

— По-лесно от какво?

От това да си сама, помисли си Алтия, ала отвърна:

— Просто по-лесно. — Не можеше да се сдържи, затова се протегна и сложи ръка на бузата му. — Не го взимай толкова навътре, Колт. Иначе съвсем ще се изтормозиш.

— Да. — Той се отърси от опасното чувство, което водеше до опасни грешки. Но когато тя понечи да отдръпне ръката си и да мине край него, Колт я сграбчи за китката. — Знаеш ли какво? — Може би защото просто имаше нужда от контакт, той я придърпа с няколко сантиметра към себе си и рече: — За минутка ти беше едва ли не човек.

— Така ли? — Телата им почти се докосваха. Опасна близост, помисли си Алтия. Ала щеше да е проява на страх да се отдръпне. — Каква съм обикновено?

— Съвършена. — Колт вдигна свободната си ръка, защото го искаше почти от първия миг, в който я видя, и вплете пръсти в косата ѝ. — Това плаши. Всичко като цяло — лицето, косата, тялото, умът. Човек не знае дали да вие срещу луната или да скимти в краката ти.

Трябваше да отдръпне глава назад, за да вижда очите му. Ако сърцето ѝ биеше малко по-бързо, можеше да не му обръща внимание. Беше се случвало и преди. Ако изпитваше подмамващо любопитство, дори страст, не беше за пръв път и можеше да го контролира. Но това, което беше трудно, много трудно да овладее, бе неочакваното усещане, че сетивата ѝ се замъгляват. С това трябваше да се пребори.

— Не ми приличаш на човек, който би направил, което и да било от двете — каза и на лицето ѝ се изписа онази хладна и сдържана самодоволна усмивка, от която повечето мъже отстъпваха сразени.

Но Колт не беше като повечето мъже.

— Никога не съм бил такъв човек. Защо не опитаме нещо друго — попита той бавно, а после светкавично покри устните ѝ със своите.

Ако бе възразила, ако се бе съпротивлявала, ако имаше дори и намек, че се дърпа, Колт щеше да я пусне и да направи равносметка на загубите си. Вероятно.

Ала тя не го стори. И това изненада и двамата.

Алтия можеше, трябваше да го направи. Щеше да мисли по-късно. Можеше да го възпре с отбранителни или нападателни ходове. Щеше да мисли по-късно. Но имаше такава неподправена топлина в устните му, такава непреодолима сила в ръцете му, и такава всепоглъщащо удоволствие в собственото ѝ тяло.

О, да, щеше да мисли по-късно. Много по-късно. Бе точно както си го беше представял. А той си го беше представял многократно. Тръпчивият силен аромат на устните ѝ бе досущ като онзи от въображението му. И упойващ като опиат. Когато тя откликна, Колт се гмурна още по-уверено.

Беше точно толкова дребна, изящна и гъвкава, каквато всеки мъж би желал да е. И точно толкова силна. Ръцете ѝ го прегръщаха плътно, а пръстите ѝ се бяха вкопчили в косата му.

Ниският дълбок звук на одобрение вибрираше в гърлото ѝ и караше кръвта му да се носи стремглаво като буйна река.

Изрече името ѝ, извъртя я към огледалната стена и покри тялото ѝ със своето. Ръцете му се понесоха ненаситно, за да вземат, докоснат и получат онова, което търсеха. После пръстите му се нахвърлиха върху копчетата на блузата ѝ в отчаян порив да преодолеят първата бариера.

Желаеше я сега. Не, не, проумя, че по-скоро се нуждаеше от нея. Както човек се нуждае от сън след тежък ден на непосилен труд, както се нуждае от храна след дълго, дълго гладуване.

Откъсна устни от нейните, за да ги притисне към шията ѝ и да се наслади на изкусителния зов на плътта.

Полузамаяна, тя се изви като дъга назад и простена при допира на жадните му устни върху пламналата ѝ кожа. Знаеше, че ако не бе стената, на която да се опре, вече щеше да е на пода. И там, точно там той щеше да я обладае, да се отдадат един на друг. Върху студените твърди плочки, с множество огледала, отразяващи отчаяните им тела.

Сега, веднага.

И като крадец, промъкващ се в тъмна къща, в съзнанието ѝ изплува образът на Мийна и онова, което бе ставало в този апартамент.

Какво правеше тя, господи, какво правеше, запита се, вбесена от себе си, когато се отдръпна с мъка назад.

Беше ченге, а едва не се отдаде на див безпамятен секс напред местопрестъплението.

— Спри! — Гласът ѝ бе прегракнал от възбуда и отвращение от самата нея. — Наистина, Колт. Спри! Сега!

— Какво? — Той тръсна глава като изплувал от дълбоки води гмурец и почти залитна. Коленете му бяха омекнали. Затова плъзна ръка по стената, без да сваля очи от Алтия. Беше разпуснал косата ѝ и тя се стелеше пищна и червена върху раменете ѝ. Сега очите ѝ изглеждаха по-скоро златисти, отколкото кафяви. Бяха огромни и съблазнително премрежени. Устата ѝ бе сочна и алена от натиска и желанието на неговата, а кожата ѝ бе порозовяла като нежна роза. — Красива си. Невъзможно красива — изрече и прокара леко пръсти по шията ѝ. — Като екзотично цвете зад стъкло. Човек трябва просто да разбие стъклото и да вземе това цвете...

— Не! — Алтия сграбчи ръката му, за да не загуби отново разсъдъка си. — Това е лудост, истинска лудост.

— Да. — Не би могъл да е по-съгласен. — И аз се чувствам прекрасно.

— Това е разследване, Найтшейд. И ние двамата се намираме на евентуалното местопрестъпление.

Той се усмихна и вдигна ръката ѝ, за да докосне с устни пръстите ѝ. Само защото разследването им попадна в задънена улица не

означаваше, че трябва да прекратят всякаква дейност.

— И така, нека идем другаде.

— Ние отиваме другаде. — Тя го отблъсна и бързо и умело си оправи блузата. — Поотделно. — Даде си сметка, че не стои съвсем стабилно на крака. Проклинаше него, проклинаше себе си за това.

Той почувства, че за момента най-безопасното място за ръцете му бяха джобовете, затова ги мушна в тях. Тя беше права, сто процента права, и това беше най-лошото.

— Искаш да се кажеш, че това не се е случило.

— Нищо не казвам. — Изпълнена с достойнство, Алтия среса назад разрошената си коса и оправи сакото си. — То се случи и сега вече е минало.

— Не и случайно, лейтенант. И двамата сме възрастни хора, и макар да мога да говоря само за себе си, подобна връзка не се случва всеки ден.

— Прав си. — Тя наклони глава. — Можеш да говориш само за себе си — отсече и се насочи към дневната, но Колт сграбчи ръката ѝ и я завъртя към себе си.

— Да ти го изясня по-добре ли искаш? — попита я. Гласът му беше спокоен, страховито спокоен. — Или предпочиташ да си откровена с мен?

— Добре, чудесно. — Можеше да е откровена, защото лъжите нямаше да свършат работа. — Ако имах интерес от бърза и страстна връзка, непременно щях да ти се обадя. Оказва се, че за момента имам други приоритети.

— Имаш списък, така ли?

Нужен ѝ бе миг, за да прикрие чувствата си.

— Мислиш ли, че това ме обижда? — попита го мило. — Предпочитам да организирам живота си.

— Да го подреждаш по рафтчета.

Алтия вдигна вежди и отвърна:

— Както и да е. За добро или зло, с теб имаме професионална връзка. Искам да намерим онова момиче, Колт, искам го толкова силно, колкото и ти. Искам тя да се върне при семейството си, да яде хамбургери и да се тревожи за последното си контролно по математика. И искам да хванем копелетата, които я държат. Искам го повече, отколкото вероятно разбираш.

— Защо тогава не ми помогнеш да разбера?

— Аз съм ченге. Това е достатъчно.

— Не, не е. — Лицето ѝ излъчваше страст. Същата, която долови, докато я държеше в ръцете си. Яростна, бурна и на ръба да излезе извън контрол. — Нито за теб, нито пък за мен — каза Колт, въздъхна дълбоко и разтри врата си там, където се бе събрало цялото му напрежение. Даде си сметка, че и двамата бяха уморени. Уморени и напрегнати. Не му беше времето, нито мястото да се задълбочават в лични неща. Нужно бе да подходи обективно, за да проумее Алтия Грейсън. — Виж, извинявам се за онова там, ако се държах неуместно. Ала и двамата знаем, че не е така. Тук съм, за да върна Лиз и нищо няма да ме спре. И след като опитах вкуса ти, Тия, ще съм все така решен да получа още.

— Не съм супата на деня, Найтшейд — каза тя отегчено. — Ще получиш само онова, което аз ти дам.

Усмивката му блесна бърза и ведра.

— Точно така го искам. Хайде, ще те откарам у вас.

Алтия го последва безмълвно. Изпитваше неловкото чувство, че не бяха разрешили нещата точно както на нея ѝ се искаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Въоръжен с втора чаша кафе, Колт стоеше в периферията на вихрушката. Беше му ясно, че да изкараш три деца от къщи и да ги качиш на училищния автобус, бе събитие от съществена важност. Можеше само да се чуди как трио от възрастни се справяха всекидневно с оркестрацията, без да полудеят.

— Не ми харесва тази млечна каша — оплака се Брайънт, после вдигна пълна лъжица и намусен остави съдържанието ѝ да цопне в лицата. — Има вкус на мокри дървета.

— Ти си я избра, защото вътре имало свирка — напомни му Сила, докато слагаше един върху друг намазани с фъстъчено масло и желе сандвичи. — Ти си я яж.

— Сложи вътре малко банан — предложи Бойд, докато се опитваше да прибере светлорусата копърнена коса на Алисън в нещо, което можеше да мине и за плитка.

— Ох, татко, скубеш.

— Извинявай. Коя е столицата на Небраска?

— Линкълн — отвърна дъщеря му с въздишка. — Мразя контролните по география. — Докато се жалваше, тя упражняваше стъпките си за класа по балет. — И изобщо, защо трябва да знам глупавите щати и техните глупави столици?

— Защото знанието е свещено. — С език между зъбите, Бойд се мъчеше да сложи панделка на тънката плитка. — И научиш ли нещо, никога всъщност не го забравяш.

— Е, не мога да си спомня столицата на Вирджиния.

— Тя е... — Свещеното знание му убягна и Бойд изруга тихо. Какво го засягаше, по дяволите. Той живееше в Колорадо. Един от основните проблеми да имаш деца бе според него това, че родителите бяха принудени да се върнат отново в училище. — Ами, ще се сетиш.

— Мамо, Брай храни Бонго с кашата си — обяви Алисън и отпрати на Брайънт самодоволна мазна усмивка, каквато само една сестра можеше да постигне.

Сила се обърна навреме, за да види как синът ѝ пъха лъжица каша в жадната уста на кучето и извика:

— Брайънт Флечър, след минутка да си омел тази каша.

— Ама виж, мамо, дори Бонго не ще да я яде. Това е гадост.

— Не казвай „гадост“ — направи му разсеяно забележка Сила. Но забеляза, че голямото мърляво куче, което редовно пиеше вода от тоалетните чинии в къщата, беше обърнало презрително гръб, след като беше опитало лъжица от клисавата смес. — Изяж банана и си вземи палтото.

— Мамо! — Кийнън, най-малкият, влетя в стаята. Беше без обувки и чорапи и носеше една мръсна маратонка. — Не мога да си намеря другата. Никъде я няма. Сигурно са я откраднали.

— Извикай някое ченге — измърмори Сила, докато набутваше и последния сандвич с фъстъчено масло и желе в кутията за закуска.

— Аз ще я намеря, сеньора — каза Мария и избърса ръце в престилката си.

— Господ да те благослови.

— Някакви лоши хора са я откраднали, Мария — обясни ѝ Кийнън тихо и сериозно. — Дошли са посред нощ и са я задигнали. Татко ще излезе и ще ги пипне.

— Разбира се, че ще ги пипне — отвърна точно толкова сериозно Мария, хвана го за ръка и го поведе към стълбата. — Сега отиваме да огледаме за улики, нали?

— Чадърите — викна Сила от барплота и прокара ръка по късо подстриганата си кестенява коса. — Вали. Имаме ли чадъри?

— Имахме чадъри — отвърна Бойд, който, приключил с фризьорските си задължения, си наля втора чаша кафе. — Някой ги е задигнал. Може би същата банда, която е откраднала маратонката на Кийнън и домашното по правопис на Брайънт. Вече съм мобилизирал отряд със специално предназначение.

— Ти си безкрайно полезен — отбеляза Сила, отиде до вратата на кухнята и извика: — Мария! Чадърите. — После се обърна, спъна се в кучето, изруга, грабна трите кутии със закуската на децата и се разпореди: — Палтата. Имате пет минути да хванете автобуса.

Последва лудешка блъсканица с участието на Бонго, който реши, че това е идеалният момент да скочи върху всеки, попаднал под погледа му.

— Мрази да се сбогува — обясни Бойд на Колт и надяна ловко нашийник на кучето.

— Обувката беше в килера — обяви Мария, побутвайки Кийнън в кухнята.

— Крадците трябва да са я скрили там. Много подло. — Сила му подаде кутията със закуска. — Целувка?

Кийнън се засмя, млясна я шумно по устните и заяви:

— Трябва цяла седмица да съм контрольор по млякото.

— Тежка задача, ала знам, че си достоен за нея. Брай, обелката от банана се хвърля в боклука. — Тя подаде и на него закуската, обви ръце около врата му, което го накара да се изкиска, и го целуна за довиждане. — Алисън, мисля, че столицата на Вирджиния е Ричмънд.

— Добре.

След като всички си размениха целувки, включително, както отбеляза развеселен Колт, и Бонго, Сила вдигна ръка и обяви:

— Който си забрави чадъра в училище, ще бъде екзекутиран. Да ви няма.

Децата хукнаха навън. Вратата зад тях се тресна. Сила затвори очи и каза:

— Още една спокойна сутрин у семейство Флечър. Какво да ти предложи, Колт? Бекон и яйца? Уиски?

— Ще приема първите две. Запази последното — отвърна той и с усмивка седна на освобождения от Брайънт стол. — Всяка сутрин ли разигравате това шоу?

— С матинета в съботите. — Тя отново разроши косата си и погледна часовника на печката. — Ще ми се да си поседя с вас, момчета, но трябва да се приготвя за работа. След час имам заседание. Ако ти остане свободно време, Колт, отбий се в радиото. Ще те разведа из него.

— Наистина ще взема да мина.

— Мария, нужна ли съм ти, за да прибера нещо?

— Не, сеньора. — Тя беше вече поставила бекона на печката и той цвърчеше. — Грасиас.

— Би трябвало да се прибера към шест. — Сила се спря край масата, колкото да прокара ръка по рамото на мъжа си. — Чувам, че довечера тук има голям турнир по покер.

— Такива са слуховете. — Бойд притегли жена си и Колт видя как устните им се извиха, преди да се срещнат. — Чудесен вкус имаш, О'Роарк.

— Желе от ягоди. Ще те спипам по-късно, хитрецо. — Сила му даде една последна продължителна целувка и се отдели от него.

Колт я чу да тича нагоре по стълбите. После отбеляза:

— Попаднал си право в целта, нали, Флеч?

— А?

— Страхотна съпруга, чудесни деца, и то от първия път.

— Така изглежда. От самото начало си знаех, че Сила е за мен. — Споменът го накара да се усмихне. — Макар да ми отне известно време, докато я убедя, че не може да живее без мен.

Трудно е да не завидиш точно на тази усмивка, помисли си Колт и попита:

— Двамата с Алтия бяхте вече партньори, когато срещна Сила, така ли?

— Да. По онова време и тримата работехме нощем. Тия беше първата жена, с която някога съм работил в екип. Оказа се и най-доброто ченге, с когото съм бил партньор.

— Трябва да те попитам — не е нужно да отговаряш, ала трябва да те попитам. — Зачуди се как най-добре да поднесе въпроса. Взе вилица и тропна с нея по ръба на масата. — Ти и Тия... Преди Сила... Имаше ли нещо лично?

— Има много лично, когато сте партньори и понякога работите заедно денонощно. — Усмихнат, Бойд вдигна чашата си с кафе. — Но нямаше нищо романтично, ако това се опиваш да разбереш.

— Не ме засяга. — Колт вдигна рамене, раздражен от това, колко много го облекчи отговорът на Бойд. — Беше ми любопитно.

— Любопитно ти е защо не съм се опитал да предприема нещо по отношение на жена с нейната външност ли? С нейния интелект? С нейния — каква е най-добрата дума за това? — Развеселен от очевидното притеснение на Колт, той се засмя тихо, докато Мария им сервираше закуската. — Благодаря, Мария. Е, наречи го стил, по липса на нещо по-добро. Просто е, Колт. Не се каня да твърдя, че не съм си мислил за това. Възможно е и Тия да е отделила някой и друг момент от времето си за подобни мисли. Ала ние си допаднахме като партньори, допаднахме си като приятели и това просто не ни поведе по

някои от другите пътища. — Той си гребна от яйцата и повдигна вежда. — Ти мислиш ли си за това?

Колт отново помръдна рамене, като ровеше из бекона в чинията си, и отвърна:

— Не мога да кажа, че си допаднахме като партньори или като приятели. Но мисля, че вече сме поели по един от онези другите пътища.

Бойд не се престори на изненадан. Всеки, който твърди, че олиото и водата не се смесват, просто не ги е разбъркал достатъчно.

— Някои жени ти влизат под кожата, други ти завладяват ума. А някои правят и двете — отбеляза той.

— Да. И какво можеш да ми кажеш за нея?

— Тя е добро ченге, човек, на когото можеш да имаш доверие. И тя като всички си има своя товар, ала го носи добре. Ако искаш да узнаеш нещо лично, трябва да попиташ нея. — Бойд вдигна чашата си. — А Алтия ще получи от мен същия отговор за теб.

— Питала ли те е?

— Не. — Бойд отпи от кафето, за да прикрие усмивката си. — Защо не ми кажеш докъде стигнахте в издирването на Лиз?

— Попаднахме на полезна следа на Второ авеню, но ония се бяха вече измъкнали. — Това все още го разстройваше. Цялата мръсна история го разстройваше. — Мисля да поговоря с управителя на сградата, със съседите. Има свидетел, който вероятно ще може да идентифицира един или повече от нашите филмови магнати.

— Добро начало. Нещо, с което да помогна?

— Ще те уведомя. Те я държат вече няколко седмици, Флеч. Ще я върна. — Колт вдигна поглед, а тихата ярост в него не оставяше никакво място за съмнение. — Това, което ме притеснява, е, в каква форма ще е тя, когато го сторя.

— Карай крачка по крачка.

— Звучиш като лейтенанта. — Колт предпочиташе скоковете пред крачките. — Ще я видя едва късно следобед днес. Алтия е в съда или там някъде.

— В съда ли? — Бойд се намръщи, а сетне кимна. — Точно така. Делото Мъстън. Въръжен грабеж, нападение. Тя го задържа. Искаш ли да ти дам въръжен полицай за Второ авеню?

— Не, предпочитам да се заема сам.

Хубаво е да останеш отново сам, реши Колт. Да работиш сам означаваше да не се притесняваш, че ще настъпиш партньора си, или че ще обсъждаш стратегии. А колкото до Алтия, това означаваше, че не му се налагаше да работи извънредно, опитвайки се да не мисли за нея като за жена.

Най-напред се зае с портиера на сградата, Ниймън — нисък оплешивяващ мъж, който очевидно си мислеше, че постът му изисква да носи костюм с жилетка, несръчно завързана вратовръзка и океан от афършейв с миризмата на бор.

— Вече дадох показанията си на другия полицай — информира той Колт през тесния процеп на вратата си, осигурен от веригата.

— Сега ще трябва да ги дадете и на мен. — Колт не виждаше нужда да отваря очите на Ниймън, че не е от полицията. — Оттук ли искате да крещя въпросите си, господин Ниймън?

— Не. — Онзи откачи веригата, явно раздразнен. — Не ми ли беше достатъчно главоболието? Едва бях станал от леглото тази сутрин и ето че вашите хора вече тропаха на вратата ми. Сега телефонът звъни като бесен, защото обитателите искат да знаят защо полицията запечатва мезонета. Ще са ми нужни седмици да разсея последиците от тая шумотевица.

— Вашата работа е наистина тежка, господин Ниймън. — Колт огледа набързо апартамента. Не беше толкова луксозен, нито толкова голям, колкото опразнения мезонет, ала при случай би могъл и да е. Ниймън го беше обзавел в претенциозно френско рококо. Колт знаеше, че майка му би останала очарована.

— Представа нямате... — Примирен, Ниймън го покани с жест да седне на богато резбован стол. — Наемателите са такива деца. Трябва им някой да ги води, някой, който да ги удря през ръцете, когато нарушават правилата. Аз от десет години съм портиер, три от които в тази сграда, и какви истории мога да ви разкажа само...

Колт се боеше, че Ниймън настина ще го направи, затова го прекъсна:

— Защо не ми разкажете за наемателите на мезонета?

— Твърде малко мога да кажа. — Ниймън дръпна нагоре коленете на панталона си, преди да седне. Кръстоса крака в глезените

и откри чорапи на шарки във формата на обработени диаманти. — Както обясних на другия детектив, никога всъщност не съм ги виждал. Те живяха тук само четири месеца.

— Не показвате ли предварително апартамента на наемателите, господин Ниймън? Не взимате ли молбите им?

— Обикновено да, разбира се. Специално в този случай наемателят изпрати по пощата препоръки и гарантиран чек за наема за първия и последен месец.

— Така ли отдавате под наем апартаменти?

— Не, обикновено не... — След като се покашля, Ниймън се заигра с възела на вратовръзката си. — Писмото бе последвано от телефонно обаждане. Господин Дейвис — наемателят — обясни, че е приятел на господин и госпожа Елисън. Те преди това обитаваха три години мезонета. Мила двойка с елегантен вкус. Преместиха се в Бостън. Тъй като бе техен познат, нямаше нужда да оглежда апартамента. Твърдеше, че бил тук на няколко вечерни партита и по друга работа. Беше, разбирате ли, много нетърпелив да получи апартамента и тъй като препоръките му бяха безукорни...

— Проверихте ли ги?

— Разбира се. — Ниймън сви устни и изпъна гръб. — Отнасям се сериозно към отговорностите си.

— С какво се занимаваше този Дейвис?

— Инженер е в местна фирма. Когато се свързах с фирмата, те се изказаха най-ласкаво за него.

— Каква е фирмата?

— Все още пазя папката. — Ниймън се присегна към масичката и взе тънка папка. — „Фокс Инженеринг“ — започна, после издекламира адреса и телефонния номер. — Аз, естествено, се свързах и с неговия предишен хазяин. Ние, портиерите на сгради с апартаменти под наем, си имаме негласно споразумение за сътрудничество. Получих уверението, че господин Дейвис е бил идеален наемател, тих, отговорен, прибран човек, и че винаги навреме си е плащал наема. Такъв беше случаят.

— Но никога всъщност не сте виждали господин Дейвис, така ли?

— Сградата е голяма. Има няколко наематели, които не виждам. Срещаш се редовно само с онези, които създават проблеми, а господин

Дейвис не създаде никога никакъв проблем.

Никога никакъв проблем, помисли си мрачно Колт, докато ходеше бавно от врата на врата. Носеше със себе си копия от договора за наем, препоръките и писмото на Дейвис. Минаваше обяд и той бе вече разпитал повечето от наемателите, които отговориха на почукването му. Само трима от тях твърдяха, че са виждали загадъчния господин Дейвис. Сега Колт разполагаше с три подчертано различни описания, които да добави към делото си.

Полицейският печат на вратата на мезонета му бе попречил да влезе. Можеше да открадне ключа и да скъса лентата, ала се съмняваше, че ще намери нещо, заслужаващо си тези усилия.

Така че беше започнал от най-горния етаж надолу. Сега проверяваше третия етаж с жестоко чувство на безсилие и първи признаци на начеващо главоболие.

Почука на апартамент номер триста и две и усети, че го разглеждат през шпионката. Веригата на вратата издрънча, ключалката щракна. Сега го наблюдаваше лице в лице възрастна жена с ужасно гъста и рошава коса, боядисана в невероятно оранжево. Имаше светли сини очи, от които, когато ги присви, за да се взре в него, се разбягаха множество бръчки. Спортната ѝ блуза с емблемата на местен отбор бе с размерите на палатка, покриваща, според Колт, чиста маса от стотина килограма. Жената имаше двойна брадичка и работеше върху трета.

— Прекалено добре изглеждате, за да продавате нещо, което не искам.

— Не, мадам. — Ако имаше шапка, Колт би я докоснал. — Изобщо не продавам каквото и да било. Полицията провежда разследване. Бих искал да ви задам няколко въпроса относно вашите съседи тук.

— Полицай ли сте? Щяхте да имате значка, ако бяхте.

Изглежда беше многократно по-умна от Ниймън.

— Не, мадам. Не съм полицай. Работя частно.

— Детектив? — Сините очи светнаха като лампи. — Като Сам Спейд? Кълна се, че Хъмфри Богарт бе най-сексапилният мъж, който се е раждал някога. Ако бях Мери Астор, никога нямаше да си губя времето с някакъв си тъпак при условие, че можех да имам него.

— Да, мадам. — Бая се позамисли, докато схвана, че тя говори за филма „Малтийския сокол“. — Аз самият предпочитам Лорън Бакол.

Те наистина бяха страхотни в „Големия сън“.

Доволна, жената се засмя силно и сърдечно и заяви:

— Другояче не можеше и да бъде. Е, влизайте. Няма нужда да стоите на вратата.

Колт влезе и веднага се наложи да започне да си проправя път между мебели и котки. Апартаментът бе претъпкан и с двете. Маси, столове, лампи, някои от които съвършени антики, други — жалки останки от гаражни разпродажби, бяха пръснати в безпорядък из цялата широка дневна. Пет-шест котки от всевъзможни породи лежах, свити на кълбо, изтегнати или заели грациозни пози.

— Колекционирам — каза жената и се отпусна тежко на канапенеце за двама в стил Луи Петнадесети. Обиколката на тялото ѝ зае две трети от възглавничките, тъй че Колт си избра благоразумно овехтял стол с избелял мотив на сражение от Гражданската война. — Аз съм Естер Мейвис — представи се домакинята.

— Колт Найтшейд — рече на свой ред той. Прие го философски, когато мършава сива котка скочи в скута му, а друга — на облегалката на стола, за да помирише косата му.

— Е, какво точно разследваме, господин Найтшейд?

— Правим проверка на наемателя, обитавал мезонета.

— Онзи, който току-що се изнесе? — Тя раздвижи една от брадичките си. — Видях бригада яки мъже да изнасят и товарят в микробус вещите.

Както са го видели и няколко други свидетели, помисли си Колт. Никой не си бе направил труда да отбележи дали на микробуса е било изписано името на някаква фирма за транспортни услуги.

— Забелязахте ли какъв беше микробусът, госпожо Мейвис?

— Госпожице — поправи го тя. — Голям. Не действаха като други, които съм виждала да се изнасят досега.

— Така ли?

— Работеха бързо. А не като носачи, на които се плаща на час. Нали знаете. Изнесоха също така и някои много ценни неща. — Светлите ѝ очи се плъзнаха по вещите в дневната. — Обичам мебели. Имаше една чудесна старинна маса, с каквато много бих искала да се сдобия. Не знам къде бих я сложила, но винаги намирам място.

— Можете ли да опишете някои от носачите?

— Не забелязвам мъже, освен ако няма нещо специално в тях — и тя намигна многозначително.

— А господин Дейвис? Виждали ли сте го някога?

— Не мога да кажа със сигурност. Не познавам повечето хора тук по имена. Аз и моите котки не сме много общителни. Какво е направил?

— Това се опитваме да разберем.

— Придържате се стриктно към разследването, така ли? Е, и Боги би направил същото. И тъй, той се е изнесъл, значи?

— Така изглежда.

— Тогава, предполагам, няма да мога да му предам пакета.

— Пакет ли?

— Пристигна вчера. Портиерът го донесе и ми го даде по погрешка. Дейвис, Мейвис... — Тя тръсна глава. — В наши дни хората не обръщат достатъчно внимание на подробностите.

— Разбирам какво имате предвид. — Колт отмахна внимателно една котка от рамото си. — Що за пакет, госпожице Мейвис?

— Пакет като пакет — отвърна тя и със сумтене и свистене се изправи на крака. — Оставих го в спалнята. Мислех да му го отнеса днес. — Тя премина с грациозността на танк през тясното пространство между мебелите и се върна с голям запечатан книжен плик.

— Бих искал да го взема със себе си, мадам. Ако имате някакъв проблем в тази връзка, можете да позвъните на капитан Бойд Флечър от полицейското управление на Денвър.

— Това не ме засяга — заяви госпожица Мейвис и му подаде пакета. — Може би като разчепкате случая, ще дойдете да ми разкажете кое как е било.

— Непременно ще го сторя — и той извади импулсивно снимката на Лиз. — Виждали ли сте това момиче?

Госпожица Мейвис я погледна, смръщи се, после тръсна глава и заяви:

— Не, доколкото си спомням. В опасност ли е?

— Да, мадам.

— Това има ли връзка с мезонета?

— Така мисля.

Тя му върна снимката с думите:

— Каква сладурана. Надявам се да я намерите наистина скоро.
— Също и аз.

Обикновено не действаше така. Колт не би могъл да каже защо направи това изключение, защо почувства, че трябва да го направи. Вместо да отвори пакета и веднага да направи нещо със съдържанието му, той не го разпечата и подкара към съда.

Пристигна навреме, за да чуе сблъсъка на Алтия със защитата. Тя беше облечена в костюм в цвят брик, който би трябвало да не бие на очи. Вместо това ефектът бе дискретна елегантност, подчертана от прибраната ѝ и вдигната коса и наниз перли на врата.

Седнал на последния ред на залата, Колт наблюдаваше как тя компетентно, спокойно и безмилостно разбива защитата на парчета. Нито веднъж не повиши глас, нито веднъж не се запъна. И всички, които гледаха или слушаха, включително и съдебните заседатели, биха я преценили като съдържана и безпристрастна професионалистка.

Тя е точно такава, помисли си Колт, протегна крака и зачака. Със сигурност никой, който в момента я наблюдаваше, не би си представил, че в ръцете на един мъж пламти като ракета. В неговите ръце.

Никой не би си представил тази стегната, владееща емоциите си жена, да се вие и огъва, когато мъжките ръце — неговите — препускат по тялото ѝ. Ала проклет да беше, ако го забравеше.

И гледайки я сега, когато Алтия дори не подозираше за присъствието му и се бе изцяло съсредоточила върху работата си, той започна да забелязва други, дребни неща.

Беше изморена. Виждаше го в очите ѝ. От време на време, когато я караха да повтори думите си, в гласа ѝ се долавяше лека нотка на нетърпение. Тя се раздвижи и праметна крак върху крак. С плавно и, както винаги, пестеливо движение. Но Колт долови в него още нещо. Даде си сметка, че не бе от нерви. А нетърпение. Искаше ѝ се това да свърши.

Когато разпитът на свидетелката приключи, съдията обяви, че прекъсва за петнайсет минути заседанието. Ударът на чукчето я накара да трепне. Премина като полъх по лицето ѝ, ала Колт го долови.

Преди да успее да го подмине, Джак Холмсби я хвана за ръката и каза:

— Прекрасна работа, Тия.

— Благодаря. Не би трябвало да ти е трудно да го разбиеш.

— Това не ме притеснява. — Той се отместил точно толкова, колкото да ѝ препречи пътя. — Слушай, извинявай, че онази вечер се получи така. Защо не опитаме отново? Да речем, вечеря утре вечер, само ти и аз, а?

Тя изчака миг, не толкова удивена от наглостта му, колкото изтощена от нея, и отвърна:

— Джак, означават ли нещо за теб думите „няма начин, по дяволите“?

Той само се засмя и стисна леко и интимно ръката ѝ. За един безумен миг Алтия си помисли да го свали с удар на земята и да си поеме вината за упражненото физическо насилие.

— Хайде, Алтия, дай ми шанс да постигна помирение с теб.

— Джак, и двамата знаем, че би искал шанс да постигнеш друго — мен самата. Кое то няма да стане. А сега пусни ръката ми, докато и двамата сме още от една и съща страна на закона.

— Не е нужно да си...

— Лейтенанте? — изрече провлачено Колт и остави погледа си да се плъзне по Холмсби. — Имаш ли минутка?

— Найтшейд? — Тя страхотно се подразни, че той бе станал свидетел на малката свада. — Извини ме, Джак. Трябва да свърша една работа.

После излезе от съдебната зала, като остави Колт да я последва, и заповяда:

— Ако имаш нещо, което да заслужава времето ми, давай. В момента адвокатите не ми доставят особено удоволствие.

— Скъпа, на драго сърце, но не мисля, че мястото е много подходящо за...

— Ти си ужасно смешен човек, Найтшейд.

— Имаш вид на дама с чувство за хумор — отвърна той, взе ръката ѝ и усети, че чувствата му се надигат, когато Алтия застина. Потисна ги и я поведе към изхода. — Колата ми е отпред. Защо не се повозим, докато ти обясня някои неща?

— Чудесно. Дойдох пеша от управлението, тъй че можеш да ме откараш обратно.

— Добре. — Колт откри нов талон за глоба на предното си стъкло. Нищо чудно, защото беше паркирал на забранено място. Мушна го в джоба си и се качи в колата. — Извинявай, че прекъснах ритуала ти на ухажване.

— Що не ми целунеш... — рече тя и щракна предпазния си колан.

— Точно за това си и мечтаех, лейтенанте — не й остана дължен той, протегна се и отвори жабката. Този път Алтия не се скова от допира на ръката му, а само се отдръпна. — Заповядай.

— Какво е това? — Тя погледна шишенцето с аспирин.

— За главоболието ти.

— Добре съм. — Не бе съвсем лъжа, помисли си Алтия. Това, което изпитваше, не можеше да се определи просто като главоболие. По-скоро сякаш зад очните ѝ ябълки се носеше с пълна скорост товарен влак.

— Мразя мъчениците.

— Остави ме на мира — отсече тя и затвори очи.

Никак не беше добре. Не беше спала. През годините беше свикнала да минава с два-три часа сън нощем. Ала предната нощ изобщо не беше мигнала, а беше твърде горда, за да признае кой бе истинският виновник за това. Колт.

Беше мислила за него. И упреквала себе си. Представяла си бе отново и отново невъзможната сцена в мезонета и бе изпитала болка. После отново се беше упреквала. Опитала беше гореща вана, скучна книга, йогистки упражнения, топло бренди. Но без резултат.

После се беше въртяла и мятала насам-натам, а накрая и излазила от леглото, за да броди дълго и неспокойно из апартамента си. И беше посрещнала изгрева на слънцето.

Поработи, докато се развидели. Сега почти минаваше един и вече ѝ се събираха близо осем часа работа без почивка. А по-лошото, граничецо почти с нетърпимото, беше, че вероятно нямаше да може да се отърве от Колт за още цели осем.

Отвори отново очи, когато той удари рязко спирачки. Бяха спрели пред магазин за хранителни стоки.

— Трябва ми нещо — избърбори Колт и затръшна вратата на колата след себе си.

Прекрасно, невероятно, помисли си Алтия и отново затвори очи. Не си направи труда да попита дали и на мен евентуално не ми трябва нещо. Като трион, например, за да си отрежа главата.

Чу го да се връща. Стори ѝ се странно, че след толкова кратко време вече разпознаваше звука от стъпките му, потропването на токовете на ботушите му. Като самозащита или просто от инат не отвори очи.

— Заповядай... — Той бутна нещо към ръката ѝ. Когато тя отвори очи и погледна хартиената чашка, Колт поясни: — За да си изпиеш аспирина. — После сам отвори шишенцето и извади таблетки. — Изпий проклетите таблетки, Алтия. И изяж това. Сигурно цял ден нищо не си яла, освен шоколадчета или захаросани ядки. Никога не съм виждал жена, която да се рови като теб цял ден в кило бонбони.

— Захарта дава енергия — заяви тя, ала изпи таблетките и чая. Пакетчето солени бисквити с кашкавал я накара да се намуси. — Нямах ли някакви кексчета?

— Нужни са ти протеини.

— Може би в кексчетата също има протеини. — Чаят беше твърде силен и доста горчив, но въпреки това ѝ помогна. — Благодаря. — Алтия отпи отново, а после отвори бисквитите. Беше важно да помни, че бе отговорна за действията, реакциите и емоциите си. Беше си неин проблем, че не бе спала. — Момчетата от лабораторията би трябвало да са приключили вече с мезонета.

— Приключили са. Бях там.

— Бих предпочела да не предприемаш самоволни действия — избоботи тя с пълна уста.

— Не мога да доставям удоволствие на всекиго, затова доставям на себе си. Разговарях с дребната невестулка, която е портиер на сградата. Той никога не е виждал наемателя на мезонета.

И докато Алтия дъвчеше импровизирания си обяд, Колт ѝ разказа подробностите.

— Знам за Дейвис — каза му, когато приключи с бисквитите. — Вдигнах Ниймън от леглото тази сутрин. Позвъних на гарантите. И на двете места телефонът бе прекъснат. Няма никаква „Фокс Инженеринг“ на този адрес или на който и да било друг в Денвър.

Същото се отнася и за апартамента, който Дейвис е посочил за препоръки. Господин и госпожа Елисън, предишните наематели, никога не са чували за него.

— Доста си се потрудила. — Той я наблюдаваше и потропваше с пръст по кормилото. — Какво имаше предвид под това, да не предприемам самоволни действия?

Тя се позасмя — главоболието постепенно отшумяваше, и каза привидно сериозно:

— Аз имам значка. А ти не.

— Значката не те отведе в апартамента на госпожица Мейвис.

— Трябваше ли?

— Мисля, че да. — Доволен вътрешно, че водеше с точка пред нея, Колт взе от задната седалка пакета и ѝ го показа. — Пратеникът го доставил погрешка на дамата с котките.

— Дамата с котките ли?

— Трябваше да си там. О-ох. — Той вдигна пакета, когато Алтия се пресегна да го вземе. — Плячката е моя, скъпа. Искам дял.

Тя се ядоса, ала се успокои като видя, че пакетът бе неразпечатан и каза:

— Запечатан е...

— Аз съм честен — отвърна Колт и срещна погледа ѝ. — Реших, че трябва да го отворим заедно.

— Изглежда този път си взел правилно решение. Нека погледнем.

Той се наведе, измъкна от ботуша си нож и отвори пакета.

Алтия присви очи и отбеляза:

— Не мисля, че играчката ти е в рамките на позволеното, шампионе.

— Не е — отвърна Колт безгрижно и върна ножа в ботуша си. После бръкна и извади от пакета видеокасета и лист хартия, на който пишеше:

„Последно издание. Може ли да се презаписва? Към края на седмицата се очаква голям снеговалеж. Следващия път изпратете допълнителни касети и бира. Пътищата може да са затворени.“

Алтия хвана листа за единия край и извади от чантата си найлонов плик.

— Ще го проверим за отпечатъци. Може да имаме късмет.

— Може да ни каже кой, но не и къде — рече той и върна касетата в плика. — Искаш ли да гледаме кино?

— Да. — Тя сложи плика в скута си и забарабани по него. — Но това, според мен, трябва да се гледа в домашна обстановка. Вкъщи имам видео.

Алтия имаше и удобно канапе, отрупано с меки възглавнички. На лъснатите до блясък подове лежаха индиански черги. Репродукциите в стил „Арт деко“ по стените би трябвало да се бият с югозападните мотиви, ала не беше така. Което се отнасяше и до буйната зеленина на растенията в саксии, поставени върху количка за сервиране на чай от ковано желязо, както и до двете златни рибки в аквариум във формата на тръба или до табуретката за крака, оформена като дундест засмян гном.

— Интересно място — беше единственото, което Колт можа да каже.

— Върши работа. — Тя отиде до шкафа от хром и стъкло с видео апаратурата, като пътем си събу обувките.

Той си помисли, че този жест му каза много повече за Алтия Грейсън, отколкото множество задълбочени писмени характеристики.

Както винаги сръчно, Алтия постави касетата и пусна едновременно телевизора и видеото.

Нямаше нужда да пропускат предупрежденията на ФБР, защото в началото на записа такива нямаше. След пет секунди екранът вече не беше сив.

И шоуто започна.

То бе изненада дори за мъж с опита на Колт. Той мушна ръце в джобовете си и се залюля на пети. Виждаше му се глупаво, след като и двамата бяха възрастни хора и професионалисти, но изпита безспорна неловкост.

— Аз, ами-и, предполагам, че те не вярват в такива неща, като първо да възбудят апетита на публиката.

Тя наклони глава и загледа екрана със спокойна безпристрастност. Не беше правене на любов, не беше, според нейната дефиниция, дори секс. Беше откровена порнография, по-скоро отвращаваща, отколкото създаваща приятна възбуда.

— Виждала съм и по-страхотни неща на ергенските партита.

— О, така ли? — удиви се Колт и откъсна очи от екрана достатъчно дълго, за да вдигне вежди.

— Касетата е удивително добро качество. И операторската работа, ако може да се нарече така, изглежда доста професионална. — Алтия се заслуша в стоновите и додаде: — Звучи добре. — А когато камерата се отдалечи, за да хване сцената в далечен план, заяви: — Не е в мезонета.

— Може да е къщата в планината. Висококачествен стил рустик, ако се съди по ламперията. Леглата май са в стил „Чипъндейл“.

— Откъде знаеш?

— Майка ми е спец по антиките. Погледни лампата до леглото. Това е Тифани или дяволски добра имитация. А-а, сюжетът се усложнява...

И двамата гледаха как на сцената се появи друга жена. От пределно краткия диалог се разбра, че е заварила любовника си с най-добрата си приятелка. Конфликтът загрубя.

— Кръвта не ми изглежда бутафорна — изрече през зъби Алтия, когато първата жена получи силен удар в лицето. — И също така ми се струва, че тя не очакваше този удар.

Колт изруга тихо, докато се развиваше следващата сцена. Смесицата от секс и насилие — насилие, насочено към жените, представляваше грозна гледка. Той трябваше да свие юмруци, за да се сдържи да не разбие телевизора.

Вече не изпитваше забавна неловкост. А погнуса.

— Е, как е, Найтшейд? — попита Алтия и сложи ръка върху неговата. И двамата знаеха от какво най-много се боеше той — че Лиз ще се появи на екрана.

— Във всеки случай, не бих искал пуканки с филма.

Инстинктивно Алтия не отмести ръката си и се приближи към него.

Тя започна да следи посредствения сюжет, доколкото го имаше. Действието се развиваше в края на седмицата в ски хижа, където две

двойки си разменяха партньорите. Отиде и по далеч, като се съсредоточи в отделните детайли. Мебелировката. Колт беше прав — мебелите бяха първокласни. От различни ъгли камерата показваше, че вилата бе двуетажна с открита тераса на горния етаж и висок таван с греди. Каменна камина, гореща вана.

В няколко по-художествени кадъра забеляза, че навън вали леко сняг. Съзря дървета и покрити със сняг планински върхове. В една сцена на открито, която трябва да беше повече от неудобна за изпълнителите, забеляза, че наблизо няма друга къща или постройка.

Касетата свърши без списък с имената на действащите лица. И без Лиз. Колт не знаеше дали изпитва облекчение или не.

— Е, не е за Оскар — подхвърли Алтия, като се стараеше гласът ѝ да прозвучи ведро, и превъртя касетата. — Добре ли си?

Той не беше добре. Усещаше в стомаха си парене, което се нуждаеше от някакво облекчение.

— Бяха груби с жените — изрече внимателно. — Направо жестоки.

— Може да се каже, че по принцип основните клиенти за подобна стока са типове с фантазии за превъзходство — физическо и емоционално.

— Едва ли можеш да използваш думата фантазия във връзка с нещо подобно.

— Не всички фантазии са красиви — измърмори тя замислена. — Знаеш ли, качеството беше добро, ала на места играта, ако това може да се нарече игра, беше съвършено жалка. Може би предоставят на някои от клиентите си възможността да изживеят тези фантазии на кино.

— Чудесно. — Колт си пое внимателно въздух. — В писмото си Джейд споменава, че според нея едно от момичетата е било убито. Изглежда може би е права.

— Освен специфично сексуално средство, садизмът често може да излезе извън контрол. Трябва да се опитаме да се ориентираме за района от кадрите на открито.

Алтия понечи да извади касетата от видеото, но той я обърна към себе си и попита:

— Как може, по дяволите, да си толкова невъзмутима? Не ти ли подеждат? Не предизвикат ли някакви чувства?

— Както и да ми подейства, справям се със ситуацията. Нека не намесваме личните си възприятия.

— Да. Просто не бива да забравяш с кого работиш. Обсъждаме факта, че някое момиче може да е било убито заради филма. — Усещаше гняв, който не можеше да овладее, и ужасна нужда да го излее. — Току-що видяхме две жени да ги бият, блъскат, удрят и заплашват с по-лошо. Искам да знам как ти въздейства видяното.

— Накара ме да се почувствам зле — отвърна тя и се отдръпна рязко. — Накара ме да се ядосам. И ако бях дала воля на чувствата си, щях да се натъжа. Ала важното, истински важното е, че това е първото ни материално доказателство. — Алтия извади касетата и я върна в кутията ѝ. — Сега, ако искаш да ми направиш услуга, ще ме върнеш в управлението, за да мога да я прегледам отново. После можеш да ми дадеш известно пространство.

— Разбира се, лейтенанте. — Колт се отправи към вратата и я отвори. — Ще ти дам всичкото пространство, от което се нуждаеш.

ПЕТА ГЛАВА

Колт държеше три дами. И си мислеше колко бе жалко, че дамата, която най-много искаше, седеше през масата срещу него и вдигаше мизата.

— Плащам твоите дващсет и пет, Найтшейд, и ето ти още дващсет и пет отгоре — каза Алтия и хвърли чиповете на пода. Държеше картите близо до пазвата си, както и мислите си.

— А-а, ами... — Суини въздъхна и се загледа в дребните пари в ръката си, сякаш самото желание можеше да ги превърне в злато. — Това ще ми дойде много.

От мястото си между Суини и един съдебен патолог на име Луи, Сила разсъждаваше върху двата чифта петици в ръцете си. Накрая попита:

— Какво мислиш, жабче?

Облечен за сън в пижама с емблемата на местния отбор по ръгби, Кийнън подскочи в скута ѝ:

— Хвърли парите.

— Лесно ти е на теб — отвърна Сила, но чиповете ѝ изтракаха върху купчината.

След драматичен дебат със самия себе си, включващ голяма доза мърморене, мърдане и клатене на глава, Луи също хвърли чиповете си.

— Ще ги видя аз твоите дващсет и пет — изрече провлечено Колт. Беше захапал пурата си, докато отброяваше чиповете. — Плащам.

Бойд само се усмихна, доволен, че бе загубил. Залагането се повтори, като останаха само Алтия, Сила и Колт.

— Три красиви дами — обяви той и си свали картите.

Погледът на Алтия блесна, когато срещна неговия.

— Хубаво. Само че моят фул ги бие. — Тя откри картите си и показа три осмици и две двойки.

— Това сразява моите две петици — каза Сила и въздъхна, когато Алтия прибра цялата миза. — Добре, детенце, ти ми струваш

седемдесет и пет цента. А сега трябва да умреш — и тя стана и задърпа кискация се Кийнън.

— Татко! — Той разпери ръце и се засмя. — Помогни ми! Не й позволявай да го направи!

— Съжалявам, сине. — Бойд разроши косата на детето и го целуна тържествено. — Изглежда си обречен. Ще ни липсваш.

Винаги готов да отложи неизбежното, Кийнън обвини ръце около шията на Колт и се примоли:

— Спаси ме!

Колт целуна жадните устни на детето и поклати глава:

— Само едно нещо на този свят ме плаши, партньоре, и това е мама. Разчитай на себе си.

Протягайки се от ръцете на Сила, Кийнън мина от човек на човек. А когато стигна до Алтия, попита със светнали очи:

— Позволяваш ли. Може ли?

Беше стара игра, която тя с удоволствие играеше.

— Срещу пет цента.

— Ще ти ги издължа по-нататък.

— Ти вече ми дължиш осем хиляди долара и петнайсет цента.

— Получавам издръжката си в петък.

— Добре тогава. — Алтия го взе в скута си, за да го прегърне, а той подуши косата ѝ като кученце.

Колт видя как лицето ѝ се смекчи, видя как ръката ѝ се плъзна нагоре, за да потупне леко врата на детето.

— Приятно е — обяви Кийнън и пое за последен път дълбоко аромата ѝ.

— Не забравяй онези осем хиляди в петък. А сега да те няма — и като го целуна, го върна на Сила.

— Раздайте и за мен карти — предложи тя, сложи детето на хълбока си и го поведе нагоре, за да го сложи да спи.

— Можеш да се гордееш с момче, способно с приказки да се добере до скута на една жена — каза през смях Суини и събра картите. — Мой ред е да раздавам. Наддавайте.

През следващия час купчината чипове пред Алтия растеше бавно и твърдо. Тя обичаше месечните игри на покер, превърнали се в установена практика наскоро след сватбата на Сила и Бойд. Основното предизвикателство да надиграеш противниците си ѝ помагаше да се

отпусне почти толкова, колкото домашната атмосфера, проникнала във всеки ъгъл в дома на семейство Флечър.

Тя беше предпазлив играч, рискуваше само когато залаганията я удовлетворяваха и дори тогава залагаше педантично и обмислено. Забеляза, че купчината пред Колт също растеше, ала с променлив успех. Не е безразсъден, реши. Думата беше „безскрупулен“. Той често блъфираше, когато нямаше нищо, или бездействаше и оставяше на другите да наддават, когато държеше много силни карти.

Никакъв модел, помисли си, което според нея бе неговият модел на действие.

След като Суини спечели незначително с флош от купи, Алтия се отблъсна от масата и попита:

— Някой да иска бира?

Всички искаха. Тя отиде в кухнята и започна да отваря бутилки. Наливаше на себе си чаша вино, когато влезе Колт.

— Помислих, че може да имаш нужда от малко помощ.

— Мога да се справя.

— Мисля, че са малко нещата, с които не можеш да се справиш.

— По дяволите, дамата пак не бе в настроение. — Просто реших да помогна.

Мария беше приготвила достатъчно сандвичи да нахрани гладен взвод по време на дълъг поход. По липса на нещо по-добро, което да направи, той премести някои от платото в чиния. Реши, че трябва да го изрече. Бяха само двамата и моментът беше много удобен, но не знаеше как да започне.

— Имам да ти кажа нещо за днес след обяд.

— О-о? — отвърна Алтия с леден тон, обърна се към хладилника и извади купа с несравнимата салата с мексикански сос на Мария.

— Извинявай — рече.

Тя едва не изтърва салатата и попита:

— Моля?

— Извинявай, по дяволите. Така добре ли е? — Колт мразеше да се извинява, защото това означаваше, че бе направил съществена грешка. — Касетата ме вбеси. Прищя ми се да размажа нещо, някого. И първото, което ми дойде, бе да се нахвърля върху теб.

Това беше последното нещо, което би могла да очаква, и то я свари неподготвена. Стоеше с чаша в ръка, несигурна в следващата си

стъпка, и само каза:

— Добре.

— Боях се, че ще видя Лиз — продължи Колт, решен да каже всичко. — Боях се, че няма да я видя. — Объркан, той грабна една от отворените бири и отпи голяма глътка. — Не съм свикнал да се плаша така.

Твърде малко, което би могъл да каже, и нищо, което би могъл да направи, не би пробило по-успешно защитата ѝ. Разчувствана и разтърсена, тя остави купата на плота и отвори пакет с чипс.

— Знам. И на мен ми подейства. Не би трябвало, но ми подейства. — Алтия напълни купата с чипс, като ѝ се искаше да има още нещо, което би могла да направи. Още нещо. — Съжалявам, че нещата не стават по-бързо, Колт.

— Но и не стоят на едно място. И за повечето от това трябва да благодаря на теб. — Колт вдигна ръка, после я отпусна. — Тия, освен да ударя някого имаше и друго, което днес следобед исках да направя. Да те взема в прегръдките си. — Той видя как в очите ѝ проблесна боязън, бързо като удар на сърцето, и побърза да се овладее. — Не да ти се нахвърля, Тия. А да те взема в прегръдките си. Има разлика.

— Да, има. — Тя въздъхна дълбоко и бавно. В очите му имаше нужда. Не желание, а просто нужда. Нужда от контакт, от уют, от съчувствие. Даваше си сметка за това. — Мисля, че бих могла да се възползвам от нея.

— И аз все още мога. — Струваше му доста голямо усилие да направи първата крачка, точно тази първа крачка. Ала Колт се приближи към нея и протегна ръце.

И на нея ѝ струваше усилие — да откликне, да се остави в ръцете му и да го обгърне със своите.

И когато застанаха един до друг, когато бузата ѝ лежеше върху рамото му, а неговата — върху косата ѝ, и двамата въздъхнаха. Напрежението изтече като вода през пропукана язовирна стена.

Той не го разбираше, не беше сигурен, че може да го приеме, но проумя, че му бе добре. Просто добре. За разлика от първия път, когато я държа в обятията си, нямаше страст, нито изгарящ огън в кръвта му. Ала имаше топлина, сладост, разливаща се и осезаема.

Би могъл да я държи така, просто така, с часове.

Алтия не си позволяваше често да се отпусне изцяло, не и с мъж и със сигурност не с мъж, който я привличаше. Но беше толкова лесно, толкова естествено. Равномерните удари на сърцето ѝ я караха да се унася. Тя почти се сгуши в него. Прииска ѝ се да отърка буза в него, да затвори очи и да замърка. Засмя се, когато усети, че той мирише косата ѝ.

— Детето е право — измърмори Колт. — Приятно е.

— Това ще ти струва пет цента, Найтшейд.

— Пиши ми го на сметката — отвърна той, когато Алтия вдигна глава и му се усмихна.

Дали защото никога не го бе поглеждала така, това го разтърси толкова силно? Не можеше да е сигурен. Напълно ясно му беше само, че тя бе безбожно красива с разпуснатата си и падаща в ръцете му коса, която пламтеше като огън на ярката светлина в кухнята. Очите ѝ, дълбоки, кафяви и топли, се усмихваха. А устата ѝ — без червило, се разтвори леко. Беше неустоима.

Колт наклони глава към нейната, като очакваше Алтия да замръзне или да се отдръпне. Тя не направи нито едното, нито другото. Макар веселите искрици в очите ѝ да се бяха стопили, топлината бе останала. Така че той докосна устните ѝ със своите, нежно ги вкуси, сякаш си правеше някакъв експеримент. Те се наблюдаваха взаимно с отворени очи в очакване другият да се отдръпне или да скочи напред.

Алтия бе все така податлива в ръцете му, затова Колт смени ъгъла и леко захапа устните ѝ. Усети я, че трепна, само веднъж, когато очите ѝ потъмняха и се замъглиха. Ала те останаха отворени и втренчени в неговите.

Тя искаше да го гледа. Нуждаеше се от това. Боеше се, че ако си затвори очите, може да падне в зейналата пред нея яма. Трябваше да види кой бе той, да се опита да разбере какво имаше у този мъж, което му даваше възможност да я прави толкова уязвима.

Никой не го бе правил преди. Алтия се гордееше със способността си да дава отпор и да се владее; мъжете и жените, поддаващи се на обаянието на другия, просто я забавляваха. А поддавайки се, те трябваше да изстрадат мъките на любовта. Никога не беше сигурна дали удоволствията балансират тези мъки.

И докато целувката му ставаше все по-дълбока, така че не само устните, но и съзнанието, сърцето и тялото ѝ бавно и настойчиво се

въвличаха в този допир, тя се чудеше какво бе пропуснала, след като никога не бе позволявала да изпадне в подчинение на нечия чужда власт.

— Алтия... — прошепна той името ѝ и отново смени ъгъла на целувката си. — Ела с мен...

Тя разбра молбата му. Искаше от нея да даде воля на чувствата си, да полети надолу с него, когато моментът настъпеше. Да се предаде в неговата власт, както той се предаваше в нейната.

Да рискува, без да е сигурна какви са шансовете ѝ за успех.

Колт пръв затвори очи. Меката, унасяща топлина премина плавно във вцепеняваща болка, в едно болезнено удоволствие. Очите ѝ потрепнаха и се затвориха с въздишка.

— Ей, какво става с тия бири... Ооп-а! — Бойд трепна и направи усилие да не се засмее. Пъхна ръце в джобовете си и трябваше да се съдържи да не подсвирне, когато старият му приятел и неговата някогашна партньорка отскочиха един от друг като хванати на местопрестъплението крадци. — Извинявайте — рече и отиде сам да вземе бирите. Хрумна му, че през всичките години, откакто познаваше Алтия, никога не бе виждал този объркан и замаян израз на лицето ѝ. — Сигурно има нещо в тази кухня — додаде и тръгна към вратата. — Не мога да ви кажа колко пъти съм се хващал да върша същото тук.

Вратата се разлюля напред-назад след него. Алтия въздъхна дълбоко и дълго и изрече единственото, което можа:

— О, божичко...

Колт сложи ръка на рамото ѝ. Не за да запази равновесие, увери сам себе си, макар че краката му бяха омекнали. Просто за да съхрани нещата хубави и светли.

— Изглеждаше дяволски доволен от себе си, нали?

— Сега ще ме скъса от майтап — измърмори тя. — И ще каже на Сила, та и тя да ме поднася.

— Сигурно си имат по-добри неща за вършене.

— Те са женени — отвърна мигом Алтия. — Женените хора обичат да одумват другите...

— Одумват за какво?

— За разни неща...

Колкото по-открита ставаше тя, толкова повече това му харесваше. Беше сигурен, че само няколко души бяха имали

привилегията да видят сдържаната лейтенантка объркана. Искаше да съхрани всеки миг от това преживяване. Усмихнат, той се приведе над плота и каза:

— Така ли? Ако искаш да ги побъркаш, можеш да ми разрешиш да дойда с теб в дома ти тази вечер.

— Само в сънищата ти, Найтшейд.

Той вдигна вежда. Гласът ѝ не беше напълно стабилен. Това му хареса, и то много.

— Е, има нещо вярно в това, скъпа. Ще бъда откровен и ще ти кажа, че не желая да чакам много дълго, за да превърна този сън в действителност.

Алтия имаше нужда да се успокои, да направи нещо с ръцете си. И затова грабна виното си и отпи. После попита:

— Това заплаха ли е?

— Алтия... — Гласът му преливаше от спокойствие. Това го развесели. Не можеше да си спомни да е бил спокоен за каквото и да било преди. — И двамата знаем, че това, което се случи току-що тук, не може да се обърне в заплаха. То беше чудесно. — Колт прокара пръст по косата ѝ. — Ако бяхме сами някъде, щеше да е далеч по-чудесно. — Намерението блесна в погледа му толкова светкавично, че тя не можа да избегне резултата. Ръката му пое косата ѝ и я задържа неподвижно. — Желая те, Алтия, и то неудържимо. Разбирай го както искаш.

Тя усети как нещо пробяга по гръбнака ѝ. Беше страх. Твърде дълго беше вече полицай, за да различава страха във всичките му форми. И твърде дълго бе живяла живота си посвоему, за да е предпазлива.

— Струва ми се, че искаш твърде много неща. Искаш да върнеш Лиз, искаш онези, които я държат далеч от родителите ѝ, да бъдат арестувани и наказани. Искаш да свършиш тези неща по своя си начин с мое съдействие. И... — Алтия отново отпи от виното си. Очите ѝ бяха хладни. — Искаш да спиш с мен.

Удивителна е, помисли си. Може би изпитваше част от нуждата и отчаянието, които усещаше той. Или може би обсъждаше промяна във времето.

— Общо взето, така стоят нещата. Защо не ми кажеш ти какво искаш? — попита я.

Беше я страх, че знае точно какво иска, а то беше толкова близо пред нея, че можеше да го вкуси. Ала заяви:

— Разликата между теб и мен, Найтшейд, е, че аз знам, че невинаги получаваш това, което искаш. А сега стига толкова. Имах дълъг ден. Можеш да се отбиеш при мен утре. Ще имаме скиците от Мийна. Може да излезе нещо, като ги прегледаме.

— Добре. — Реши, че засега ще я пусне да си тръгне. Според него, проблемът с жена като Алтия бе, че един мъж ще е винаги изкушен да я прелъсти, и в същото време винаги ще копнее да я види как идва при него по своя воля. — Тия?

Тя спря на вратата на кухнята и се обърна:

— Да?

— Какво ще правим с нас?

Усети как у нея се надига въздишка — не на досада, а на копнеж, и я потисна.

— Не знам — отвърна толкова искрено, колкото може. — Бих искала да знам.

Към девет и половина на другата сутрин Колт си губеше времето в чакане в офиса на Алтия. Макар че в тясното помещение нямаше място да загубиш каквото и да било. От пълна скука той прелисти някои от бумагите на бюрото ѝ. Рапорти, рече си, написани със специфичния език, използван от ченгетата — едновременно стегнат и цветист. Автомобили, отпратили се в югозападна посока, заподозрени като извършители създавали безредици, полицаи задържали заподозрени, след като откликнали на обаждания на 312 и на 515.

За човек в тая бюрократична помия, а той реши, че тя очевидно бе в нея, Алтия пишеше дяволски добри рапорти. Изпълнителната и примерна Грейсън, рече си и затвори папката. Може би най-големият му проблем бе откритието, че тя беше нещо много повече от едно праволинейно ченге.

Беше я видял да държи оръжие, непоклатима като скала, докато очите ѝ бяха живи, изпълнени със страх и решимост.

Бе усетил невероятната ѝ реакция на една импулсивна и настойчива прегръдка. Беше я наблюдавал как прегръща дете, да омеква от състрадание и да се смразява като парче лед.

Беше видял твърде много, а знаеше, че не бе успял да види достатъчно.

Лиз беше на първо място, трябваше да е. Но Алтия беше заседнала в него като куршум в плътта. Пареща, болезнена и невъзможна за пренебрегване.

Това го ядоса. Изпълни го с непреодолимо желание. А когато тя влетя в стаята, го накара да изръмжи.

— Чакам близо час тук, а нямам време за това.

— Срамота — отвърна тя, остави една папка на бюрото и моментално забеляза, че останалите папки бяха разбъркани. — Сигурно прекалено много гледаш телевизия, Найтшейд. Това е единственото място, където полицаи може да обработва дело по дело.

— Не съм полицаи.

— Това е повече от очевидно. И следващия път, когато ти се наложи да ме чакаш, не си завирай носа в бумагите ми.

— Слушай, лейтенанте... — Колт млъкна, защото телефонът ѝ иззвъня.

— Грейсън — каза Алтия и седна на стола си, а ръката ѝ вече се протягаше за молив. — Да, да. Разбрах. Бързо свършихте работата, сержант. Оценявам го. Разбира се, че ще го направя, ако мина край вас. Още веднъж, благодаря. — Тя приключи разговора, моментално набра отново и подхвърли на Колт: — Канзаската полиция е открила майката на Джейд. Преселила се е в Мисури.

— Джейд с нея ли е?

— Тъкмо това се каня да открия. — Щом свърши да говори по телефона, Алтия си погледна часовника и поясни: — Работи нощем като сервитьорка. Имам шанс да я хвана по това време в къщи.

И преди той да отвори отново уста, тя му направи знак с ръка да запази тишина и каза в слушалката:

— Ало, бих искала да говоря с Джанис Уилоуби. — Сънен и очевидно раздразнен глас я информира, че Джанис не живее там, при което Алтия попита: — С госпожа Уилоуби ли разговарям? Госпожо Уилоуби, аз съм лейтенант Грейсън от Денвърската полиция. Не, мадам, тя не е направила нищо. Не е забъркана в нищо. Вярваме, че би могла да ни помогне по едно дело. Чували ли сте се с дъщеря си през последните няколко седмици? — Изслуша търпеливо уверенията на жената, че няма връзка с дъщеря си и раздразнените ѝ настоявания за

обяснение. — Госпожо Уилоуби, Джанис не се укрива от правосъдието и не е под никакво подозрение. Искаме обаче спешно да се свържем с нея — каза и погледът ѝ стана твърд и студен. — Моля? Не ви моля да предадете дъщеря си на полицията, тъй че не виждам необходимост от възнаграждение...

Колт сложи ръка на слушалката и каза:

— Пет хиляди. Ако ни даде Джейд, а тя ни отведе при Лиз. — Той видя гневното възражение в очите ѝ, ала каза твърдо: — Не зависи от теб. Възнаграждението е от частно лице.

Алтия преглътна възмущението си и поясни в слушалката:

— Госпожо Уилоуби, едно частно лице отпуска сумата пет хиляди долара за информация за Джанис, при условие, че това впоследствие доведе до задоволителен край на разследването. Да, съвсем сигурна съм, че можете да ги имате в брой. О, да, сигурна съм, че ще видите какво можете да направите. — Алтия го повтори два пъти. — С наложен платеж, разбира се. Аз съм лейтенант Алтия Грейсън от полицията в Денвър. Надявам се да го сторите.

И като затвори телефона, едва сдържайки гнева си, продължи:

— Нищо чудно, че момичета като Джейд бягат от къщи и свършват на улицата. Нея дъщеря ѝ изобщо не я интересува, а само иска да е сигурна, че тя самата няма да си има неприятности. Ако Джейд беше загазила, тя, без окото ѝ да мигне, щеше да прояви желание да я изтъргува срещу пари в брой.

— Не всички са с майчинския инстинкт на Дона Рийд.

— На мен ли ми го казваш... — и Алтия сдържа чувствата си, защото щяха да ѝ попречат на работата, която веднага трябваше да свърши. — Мийна е свършила добра работа с полицейския художник и е постигнала доста добра прилика. Единият от двамата е звездата от филма, който гледахме вчера.

— Кой точно?

— Типът с червените кожени слипове. Ще отнеме време.

— Аз нямам време.

Тя остави настрана молива и скръсти ръце. Обеща си да не се ядосва. Не и този път.

— Имаш ли по-добър начин? — попита.

— Не — отвърна Колт, извърна се, после пак се обърна към нея и попита: — Някакви отпечатъци по колата, от която стреляха по

Билингс?

— Чиста е.

— А в мезонета?

— Никакви отпечатъци. Няколко косъма. Няма да ни помогнат да хванем онези, но ще са доказателство за пред съда. В лабораторията обработват касетата и бележката. Може да имаме късмет.

— А има ли сведения за изчезнали хора? Някоя жена с неустановена самоличност в моргата? Според Джейд едно от момичетата е убито.

— Нищо не се откри. Ако са убили някого и момичето за известно време се води за живо, няма да има рапорт за изчезване. Проверих всички неидентифицирани и подозрителни починали през последните три месеца. Никой не отговаря на описанието.

— Някакъв късмет в приютите за бездомници, за бегълци или здравни центрове за наркомани?

— Все още не. — Алтия се поколеба, после реши, че ще е най-добре да поговорят за това. — Има нещо, над което разсъждавам.

— Казвай.

— Имам няколко момичета тук с детински физиономии. Добри ченгета. Можем да ги изкараме под прикритие на улицата. И да видим дали ще получат предложение да се снимат във филми.

Той се замисли над това. То също щеше да отнеме време. Ала поне беше някакъв шанс.

— Рисковано е. Имаш ли някоя достатъчно добра, за да се справи? — попита.

— Казах ти, че имам. Аз ще го направя...

— Не — резкият му отказ изплющя като камшик.

Алтия наклони глава и продължи, без да трепне:

— Казах, че аз ще го направя, но не мога да мина за тийнейджърка. Нашият продуцент предпочита очевидно деца. Аз ще задвижа нещата.

— Добре. Можеш ли да ми направиш копие на касетата?

Тя се усмихна и отвърна:

— Толкова ли са ти скучни вечерите?

— Много смешно. Е, можеш ли?

Алтия го обмисли. Не беше съвсем по правилника, ала нямаше да навреди.

— Ще попитам в лабораторията. Междувременно отивам да постресна бармана в „Кланси“. Обзалагам се, че той е човекът, предупредил бандата на Второ авеню. Надявам се да изкопча нещо от него.

— Ще дойда с теб.

Тя поклати глава:

— Взимам Суини — и се усмихна широко и весело. — Огромно ченге ирландец и бар на име „Кланси“. Пасват си, а?

— Слаб покерджия е.

— Да, но е сладур — отвърна Алтия за негова изненада със съвършен ирландски акцент.

— Какво ще кажеш все пак да дойда, а?

— Какво ще кажеш да почакаш да ти се обадя? — Тя стана и взе тъмносиньото си сако от облегалката на стола. Носеше панталон в същия цвят и от същата материя и бледосиня копринена блуза. Коланът през рамо и пистолетът ѝ стояха толкова естествено, сякаш бяха модни аксесоари.

— Ще ми се обадиш, нали?

— Казах да.

Колт сложи ръка на рамото ѝ и докосна леко веждите ѝ със своите. После каза:

— Марлийн ми се обади тази сутрин. Не искам да мисля, че ѝ давам лъжливи надежди, но ѝ казах, че сме все по-близо. Трябваше да ѝ го кажа.

— Правилно е да ѝ казваш всичко, което би я успокоило. — Не можеше да го избегне и за утеха докосна с ръка бузата му, после я отпусна и додаде: — Дръж се, Найтшейд. Събрахме доста информация за много кратко време.

— Да. — Той вдигна глава и плъзна длани надолу, докато не сплете пръсти в нейните. — Пускам те да идеш да намериш своя страховит ирландец. Ала има още нещо. — Колт вдигна сплетените им пръсти, изучавайки контраста между кожата, цвета и размера. — Рано или късно ще приключим с тази работа. — Погледът му потърси нейния. — Тогава ще трябва да уредим други неща.

— Тогава ще ги уредим. Но може да не харесаш как ще се получи.

Той хвана с една ръка брадичката ѝ, целуна я силно и, преди тя да успее да изсъска, я пусна и рече:

— Същото се отнася и за теб. И внимавай там, лейтенанте.

— По рождение внимавам, Найтшейд. — И тя тръгна, като пътем си облече самото.

Десет часа по-късно Алтия паркира колата си в гаража на сградата, където живееше, и тръгна към асансьора. Беше готова за горещца, пълна с пяна вана, чаша ледено бяло вино и бавни блусове с тежки басови тонове.

Докато пътуваше нагоре се облегна на задната стена на асансьора и затвори очи. Не бяха стигнали много далеч с бармана, Лио Дорсети. Подкупите не помогнаха, нито пък завоалираните заплахи. Алтия не се и съмняваше, че той има връзка с порнографската мрежа. Нито пък се съмняваше, че той се притеснява да не го постигне съдбата на Дивия Бил.

Затова ѝ трябваше нещо повече от заплаха. Трябваше да издири нещо за Лио Дорсети. Нещо достатъчно солидно, за да го притисне оня и да го изправи до стената.

Пипнеше ли го, щеше да успее да го пречупи. Беше напълно сигурна.

Излезе от асансьора и тръгна по коридора, като подрънкваше с ключовете си. Сега беше време поне за час-два да усмири ченгето у себе си. Прекаленото отдаване на някой случай беше обикновено равносилно на това, да допуснеш грешки по същия този случай. Затова щеше да го избута в някой ъгъл на съзнанието си, да го остави там, да му даде възможност да узрее, докато жената се отдаваше на една посветена само на нея си вечер.

Беше вече отключила вратата. Бутна я, отвори и алармата гръмна, ала само във въображението ѝ. Не се запита кой я бе изключил, а просто измъкна пистолета и машинално изпълни стандартното за случая влизане, като провери всеки ъгъл и надникна и зад вратата.

Очите ѝ огледаха стаята и отбелязаха, че всичко си бе на мястото, с изключение на факта, че на грамофона се въртеше плоча на Беси Смит. Подуши бързо и установи, че се готви нещо пикантно. От това

устата ѝ се напълни със слюнка, макар съзнанието ѝ да оставаше нащрек.

Шум от кухнята я накара да се обърне натам. Тя зае поза с разкрячени крака, а ръцете ѝ стискаха пистолета.

Колт се показа в рамката на вратата, като бършеше ръце в кърпа за чинии. Усмихнат, той се облегна на касата и попита:

— Здравей, скъпа. Как ти мина денят?

ШЕСТА ГЛАВА

Алтия свали оръжието. Не повиши глас. Думите, които подбра спокойно и внимателно, изразяваха чувствата ѝ много по-ясно от всякакви крясъци.

Когато свърши, Колт успя само да поклати глава от възхита.

— Не вярвам някога да са ме ругали по-стилно. А сега ще ти бъда задължен, ако прибереш пистолета в кобура. Не че си мисля, че ще го използваш и ще рискуваш да окървавиш целия си под тук.

— Може би си заслужава. — Тя върна пистолета на мястото му, но все така не сваляше очи от Колт. — Имаш правото да мълчиш... — започна.

Той сдържа предвидливо усмивката си. И вдигна ръка.

— Какво правиш?

— Чета ти правата, преди да те изправя пред съда за проникване и нахлуване посред нощ.

Не се и съмняваше, че бе в състояние да го стори. Щеше да го арестува, да му вземе отпечатъците и да го фотографира, без да пропусне нищо.

— Ще се откажа от правата си при условие, че изслушаш едно обяснение.

— Хубаво ще е да е добро. — Алтия си свали сакото и го хвърли върху облегалката на стола. — Как влезе?

— Аз, ами-и... През вратата.

Очите ѝ се свиха.

— Имаш право на адвокат.

Очевидно хуморът нямаше да е уместен, затова Колт отвърна:

— Добре, арестуван съм — и вдигна ръце в знак, че се предава. — Отворих си с шперц. Оказа се и много добър. Или може би вече остарявам.

— Значи, отвори си с шперц. — Тя кимна, сякаш точно това беше очаквала. — Носиш нерегистрирано оръжие — автоматичен деветмилиметров пистолет...

— Набито око, лейтенант.

— И нож, който вероятно надхвърля законните ограничения — продължи Алтия. — А носиш, оказва се, и шперцове.

— Излезе, че са полезни. — Предпочете да не се разпростира по темата, когато тя бе в такова настроение. — Е, помислих си, че си имала тежък ден и заслужаваш, като се прибереш, да имаш топло ядене и студено вино. Помислих си също така, че ще се ядосаш, като ме завариш тук. Ала се надявах, че ще ти мине, след като опиташ моята лингина.

Може би, помисли си Алтия, може би ако затвореше за минута очи, това щеше да изчезне. Но когато опита, той все още беше там и ѝ се усмихваше.

— Твоята лингина ли?

— Лингина маринара. Бих могъл да твърдя, че е по рецепта на святата ми майчица, ала тя не е сварила и едно яйце в живота си. Какво ще кажеш за вино?

— Разбира се. Защо не, по дяволите!

— Точно така. — Колт се върна в кухнята. Тя реши, че винаги можеше да го убие и по-късно, затова го последва. Ароматите, носещи се из въздуха, бяха божествени. — Ти обичаш бяло — заяви той и наля две чаши, като използва най-добрия ѝ кристал. — Това е чудесно италианско вино, което идеално подхожда на соса ми. Има силен аромат, но е изискано. Виж дали ще ти хареса.

Тя взе чашата, позволи му да чукне своята о нейната и отпи. Виното имаше вкус на течен рай.

— Кой, по дяволите, си ти, Найтшейд?

— Ами, аз съм отговорът на молитвите ти. Защо не идем и не поседнем? Знаеш, че ти се иска да си събуеш обувките.

Искаше ѝ се, ала напук не ги събу, като отиде в дневната и седна на канапето.

— Дай разумно обяснение — каза му.

— Току-що го направих.

— Ако не можеш да си позволиш адвокат...

— Господи, не си поплюваш... — Колт въздъхна дълбоко и се изпъна до нея. — Добре, имам няколко причини. Първата е, че работиш толкова много извънредни часове заради мен...

— Това е моя...

— Работа ли? — довърши той вместо нея. — Може би. Но знам кога някой се нагърбва с онези допълнителни ангажименти, които изяждат личното време, и да ти приготвя една вечеря бе просто начин да ти се отблагодаря.

И е и дяволски хубав жест, помисли си Алтия, въпреки че не желаше да го признае гласно. Засега.

— Можеше да ми споменеш за тази идея по-рано.

— Беше импулсивно хрумване. Никога ли не ти се е случвало?

— Не си проигравай късмета, Найтшейд.

— Добре. Да се върнем на въпросите защо. Факт е също, че не мога да си открадна повече от час, за да разкарам цялата тая каша от главата си. Готвенето ми помага да се презаредя. Мария не изглеждаше склонна да ми преотстъпи печката си, затова се сетих за теб. — Той се протегна и зави кичур от косата ѝ на пръста си. — Много мисля за теб. И последно, просто исках да прекарам вечерта с теб.

Колт успя да я обезоръжи. Много ѝ се искаше да вярва, че идващите от кухнята възхитителни аромати я разколебаваха. Ала не го вярваше.

— И така, ти проникна в дома ми и наруши моето уединение.

— Единствено съм се ровил в кухненските шкафове. Беше възбуждащо — призна си той. — Но не отидох по-далеч.

Алтия се смръщи и разклати чашата в ръката си.

— Не харесвам методите ти, Найтшейд. Обаче мисля, че твоята лингина ще ми хареса.

Тя не просто я хареса, а изпадна във възторг от нея. Беше трудно да таи негодувание, когато небцето ѝ се оказа окончателно прелъстено. И преди се беше случвало мъже да готвят за нея, ала не можеше да си спомни да е била някога така очарована.

Ето сега Колт Найтшейд, който под излинелите си джинси и карираната си памучна риза бе най-вероятно въоръжен до зъби, ѝ сервираше италианско блюдо на светлината на свещи. Не че беше романтично, помисли си. Беше твърде интелигентна, за да бъде подведена от някакви шаблонни декорации. Но беше забавно и някак си симпатично.

Докато изяде първата порция и започна втората, беше вече успяла да му разкаже докъде бяха стигнали нещата с разследването. Резултатите от лабораторията се очакваха до двацет и четири часа,

барманът в „Кланси“ беше поставен под наблюдение, а един полицаи бе готов да поеме под прикритие нещата на улицата.

Колт изслуша информацията ѝ и на свой ред ѝ предложи своята. Същия следобед беше разговарял с някои от кварталните проститутки. Дали поради чара му или заради парите, сменили притежателя си, беше научил, че през последните няколко седмици момиче, известно на улицата с името Лейси, не се било мяркало на местата, където обикновено работела.

— Отговаря на описанието — продължи той и ѝ доля чашата. — Млада, дребна. Момичетата казаха, че била брюнетка, но обичала да носи руса перука.

— Имала ли е сводник?

— Не. Била на свободна практика. Отидох да разгледам стаите, които е наемала. — Колт разчупи парче чеснов хляб и подаде половината на Алтия. — Говорих с управителя — един същински принц. Не си била платила наема за няколко седмици, тъй че той ѝ събрал вещите. Заложил по-ценното, а другото изхвърлил.

— Ще видя дали някой в отдела за борба с порока знае за нея.

— Чудесно. Пробвах отново някои от социалните домове — продължи той. — Отбих се в някои центрове за наркомани и показах снимката на Лиз и скиците от полицията. — Намръщи се, като ровеше из остатъка от яденето в чинията си. — Не открих човек, който да я идентифицира. Голям зор видях, докато склоня някои от дечурлигата да погледнат снимката и скиците. Повечето от тия деца искат да се правят на корави и недостъпни и в очите им виждаш само объркване.

— Ако си имаш работа с подобен род объркване, трябва да си корав. Повечето от тях са от семейства, разсипани от дрога, пианство, физическо и сексуално насилие. Или сами стават жертва на насилие, от което не знаят как да се измъкнат. — Раменете ѝ помръднаха. — Така или иначе, бягството изглежда най-добрия начин да се измъкнеш.

— Не беше същото за Лиз.

— Така е — съгласи се тя. Реши, че и за него бе време да се откъсне от тази тема. Ако ще и за няколко минути. Затова омете последната хапка от чинията си и каза: — Знаеш ли, Найтшейд, трябва да престанеш да се правиш на авантюрист и да се заемеш с готварство.

Колт схвана намерението ѝ и направи известно усилие да отговори на него.

— Предпочитам малки интимни компании.

Погледът ѝ се срещна с неговия, после се върна на чашата с вино.

— Така че ако не е святата ти майка, то кой тогава те научи да правиш лингина на световно ниво?

— Докато подраствах, имахме една страхотна готвачка ирландка, госпожа О'Мали.

— Ирландска готвачка, която те е научила на италианска кухня.

— Тя можеше да прави всичко — от агнешко задушено до петел с вино. Обичаше да ми казва: „Колт, момчето ми, най-доброто, което един мъж може да направи за себе си, е да се научи да си готви добре. Грешка е да чакаш жена да ти напълни стомаха“. — Споменът го накара да се усмихне. — Ако имах неприятности, както беше в по-голямата част от времето, тя ме караше да седна в кухнята. И аз изслушвах лекции на тема добро поведение и как най-добре да обезкостяш пиле.

— Чудна комбинация.

— Приказките за поведението така и не запомних. — Той чукна чашата си от нейната. — Обаче правя страхотен пай с пиле. А когато госпожа О'Мали напусна — вече десет години минаха оттогава — майка ми изпадна в тежка депресия.

— И нае друг готвач.

— Французин с лошо поведение. Обича го.

— Френски готвач в Уайоминг.

— Аз живея в Уайоминг. А те в Хюстън. Така се разбираме по-добре. А твоето семейство? Оттук ли са?

— Нямам такава. Ами научната ти степен по право? Защо не си направил нещо с нея?

— Не съм казал, че не съм. — Колт я гледа известно време. Тя със сигурност изпусна въпроса му като горещ въглен. Имаше нещо, към което той трябваше да се върне по-късно. — Открих, че не ставам за висене часове наред, надвесен над юридическа литература, за да се опитвам да жонглирам с правосъдието.

— И постъпи във военновъздушните сили.

— Беше добър начин да се науча да летя.

— Ала не си пилот.

— Понякога съм. — Колт се засмя. — Съжалявам, Тия, аз не се приспособявам към обстоятелствата. Получих достатъчно пари, затова мога да правя каквото ми допада, когато то ми допада.

Това, според нея, не беше достатъчно добро. И попита:

— И армията не ти допадна, така ли?

— За известно време ми допадна. Но после ми дойде в повече. — Той сви рамене и се отпусна назад. Пламъкът на свещите трептеше върху лицето и в очите му. — Научих някои неща. Също както от госпожа О'Мали, от училище, от Харвард и от един стар индианец, треньор по езда, когото срещнах в Тулса преди няколко години. Никога не знаеш кога наученото ще ти свърши работа.

— Кой те научи да отваряш с шперц?

— Няма да ме обвиниш в това, нали? — Колт се приведе, за да докосне с пръсти косата ѝ и да налее още вино. — Усвоих го в службите. Бях в част, която би могла да се нарече специална.

— Операции под прикритие — изрече го тя на обикновен език. Нямаше нищо чудно. — Затова част от досието ти беше засекретено.

— Това беше отдавна, би трябвало да е вече разсекретена. Но така се правят тези неща, нали? Бюрократите обичат тайните почти толкова силно, колкото и бюрократичните спънки. Работата ми беше да събирам информация или да поднасям лъжлива такава, да обезвреждам някои може би взривоопасни ситуации или да ги създавам. Зависи какви бяха заповедите. — Той отпи отново. — Може да се каже, предполагам, че съм започнал да върша услуги на хора — само че тези хора управляваха правителството. Или се опитваха.

— Ти не харесваш системата, нали?

— Харесвам това, което работи. — За един кратък миг очите му помръкнаха. — А съм виждал твърде много неща, които не работят. Така че... — Колт сви рамене и очите му се разведриха. — Напуснах, купих си няколко коне и крави и взех да си играя на фермер. Старите навици май трудно умират, защото сега пак правя услуги на хора. Ала сега трябва преди всичко да ги харесвам.

— Някои хора биха рекли, че ти е било трудно да решиш какъв искаш да станеш, като пораснеш.

— Сигурно. Сигурно ми е било трудно. Ами ти? Какво може да разкаже за себе си Алтия Грейсън?

— Във всеки случай, не е нещо, което да можеш да продадеш за филмов сценарий. — Изпълнена със спокойствие и опряла лакът на масата, тя прокарваше пръст по ръба на чашата, докато кристалът не запя. — Щом станах на осемнайсет, веднага постъпих в академията. Никакви отклонения.

— Защо?

— Защо съм ченге ли? — Алтия се замисли над отговора, после рече: — Защото наистина обичам системата. Не е съвършена, но ако се придържаш към нея, можеш да я накараш да работи. А закона... Има хора, които искат да го накарат да работи. Твърде много други хора пропадат в пукнатините му. Има смисъл, ако успееш да измъкнеш някой от тях навън.

— Не мога да споря с това. — Без да мисли, той постави ръка върху нейната. — Винаги съм чувствал, че Бойд е създаден да кара закона и реда да работят. До неотдавна той беше единственото ченге, което уважавах до степен да му се доверя.

— Мисля, че току-що ми направи комплимент.

— Бъди сигурна в това. Двамата имате много общо. Трезва преценка за нещата, непреклонна доблест, непоколебима състрадателност. — Колт се усмихна, играейки си с пръстите ѝ. — И момиченцето, което свалихме от покрива — ходих да я видя. Не спря да разказва за красивата жена с червената коса, която ѝ донесла кукла — бебе.

— Трябваше да проследя нещата. Работата ми е да съм...

— Полицай. — Доволен от нейния отговор, той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Това няма нищо общо със задълженията ти и много общо с теб. Да съчувстваш, да си отстъпчива, не те прави по-малко полицай, Тия, просто те прави по-добра.

Тя знаеше накъде води това, ала не изтегли ръката си.

— Фактът, че имам слабост към децата, не означава, че имам слабост и към теб.

— Но ти вече имаш — промърмори Колт. — Ще те накарам. — Без да сваля очи от нея, той плъзна устни надолу към китката ѝ. Там пулсът туптеше равномерно, ала също така и бързо. — Ще видиш.

— Вероятно. — Беше твърде интелигентна, за да продължи да отрича очевидното. — Което не означава, че от това ще излезе нещо. Не спя с всеки мъж, който ме привлича.

— Радвам се да го чуя. Освен това ще правиш далеч повече от това, да спиш с мен. — Колт се засмя и отново целуна ръката ѝ. — Господи, колко обичам, когато се смееш самодоволно, Тия. Полудявам. Всъщност просто исках да ти кажа, че когато стигнем до леглото, сексът няма да е приоритет. Така че може би трябва да подремнеш. — Той стана и изправи и нея на крака. — Целуни ме за лека нощ и ще ти дам възможност и ти да поспиш.

Изненадата в очите ѝ го накара отново да се засмее. Щеше да изчака и малко по-късно да се потупа по рамото за тази своя стратегия.

— Мислеше, че ти приготвих вечеря и ти правих компания, за да го използвам като трамплин за съблазнявано. — Колт тръсна глава с лека въздишка. — Алтия, аз съм обиден. Почти разбит.

Тя се разсмя, без да отдръпва ръката си от неговата.

— Знаеш ли, Найтшейд, понякога почти те харесвам. Почти.

— Виждаш ли, вече ти остава съвсем малко да станеш луда по мен. — Той я привлече по-близо и краткият спазъм в стомаха попари безгрижния му тон. — Ако си бях направил труда да приготвя и десерт, щеше да се молиш за мен.

Развеселена, тя заяви:

— Губиш. Всички знаят, че от десерта просто подивявам.

— Ще го запомня завинаги. — Колт я целуна леко, без да сваля очи от усмивката ѝ. И усети, че сърцето му се преобръща. — Трябва тук наблизко да има сладкарница, където да мога да купя италиански сладкиши.

— Няма. Пропусна шанса си. — Алтия вдигна ръка на гърдите му и си каза, че трябва да сложи край на този фарс, докато все още можеше да се държи на краката си. — Благодаря ти за италианската кухня.

— Разбира се. — Но продължи да я гледа, а погледът му се изостряше и фокусираше, сякаш се мъчеше да види деликатните кости под наподобяващата слонова кост кожа. Нещо става тук, каза си. Нещо вътрешно, до което не успяваше да се добере. — Има нещо в очите ти — изрече. Нервите се опънаха.

— Какво? — попита тя.

— Не знам. — Говореше бавно, сякаш претегляше всяка дума. — Понякога почти го виждам. И тогава то ме кара да се чудя къде си била. И накъде си тръгнала.

Алтия си пое внимателно дъх, за да прочисти дробовете си, и каза:

— Ти се канеше да си тръгваш...

— Да, след минутка. Много лесно е да ти кажа, че си красива — прошепна сякаш на себе си. — Твърде често го чуваш и е прекалено изтъркано, за да му придаваш някакво значение. Би било достатъчно за мен, ала тук има още нещо. И аз все се връщам към него. — Все така, без да сваля поглед от нея, той я привлече още по-близо към себе си. — В теб има нещо особено, Алтия. Нещо, което не мога да разбуля.

— Няма нищо. Ти прекалено много си свикнал да търсиш сенки.

— Не. Ти ги имаш. — Колт плъзна бавно ръце и взе лицето ѝ в шепите си. — И аз имам проблем.

— Какъв проблем?

— Да опитаме това.

Той сведе устни към нейните и накара всеки мускул на тялото ѝ да се отпусне. Не беше настойчиво, припряно. А смайващо. Целувката я разтърсваше все по-дълбоко и я засипваше с чувства, срещу които нямаше защита. Неговите чувства бяха свободни и зрели и се изливаха върху ѝ, тъй че тя бе цялата обвита, препълнена и заобиколена от тях.

Никаква възможност за бягство, помисли си, и с притъпено съзнание чу собствения си приглушен стон на отчаяние. Колт бе пробил защита, която беше приемала за даденост и която може би никога нямаше да възстанови напълно.

Тя си повтаряше отново и отново, че няма да се влюби, че не може да се влюби в мъж, когото едва познава. Но сърцето ѝ вече се надсмиваше над тези логически разсъждения.

Той усети, че Алтия отдава — не напълно, още не, ала че отдава още мъничко от себе си. Имаше повече от страст, макар че, о, господи, каква страст! Но имаше и някакво откритие. За Колт беше истинско откровение да открие, че една жена — тази жена, успя да обсеби съзнанието му, да разкъса сърцето му и да го остави безпомощен.

— Губя почвата под краката си. — Стоеше все така опрял ръце на раменете ѝ, когато се отдръпна. — И то много бързо.

— Това е прекалено! — Беше глупав отговор, ала най-добрият, който ѝ хрумна.

— Ти го казваш. — В раменете ѝ имаше напрежение. А също и в неговите. Това го накара да отстъпи. — Никога не съм се чувствал

така. И няма спасение — каза, когато тя му обърна гръб.

— Знам. А бих искала да има — отвърна Алтия и стисна облегалката на стола, на която висеше ремъкът с кобура за пистолета ѝ. Символ на дълга, рече си. На самоконтрола, на това, което бе направила от себе си. — Колт, мисля, че и двамата потъваме по-надълбоко, отколкото бихме искали.

— Сигурно прекалено дълго сме плували с глава над водата.

Тя твърде много се боеше, че всъщност бе готова, че го желаше и дори нямаше търпение да потъне.

— Не позволявам личните ми работи да се смесват със служебните. Ако не можем да се контролираме, ще трябва да си помислиш да работиш с някой друг.

— Ние с теб работим отлично — отвърна той през зъби. — Не вади разни нескоспосни оправдания само защото не искаш да си дадеш сметка за случващото се между нас.

— Най-доброто, на което съм способна. — Кокалчетата ѝ бяха побелели от стискане на облегалката на стола. — И това не е оправдание, а причина. Искаш да ти кажа, че ме плашиш. Добре. Плашиш ме. Това ме плаши. И мисля, че едва ли искаш партньорка, която не може да се съсредоточи, защото ти я изнервяш.

— Може би съм по-щастлив с такава, отколкото с някоя, която е толкова съсредоточена, че почти си е загубила човешкия образ. — Сега тя нямаше да се отдръпне от него. Проклет да беше, ако ѝ позволише да го стори. — Не ми казвай, че не можеш да работиш на две нива, Тия, или че не можеш да функционираш като ченге, ако имаш проблем в личния си живот.

— Може би просто не искам да работя с теб.

— Това е гадно. Просто се заяждаш. Ако наистина искаш да го прекратим, ще се опитам да ти се подчиня. Но нали не се отказваш от случая на Лиз, защото се боиш да не почувстваш нещо към мен.

— Мисля за Лиз и какво ще е най-доброто за нея.

— Откъде, за бога, би могла да знаеш — избухна Колт и му беше все едно дали е неразумно. Беше на ръба да се влюби в жена, която му заявяваше спокойно, че не го иска в нито едно местенце от живота си. Отчаяно искаше да открие едно уплашено момиче и човекът, който би могъл да му помогне да се приближи към тази цел, го заплашваше, че се оттегля. — Откъде, по дяволите, можеш да знаеш нещо за нея или за

когото и да било? Ти си така бетонирана в правила и процедури, че не можеш да чувстваш. Не, не че не можеш. Не искаш. Не искаш да чувстваш. Готова си да си рискуваш живота, ала достатъчен е лек намек за чувство и ти вдигаш гарда. Всичко за теб е толкова подредено, нали, Алтия? Там навън има едно нещастно изплашено дете, но то за теб е просто друг случай, друга задача.

— Не ми казвай как се чувствам! — Самообладанието ѝ рухна, когато тя блъсна стола и той падна шумно на пода помежду им. — Не ми казвай какво разбирам. Не можеш да знаеш какво има вътре в мен. Мислиш ли, че познаваш Лиз, или друго някое от онези момичета, с които си разговарял днес? Обикалял си по разни социални домове, приюти и центрове за наркомани и си мислиш, че нещо разбираш ли?

Очите ѝ блеснаха — не от сълзи, а от гняв, и то толкова остър, че не му оставаше нищо друго, освен да стои и да чака да бъде посечен.

— Знам, че много деца се нуждаят от помощ и невинаги се намира достатъчно такава.

— О, така е толкова лесно. — Алтия пресече стаята и се върна обратно — рядка за нея демонстрация на излишни движения. — Пишеш чек, внасяш законопроект, произнасяш реч. Полагаш минимални усилия. Нямах ни най-малка представа какво е да си сам, да те е страх или да си в тази месомелачка, в която хвърляме децата без свое място под слънцето. Прекарах по-голямата част от живота си в тази машина, тъй че не ми разправяй, че не чувствам. Знам какво е така силно да искаш да се измъкнеш, че бягаш дори когато няма къде да отидеш. Знам и какво е да те върнат обратно, да си безпомощен, да те насилват, да си като в капан и нещастен. Много неща разбирам. И знам, че Лиз има семейство, което я обича, и ние ще им я върнем. Независимо от всичко, ще я върнем и тя няма да попадне в този затворен кръг. Затова не ми разправяй, че за мен Лиз е само пореден случай, защото тя значи нещо за мен. Всички те са от значение за мен. — Алтия спря и прокара трепереща ръка през косата си. В момента не беше сигурна кое бе по-голямо — объркването или гневът ѝ. — А сега бих искала да си вървиш — каза тихо. — Наистина го искам.

— Седни. — Тъй като тя не откликна, Колт приближи и я накара да седне. Алтия трепереше и фактът, че той отчасти бе причината за това, го накара да се почувства така, сякаш бе пробил дупка в нещо ценно и чупливо. — Извинявай. За мен това е рекорд — да се

извинявам два пъти за един ден на един и същ човек. — Понечи да прокара ръка по косата ѝ, но се въздържа и само попита: — Искаш ли вода?

— Не. Просто искам да си тръгнеш.

— Не мога да го направя. — Колт седна на табуретката за крака пред нея, така че погледите им се изравниха. — Алтия...

Тя се отпусна назад и затвори очи. Имаше чувството, че е изкачила тичешком планина и е скочила от нея.

— Найтшейд, не съм в настроение да ти разказвам историята на живота си, тъй че ако това е, което очакваш, знаеш къде е вратата.

— Това ще почака. — Той се възползва и взе ръката ѝ. Отбеляза, че бе твърда, ала студена. — Да опитаме нещо друго. Имаме два различни проблема. Лиз е номер едно. Тя е невинна, жертва и се нуждае от помощ. Бих могъл да я намеря сам, но това би се проточило доста. Всеки изминал ден... Е, вече изминаха много дни. Имам нужда от теб, защото можеш да минеш през канали, заобикалянето на които би ми отнело двойно повече време. И защото разчитам, че ще направиш всичко по силите си да я върнеш в дома ѝ.

— Добре. — Алтия остана все така със затворени очи, за да прогони напрежението. — Ще я открием. Ако не утре, то в другиден. Но ще я открием.

— Втори проблем. — Колт сведе поглед към ръцете им. Часовникът ѝ тиктакаше под едната от неговите. — Мисля... Ами... И тъй като това е съвсем ново за мен, бих искал да отбележа, че става дума само за мое мнение...

— Найтшейд... — Тя отвори очи и в тях проблясваше смях. — Кълна се, че говориш като адвокат.

Той трепна и каза:

— Не би трябвало, струва ми се, да обиждаш мъж, който се кани да ти признае, че е почти сигурен, че е влюбен в теб.

Алтия се разтрепери. Би заложил фермата, че ако беше извадил пистолет, тя нямаше и да трепне. Ала достатъчно бе да спомене за любов, и Алтия подскочи на стола си. — Не се паникьосвай — продължи, докато тя се мъчеше да си възвърне дар слово. — Казах мисля, което ни оставя безопасно пространство за действие.

— Прилича ми по-скоро на минно поле. — Боеше се, че ръката ѝ отново ще затрепери, затова я дръпна по-надалеч от неговата. — При

така създадите се обстоятелства мисля, че ще е по-разумно да оставим временно нещата така.

— Сега кой говори като адвокат? — Колт се засмя, без изобщи да е сигурен защо изглеждаше уместно да се смее на самия себе си. — Скъпа, мислиш, че това те изпълва с всички божии страхове, нали? Представи си на мен какво ми е. Повдигнах въпроса само защото се надявам, че така ще е по-лесно да се справим с него. То е просто като лек грип или нещо подобно.

— Би било добре — изсмя се тя задавено, уплашена да не прозвучи лекомислено. — Почини си добре. Пий течности.

— Ще опитам. — Той се приведе и не остана разочарован, като видя разбирането в очите ѝ. — Но ако не е грип или друг някакъв вирус, ще направя нещо. Каквото и да е то, ще почака, докато разрешим първия проблем. Междувременно, няма да отварям дума за любов или всичко онова, което обикновено идва като следствие, знаеш, нали — брак и семейство и гараж за две коли. — За пръв път, откакто я познаваше, я видя напълно объркана. Очите ѝ бяха огромни, устата — отпусната. Би могъл да се закълне, че ако я потупа, ще се прекърши като фиданка от буря. — Предполагам, че е по-добре да не го правя, тъй като само като ти говоря за това, изглежда те хвърлям в кома.

— Мисля... — Алтия успя да затвори уста, преглътна и каза: — Мисля, че си си загубил ума.

— И аз мисля така. — Един господ знаеше защо му бе толкова радостно от това. — Тъй че засега нека се съсредоточим върху това, да пипнем онези лоши типове. Разбрано ли е?

— А ако приема, ти няма да си навираш носа в никое от другите неща, нали?

Той разтегна бавно уста в усмивка и попита:

— Искаш ли думата ми за това?

— Не. Ала искам да се хвана на бас, че мога да отклоня всичко, което подхвърлиш.

— Приемам баса. — Колт протегна ръка. — Партньоре. — Те си стиснаха тържествено ръцете и той рече: — Сега защо не...

Телефонът прекъсна онова, което според Алтия щеше да е непрофесионално предложение. Тя мина покрай Колт и се обади от телефона в кухнята.

Той имаше минута да размисли върху онова, което бе започнал. Да се усмихне. Да помисли как би искал да свърши то. Преди да даде воля на фантазията си, Алтия се върна, вдигна съборения на пода стол, грабна ремъка с кобура и поясни:

— Нашия приятел, Лио, барманът. Току-що са го арестували за търговия с дрога в задната част на заведението. — Докато си надяваше ремъка, на лицето ѝ отново се върна изразът на боеца. — Ще го докарат за разпит.

— Аз съм зад теб.

— Там и ще стоиш, Найтшейд — продължи тя и си облече сакото. — Ако Бойд разреши, можеш да наблюдаваш през стъклото, но само в най-добрия случай.

Забраната го раздражни.

— Нека вляза вътре. Няма да си отварям устата.

— Не ме карай да се смея. — На път към вратата Алтия си грабна чантичката. — Приемаш или забрави... партньоре.

Колт изруга и затръшна вратата след себе си.

— Приемам.

СЕДМА ГЛАВА

Първоначалното разочарование на Колт, че е сврян зад двулицевото стъкло, се разсея, докато наблюдаваше как работи Алтия. Нейният спокоен и подробен разпит си имаше свой собствен стил. Той с изненада го определи не само като точен до педантизъм, а и като безпощаден.

Тя нито веднъж не позволи на Лио да я отклони, нито веднъж не реагира по какъвто и да било начин на сарказма му и нито веднъж — нито дори когато той се опита да я обижда и да използва прикрити заплахи — не повиши тон.

Точно така играе и покер, припомни си Колт. Спокойно, методично, без капчица емоции, докато не дойдеше времето да брой чиповете си. Но зад черупката на отчужденост Колт започваше да съзира жената.

Със сигурност беше в състояние да изтръгне много и най-различни емоции от така добре владеещата се лейтенантка. Страст, гняв, симпатия, дори безгласен шок. Имаше чувството, че само е одраскал повърхността. Под стегнатото, професионално и безспорно изумително лустро се криеше богатство от емоции. Възнамеряваше да продължи да копае, докато ги извади на повърхността.

Бойд влезе с две чаши димящо кафе и каза зад гърба му:

— Дълга нощ.

— Имал съм и по-дълги — отвърна Колт, пое чашата и отпи. — Това е достатъчно силно да те накара да затанцуваш. — И отново отпи. — Обикновено капитанът присъства ли на рутинни разпити?

— Капитанът го прави, когато има личен интерес. — За момент Флечър се загледа в сцената отвъд стъклото и отбеляза, че Алтия бе спокойна и невъзмутима, а Лио палеше трескаво цигара от цигара. — Измъква ли нещо?

С известно усилие Колт сдържа силното си желание да удари по стъклото, просто за да докаже, че може да направи нещо, и отвърна:

— Оня все още го увърта.

— Ще се предаде много преди нея.

— Вече и аз го разбрах. — Двамата замълчаха, когато Лио изръмжа нещо твърде обидно, а в ответ Алтия попита би ли повторил изявлението си за протокола. — Тя е непоклатима — изкоментира Колт и попита: — Флеч, виждал ли си някога как котка дебне край миша дупка? — Той хвърли поглед към приятеля си, после отново погледна през стъклото. — Котката просто си седи там, почти без да мига, и то с часове. Вътре в дупката мишката започва да се побърква. Надушва котката, вижда очите, които я фиксират. След известно време предполагам, че нещо в мозъка ѝ прещраква и тя решава да се спасява. Тогава котката просто замахва с лапа и всичко свършва. — Колт отпи още малко от кафето и додаде: — Тя е една великолепна котка.

— За кратко време си я опознал доста добре.

— О, предстои ми още много да науча. Всички тези пластове — измърмори Колт почти на себе си. — Не мога да кажа, че съм попадал на жена, с която да ми е било по-интересно да разбулвам пластове на нейната психика, отколкото да смъквам пластове дрехи.

Образът накара Бойд да се втренчи намръщен в кафето си. Напомни си, че Алтия бе зряла жена и повече от способна да се грижи за себе си. Спомни си колко се забавляваше, когато хвана бившата си партньорка в прегръдките на Колт в кухнята. Ала мисълта това да продължи, мисълта приятелят му да се впусне в бърза и кратка физическа връзка, в края на която и двамата с Алтия щяха да се окажат опустошени, го разстрои.

Особено като си помисли колко талантлив бе Колт по отношение на жените. Талант, който и двамата притежаваха, и от който и двамата се бяха възползвали с наслада през годините. Но сега не обсъждаха просто някаква жена. Ставаше дума за Алтия.

— Знаеш — подхвана Бойд, налучквайки верния тон с предпазливостта на слепец в лабиринт. — Тия е специална. Тя би се справила чудесно с много неща, изпречили се на пътя ѝ.

— И го прави — добави Колт.

— Да, така е. Ала това не значи, че няма своите уязвими места. Не бих искал да я видя наранена. Това никак не би ми харесало.

Леко удивен, Колт вдигна вежди и попита:

— Това предупреждение ли е? Звучи ми като онова, което ми отпрати за сестра ти Натали преди около един милион години.

— Става дума за същото. Тия е член на семейството.

— И ти си мислиш, че мога да я нараня, така ли?

Бойд въздъхна уморено. Този разговор не му доставяше удоволствие.

— Казвам, че ако го сториш, ще трябва да натъртя няколко от твоите жизнени органи. Ще съжалявам, но ще се наложи да го направя.

Колт кимна в знак, че съзнава това и попита:

— Кой спечели последния път?

Въпреки притеснението си, Бойд се засмя и отвърна:

— Мисля, че излязохме наравно.

— Да, и аз така си спомням. И тогава пак беше за жена, нали?

— Черил Ан Мадигън. — Този път въздишката на Бойд беше носталгична.

— Дребна блондинка?

— Не, висока брюнетка. Големи сини очи...

— Точно така — засмя се Колт и тръсна глава. — Чудя се какво ли е станало с красивата Черил Ан.

За момент двамата изпаднаха в уютно мълчание и се отдадоха на спомени. От усилвателите се чуваше как Алтия води спокойно и безпощадно разпита.

— Алтия е на светлинни години от Черил Ан Мадигън — измърмори Колт. — Не бих искал да я нараня, ала не мога да обещаая, че това няма да се случи. Работата, Флеч, е там, че за пръв път попадам на жена, дотолкова важна за мен, че на свой ред да ме нарани. — Той пак отпи от кафето и додаде: — Мисля, че съм влюбен в нея.

Бойд се задави и бе принуден да остави чашата си, преди да разлее цялото й съдържание върху ризата си. Той изчака миг и се удари по ушите, сякаш за да ги отпусти.

— Ще го повториш ли? Нещо не схванах...

— Чу ме — избъбри Колт. Ето какво значи, рече си, да се оставиш на приятел да те обиди в момент, когато си емоционално раним. — И тя реагира приблизително така, когато й го казах.

— Ти й го каза... — Бойд се мъчеше с едно ухо да следи разпита, докато преглътне тази нова и вълнуваща информация. — А какво каза тя?

— Не много.

Вълнението в гласа на Колт така развесели Бойд, че той трябваше да прехапе език, за да не избухне в смях.

— Е, поне не се е изсмяла в лицето ти.

— Май не й се стори много смешно. — Колт въздъхна. Прииска му се Бойд да бе добавил в кафето една солидна доза бренди. — Просто седеше пребледняла и ме зяпаше.

— Това е добър знак — рече Бойд и потупа успокояващо Колт по рамото. — Трудно е да я извадиш от равновесие.

— Реших, че е най-добре да е ясно, разбираш ли. Би ни дало и на двамата време да решим какво да правим. — Той се усмихна през стъклото на Алтия, която продължаваше да седи все така спокойна и невъзмутима, а Лио пиеше с трепереща ръка големи глътки вода. — Макар за себе си да съм наясно какво ще правя.

— Което е какво?

— Ами, ако някоя сутрин съвсем скоро не се събудя с мозъчен удар, възнамерявам да се ожения за нея.

— Да се ожениш за нея! — Бойд се залюля на пети и се захили. — Ти и Тия! Господи, изчакай, докато кажа на Сила.

Убийственият поглед, който Колт му отправи, само го накара да се усмихне по-широко.

— Не мога да ти благодаря достатъчно за твоята подкрепа, Флеч.

Бойд се сдържа да не се изсмее пак, но не можа да сподави усмивката си.

— О, имаш я, приятелю. Изцяло. Просто никога не съм си представял, че ще използвам думата женитба в едно изречение с името Колт Найтшейд. Или Алтия Грейсън във връзка със същото. Повярвай ми, изцяло съм с теб.

В помещението за разпити Алтия продължаваше да омаломощава плячката си. Долавяше страха му и го използваше безмилостно.

— Знаеш ли, Лио, малко съдействие от твоя страна ще свърши голяма работа.

— А, да, голямата работа — да ме видят размазан като Дивия Бил.

Тя наклони глава:

— Колкото и да ми е болно да го предлагам, ще имаш охрана.

— Как ли пък не! — Лио издуха дим от цигарата си. — Мислиш, че искам ченгета, лепнати за задника ми двайсет и четири часа в денонощието, така ли? Мислиш ли, че ще свърши работа, ако го поискам?

— Може би не. — Алтия използва безразличието си като друго свое оръжие и намали темпото на разпита, докато Лио не започна да се гърчи на стола си. — Ала в противен случай няма ли съдействие, няма защита. Излизаш оттук гол като пушка, Лио.

— Ще се възползвам от шансовете си.

— Прекрасно. Ще излезеш под гаранция за наркотиците, може обвинението ти изобщо да отпадне и изобщо да не останеш и ден в ареста. Забавното обаче е, колко бързо се разпространява мълвата на улицата, не мислиш ли? — Тя остави тази мисъл да проникне в мозъка му. — Заинтересовани вече знаят, че са те задържали. И когато излезеш, няма да са съвсем сигурни какво и доколко си изпял, докато си бил тук при нас.

— Не ти казах нищо. Нищо не знам.

— Много лошо. Защото това незнание може да се обърне срещу теб. Приключваме, нали разбираш, и същите онези заинтересовани хора могат да се зачудят дали не си ни помогнал, за да те пуснем. — Алтия отвори небрежно една папка и извади полицейските портрети на двамата заподозрени. — Може да се зачудят дали тези скици не са направени по дадени от теб описания.

— Нищо не съм ти дал. — При вида на рисунките по слепоочията му избиха капки пот. — Никога не съм виждал тия типове.

— Е, може би. Но ще трябва да потвърдя, ако стане дума, че съм разговаряла с теб. Дълго. И че имам подробни портрети на заподозрените. Знаеш ли, Лио — добави тя и се приведе към него, — някои хора събират две и две и получават пет. Непрекъснато се случва.

— Не е законно. — Той облиза устни. — Това е изнудване.

— Не наранявай чувствата ми. Нали искаш да съм ти приятелка... — Алтия побутна скиците към него. — Разбираш, че всичко е въпрос на отношение и на това, дали ме вълнува въпросът, като излезеш оттук, ще свършиш ли като мазно петно на тротоара. Не мога да кажа, че в момента ме вълнува. — Усмивката ѝ го смрази. — Е,

ако беше мой приятел, бих направила всичко по силите ми, за да съм сигурна, че ще изживееш дълъг и щастлив живот. Може би не в Денвър, може би другаде. Знаеш ли, Лио, промяната в обстановката може да направи чудеса. Сменяш си името, сменяш си живота.

Нещо проблесна в очите му. Тя знаеше, че бе съмнение.

— Говориш за програмата за закрила на свидетелите, нали?

— Може би. Ала ако се наложи да моля за нещо толкова голямо, трябва да мога да пипна сводника. — Когато той се поколеба, Алтия въздъхна. — По-добре да избереш на чия страна да застанеш, приятелю. Помниш ли Дивия Бил? Всичко, което той направи, бе да се срещне с един тип. Може да са разговаряли за шансовете на любимия си отбор за Суперкупата. Никой не го оправда поради липса на доказателства. Те просто му видяха сметката.

Страхът се върна и се сля с потта, стичаща се по слепоочията му.

— Получавам имунитет. А ти сваляш обвиненията за дрога.

— Лио, Лио... — поклати глава тя. — Умен мъж като теб знае как стават нещата в живота. Ти ми даваш нещо и ако е достатъчно добро, и аз на свой ред ти давам нещо. Това е американският начин на действие.

Той отново облиза устни, запали нова цигара и рече:

— Може би съм виждал тия двамата преди...

— Тия двамата ли? — потупа скиците Алтия, а после се метна като котка. — Разкажи ми за тях.

Приключи едва в два часа след полунощ. Беше разпитала Лио, изслушала дългата му заплетена история, записвала, беше го връщала назад и карала да повтаря, да обяснява. После беше повикала стенограф и беше накарала Лио да разкаже всичко отначало и да направи официално изявление, което записа на касета.

Кипеше от енергия, когато закрачи към офиса си. Вече имаше имена, имена, които да провери в компютъра. Имаше нишки — може би тънки, но все пак нишки, които свързваха цяла организация.

Повечето от казаното от Лио бяха предположения и слухове. Ала Алтия знаеше, че и малкото, с което разполагаше, щеше да стигне за едно сериозно разследване.

Съблече си сакото, седна на бюрото и включи компютъра. Беше се вторачила в екрана, когато Колт влезе и сложи чаша под носа ѝ.

— Благодаря. — Тя отпи и го погледна. — Какво е това? Има вкус на ливада.

— Билков чай. Погълна достатъчно кафе.

— Найтшейд, няма да разрушиш нашето приятелство, въобразявайки си, че трябва да се грижиш за мен, нали? — Алтия сложи чашата настрана и отново се върна към екрана.

— Ще луднеш от толкова кафе.

— Знам колко мога да поема, преди системата ми да се претовари. Не си ли ти този, който непрекъснато повтаря, че ни липсва време...

— Да. — Застанал зад стола ѝ, той сложи ръце на раменете ѝ и започна да ги масажира. — Свърши страхотна работа с Лио — каза, преди тя да успее да отмахне ръцете му. — Ако някога реша да се върна към правото, никак няма да ми е приятно да подхванеш някой от клиентите ми.

— Пак комплименти. — Пръстите му бяха вълшебни, облекчаваха, без да обезсилват, успокояваха, без да размекват. — Не получих толкова, колкото исках, но мисля, че измъкнах всичко, което Лио имаше.

— Той е дребен — съгласи се Колт. — Пуска дребни сделчици на големите момчета, получава си комисионната.

— Не знае основния играч. Мисля, че не излъга за това. Обаче идентифицира двамата, които Мийна описа. Помниш ли оператора, за когото ни спомена — едрият афроамериканец. Погледни — Алтия направи жест към екрана. — Матю Дийн Скот, наричан още Дийн Милър, наричан още Дийн Приливната вълна.

— Добре казано.

— Преди десет години играл полупрофесионален футбол. Направил кариера от ненужно грубиянство. Счупил крака на противниковия защитник.

— Случват се такива работи.

— Станало е след мача.

— А, не си поплюва. Какво друго имаме за него?

— Ще ти кажа какво друго имам аз за него — заяви тя, но не можа да устои да не се отпусне назад към масажиралите му пръсти. —

Изхвърлили го, задето нарушава режима на тренировки — вкарал жена в стаята си.

— Момчетата са си момчета.

— Въпросната жена била завързана и крещяла като обезумяла. Променили обвинението от изнасилване на побой, ала футболната кариера на Скот приключила. След това сме го арестували за още два побоя, пиянство и нарушаване на реда, дребни кражби и непристойно поведение. — Алтия натисна друг бутон на клавиатурата. — И всичко това допреди четири години. След това — нищо.

— Мислиш, че е обърнал нова страница ли? И е станал стълб на обществото, така ли?

— Разбира се, точно както вярвам, че мъжете четат списания с голи момичета заради ерудираните статии в тях.

— Аз на това разчитам — засмя се той, приведе се и я целуна по главата.

— Сигурно. Имаме подобна история и при заподозрян номер две — продължи тя. — Хари Клайн, дребен актьор от Ню Йорк, чието досие включва пиянство и нарушаване на обществения ред, притежание на дрога, сексуално насилие. Прегърнал порнокиното преди около осем години и бил повече от многократно уволняван от различни места заради грубиянското му и неуравновесено поведение. Отправил се на запад, получил няколко подобни еднократни ангажимента в Калифорния, а после го арестували — изнасилвил е една от партньорките си. Защитата пледирала за оправдание и предвид професията на жертвата, успяла да прекрати процеса. Единствената справедливост за жертвата дошла от факта, че Хари бил свършен в киното — порно или друго. Никой, дори действащ полулегално, не се решавал да го наеме. Това било преди пет години. И оттогава за него — нищичко.

— Човек отново би помислил, че нашите приятели или са станали солидни граждани, или са умрели в съня си.

— Или са открили удобна дупка, в която да се скрият. Лио твърди, че пръв с него се свързал Клайн преди, може би, три години. Или поне две. Клайн искал жени, млади жени, заинтересовани да участват във филми за интимни прожекции. Лио любезно му услужвал и си прибирал комисионните. Телефонният номер, даден му за контакт

с Клайн вече не съществува. Ще проверя чрез телефонната компания дали става дума за мезонета или за друг адрес.

— Той не е виждал другия, онзи, за който Мийна каза, че седял в ъгъла, така ли?

— Да. Контактувал единствено със Скот и Клайн. Скот очевидно се отбивал за няколко питиета и да се похвали колко добър бил с камерата и колко много пари си докарвал.

— И за момичетата — изрече, едва поемайки си дъх Колт. Пръстите, масажирани раменете на Алтия, се вкамениха. — Как той и неговите приятели имат... Как ли се е изразил — имат най-доброто от боклука...

— Не мисли за това. — Алтия вдигна инстинктивно ръка и я сложи върху неговата. — Недей, Колт. Това ще те разстрои окончателно. Ние сме с една голяма крачка по-близо до момента, когато ще я открием. Върху това трябва да се съсредоточиш.

— Което и правя. — Той се обърна и тръгна към далечния край на кабинета. — Концентрирам се също така върху факта, че разбере ли някой от тази измет да е докосвал Лиз, ще го убия. — Колт се обърна към нея с празен поглед. — Няма да ме спреш, Тия.

— Ще го направя. — Тя стана, отиде до него и взе и двата му свити юмруци. — Защото разбирам колко много ще го искаш. И че ако го направиш, случилото се няма да се промени. И няма да помогне на Лиз. Но ще преминем онзи мост, след като я открием. — Алтия стисна силно ръцете му. — Не ме изоставяй, Найтшейд. Тъкмо започва да ми харесва да работя с теб.

Той отстъпи и погледна надолу към нея. Макар върху очите ѝ да лежеше сянка, а бузите ѝ да бледнееха от умора, Колт усещаше излъчващата се от нея енергия. Тя му предлагаше нещо. Съчувствие — с ограничения, естествено. И надежда — без такива. Злобата в гнева му избледня и надделя чисто човешката необходимост от утехата, която носи контактът.

— Алтия... — Ръцете му се отпуснаха. — Ще ми позволиш ли да те прегърна? — Тя се поколеба, а веждите ѝ се вдигнаха от удивление. Той можа само да се усмихне. — Знаеш ли колко си ми ясна. Притесняваш се да не пострада професионалният ти имидж, ако се сгушиш в прегръдките на някой мъж наред кабинета си. — Колт прокара с въздишка ръка по косата ѝ. — Вече е почти три часа

сутринта, лейтенант. Няма кой да те види. И аз наистина имам нужда да те прегърна.

Алтия отново позволи на инстинкта си да я води и се остави в ръцете му. И, положила глава в извивката на врата му, си помисли, че всеки път, когато двамата стоят така, са напълно един за друг. И че всеки път става все по-лесно да го признае.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го и усети как главата му гали косите ѝ.

— Да. Онзи нищо ли не знаеше за Лейси, изчезналото момиче?

— Не. — Без да мисли, тя го потупа по гърба, за да накара мускулите там да се отпуснат, така както и той бе направил с нейните. — А когато споменах, че допускам убийство, той откровено се потресе. Не се преструваше. Затова съм сигурна, че ни каза всичко, което знаеше.

— Къщата в планината... — Колт затвори очи. — Не можеше да ни даде повече.

— На запад или може би на север от Боулдър, близо до езеро. — Алтия помръдна рамене. — Малко по-добре от онова, с което разполагахме преди. Ще скъсяваме разстоянието, Колт.

— Имам чувството, че не подреждам отделните парчета от мозайката.

— Подреждаме заедно парчетата, с които разполагаме — увери го тя. — А ти се чувстваш така, защото си изморен. — Алтия се отдръпна леко, за да вдигне поглед към него. — Поспи малко. Ще започнем на свежа глава утре.

— По-скоро бих се прибрал с теб.

Развеселена и изпълнена с нетърпение, тя само поклати глава.

— Никога ли не се ли отказваш?

— Не казах, че се надявам, просто бих искал. — Той вдигна ръце, обгърна с длани лицето ѝ и прокара палци по скулите, а после по слепоочията ѝ. — Искам да прекарвам повече време с теб, Алтия. Време, през което моето съзнание или твоето да е свободно. Време да бъда с теб и време да разбера какво е онова у теб, единствено у теб, което ме кара да започна да мисля за дълга и постоянна връзка.

Обзета моментално от предпазливост, тя се отдръпна от ръцете му.

— Не започвай това сега, Найтшейд.

Обзет моментално от спокойствие, Колт се усмихна.

— Това наистина те изнервя. Не познавам друг, освен себе си, до такава степен обсебен от мисълта за женитба. Това ме кара да се чудя защо и дали не трябва просто да те грабна и да те отнеса и да потърся причината едва след като съм поставил пръстен на ръката ти. Или... — Той я приближи и я побутна към бюрото. — Да я карам наистина бавно, наистина полека, докато те доведе неусетно до заветното „да“, и то толкова ловко, че да разбереш, че си се хванала в капана едва когато всичко приключи.

— Така или иначе си смешен. — В гърлото ѝ имаше нещо. Алтия го определи като нерви и горчиво се възмути. Престори се на безразлична, взе чая си и отпи. Сега вкусът му беше като на цветя. — Късно е — каза. — Ти тръгвай. Аз ще си намеря кола и ще се прибера.

— Ще те откарам. — Той хвана брадичката ѝ и изчака, докато погледът ѝ срещне неговия. — И аз го мисля, Тия. Така или иначе, мога да те имам. Но ти си права — късно е. И аз ти го дължа.

— Ти не... — Възражението ѝ свърши със стон, когато устата му се спусна и покри нейната.

В целувката тя усети вкуса на възбудата, разкъсващата нужда, която трудно се сдържаше. А най-трудното от всичко бе да се съпротивлява на сладостната нежност — тънък успокояващ слой балсам върху пулсираща страст.

— Колт... — Дори когато изрече тихо името му, без да отлепва устни от неговите, знаеше, че губи. Ръцете ѝ се бяха вече вдигнали, за да го обгърнат, да го привлекат по-близо, да приемат и да искат.

Тялото ѝ я предаде. Или може би сърцето ѝ. Не можеше вече да разграничи едното от другото, тъй като нуждите на едното тъй много си приличаха с нуждите на другото. В стремежа си да запази равновесие, Алтия заби надълбоко пръсти в раменете му. После се отпуснаха, когато си позволи минута лудост.

Колт беше този, който се отдръпна — заради себе си и заради нея. Тя беше вече по-важна от моментното удовлетворение.

— Дължа ти го — каза отново той, като изговаряше внимателно думите и я гледаше право в очите. — Иначе не бих те пуснал да си идеш тази нощ. Не мисля, че бих могъл. Ще те откарам вкъщи. — Взе сакото ѝ и ѝ го подаде. — После вероятно ще прекарам остатъка от

нощта, чудейки се какво ли щеше да е, ако просто бях заключил онази врата там и бях оставил природата да си свърши своето.

Разтърсена, Алтия наметна сакото си и тръгна към вратата. Но проклета да беше, ако останеше по-долу от него или му позволише да вземе връх над нея. Спря и отправи бавна усмивка през рамо.

— Ще ти кажа как щеше да е, Найтшейд. Несравнимо с нищо, което някога си преживявал. И когато съм готова — ако някога съм готова — ще ти го докажа.

Зашеметен от тази единствена студена усмивка, Колт я наблюдаваше как излиза. Изпусна дълга въздишка и сложи ръка на буцата в стомаха си. Мили боже, помисли си, това беше жената за него. Единствената жена за него. И по дяволите, ако не беше готов да го докаже.

С четири часа сън, две чаши черно кафе и черешов кейк в стомаха, Алтия беше готова за действие. Към девет сутринта беше на бюрото си и звънеше на телефонната компания с официална заявка за проверка на номера, който бе получила от Лио. Към девет и петнайсет имаше име, адрес и информацията, че клиентът е прекратил услугата само преди четирийсет и осем часа.

Макар да не очакваше да намери нещо, тя тъкмо молеше за разрешение за обиск, когато Колт влезе.

— Не оставяш под краката ти да поникне мъх, нали?

Алтия затвори телефона и отвърна:

— Не оставям да поникне нищо под краката ми. Открих телефона от Лио. Клиентът се е отказал от услугата. Предполагам, че ще намерим мястото опразнено, но до час мога да взема заповед за обиск.

— Това ти харесвам, лейтенанте — при теб няма празни ходове. — Той приседна на бюрото ѝ и с удоволствие откри, че тя ухаеше толкова хубаво, колкото и изглеждаше. — Как спа? — попита.

Алтия му метна един кос поглед. Директно предизвикателство.

— Като пън. А ти?

— Не съм спал по-добре. Събудих се тази сутрин с нова перспектива. Ще можеш ли да се приготвиш за тръгване към обяд?

— Тръгване за къде?

— Имам една идея. Споделих я с Бойд и той... — Телефонът го прекъсна и Колт се намуси. — Колко пъти на ден звъни това?

— Достатъчно често. — Тя вдигна слушалката. — Грейсън. Да, тук е лейтенант Алтия Грейсън — отметна глава и каза: — Джейд. — После направи знак с глава на Колт, закри с ръка микрофона и прошепна: — Втора линия. И си дръж устата затворена. — Продължи да слуша, докато той излезе бързо от кабинета и вдигна слушалката на другия апарат. — Да, търсехме те. Благодаря ти, че се обади. Можеш ли да ми кажеш къде си?

— Предпочитам да не го правя. — Гласът на Джейд беше тънък и трепереше от нерви. — Обадих се само защото не искам неприятности. На път съм да получа работа и всичко. Почтена работа. Ще я загубя, ако имам неприятности с ченгетата.

— Нямах неприятности. Свързах се с майка ти, защото можеш да помогнеш по един случай, който разследвам. — Алтия се премести със стола си надясно, за да вижда Колт през вратата. — Джейд, спомняш си Лиз, нали? Момичето, на чиито родители написа.

— Ами... Предполагам. Може би.

— Нужна е била голяма смелост да напишеш онова писмо и да се измъкнеш от ситуацията, в която си била. Родителите на Лиз са ти много благодарни.

— Тя беше добро момиче. Не знаеше всъщност как е, разбирате ли. Искаше да избяга... — Джейд направи пауза и Алтия я чу как драсна клечка кибрит и пое дълбоко дима от цигара. — Слушайте, не можех да направя нищо за нея. Веднъж-дваж пъти останахме само по за няколко минути сами. Тя ми мушна адреса и ме помоли да напиша на техните. Както казах, беше добро момиче на лошо място.

— Тогава ми помогни да я намеря. Кажи ми къде я държах.

— Не знам. Наистина. Водиха ни няколко пъти по две от нас в планината. Наистина надалеч, разбирате ли. Диво място. Ония имаха такава една наистина елегантна вила. Първо качество, с джакузи и голяма каменна камина и телевизор с голям екран.

— По кой път излязохте от Денвър? Можеш ли да си спомниш?

— Ами, да, донякъде. Приличаше на шосе номер 36, към Боулдър, но ние карахме цяла вечност по него. После известно време хванахме по тесен път. Не магистрала. Един от ония виещи се пътища с две платна.

— Спомняш ли си да минахте покрай населени места? Нещо, което да ти е направило впечатление?

— Боулдър. От там нататък нямаше кой знае какво.

— Кога се качихте в планината — сутринта, следобед или през нощта?

— Първия път беше сутринта. Тръгнахме наистина много рано.

— След Боулдър слънцето срещу вас ли грееше, или ви беше в гръб?

— О, разбрах. Ами... Предполагам, че май ни беше в гръб.

Алтия продължи да настоява за подробности относно месторазположението, реда, описанията на хората, които Джейд бе видяла. Момичето бе слабо като свидетел, ала се опитваше да помогне. Все пак Алтия без проблеми разпозна от описанията й Скот и Клайн. Отново бе споменат мъж, който стоял отзад, спотайвал се и наблюдавал.

— Беше един такъв пълзящ, разбирате ли. Като паяк — продължи Джейд. — Просто висеше там. Добре плащаха за работата, затова ходих няколко пъти. Триста долара за един ден и петдесет отгоре, ако им трябваш за два... Просто не можеш да спечелиш такива пари на улицата.

— Знам. Но ти престана да ходиш.

— Да, защото понякога ставаха наистина груби. Имах белези по цялото тяло и един от ония дори ми разцепи устната, докато правехме сцената. Изплаших се, защото не изглеждаше като да играят. Изглеждаше така, сякаш искат да те наранят. Казах на Дивия Бил и той рече, че не бива да се връщам там. И че няма да изпраща повече момичета. Рече, че ще провери там някои работи и ако нещата не са в ред, ще поговори със своето ченге. Знаех, че това сте вие и затова ви се обадох, когато получих съобщението. Бил мисли, че сте добра.

Алтия разтърка уморено веждата си. Не каза на Джейд, че когато говори за Дивия Бил, трябва да използва минало време. Сърце не й даде да го стори.

— Джейд, споменавах в писмото си, че според теб са убили едно от момичетата.

— Споменала съм сигурно. — Гласът й затрепери и отслабна. — Слушайте, не се каня да давам показания или нещо подобно. Няма да се върна там.

— Нищо не мога да ти обеща, освен че ще се постарая да те държа настрана от това. Каж ми защо мислиш, че са убили едно от момичетата?

— Казах ви как ставаха груби. А и не беше никаква игра за пред камерата. Последния път, когато се качих във вилата, те наистина ме нараниха. Тогава и реших, че няма да се върна. Обаче Лейси, едно момиче, с което ходех там, каза, че може да се справи с това и че парите били прекалено добри, за да ги пренебрегне човек. Тя пак отиде там, ала не се върна повече. Повече не я видях.

Джейд замълча и пак се чу драскане на кибрит.

— Не че мога да докажа нещо. Просто... Тя остави всичките си вещи в стаята, защото аз проверих. Лейси наистина си обичаше нещата. Имаше една такава колекция от стъклени животни. Наистина красиви, като от кристал. Не би ги оставила. Би се върнала да си ги вземе, ако можеше... Затова си помислих, че е мъртва или ония я държат там, горе, като Лиз. И реших, че е по-добре да изчезна, преди да са опитали нещо и с мен...

— Можеш ли да ми кажеш цялото име на Лейси. Някаква друга информация за нея.

— Беше просто Лейси. Това е всичко, което знам. Но беше добра.

— Чудесно. Много ми помогна. Защо не ми дадеш номер, на който мога да ти звъня?

— Не искам. Вижте, казах ви всичко, което знам. Не искам да имам нищо общо. Казах ви, че започвам на чисто тук.

Алтия не настоя. Беше проста работа да вземе номера от телефонната компания.

— Ще ми се обадиш ли, ако се сетиш за нещо друго, колкото и нищожно да ти се струва то?

— Предполагам. Вижте, наистина се надявам да измъкнете онова момиче оттам и да дадете на ония мръсници заслуженото.

— Ще го направим. Благодаря ти.

— Добре. Поздрави на Дивия Бил от мен.

Преди Алтия да измисли отговор, Джейд затвори. Когато вдигна глава, Колт стоеше в рамката на вратата. В очите му отново се бе появил онзи празен и опасен поглед.

— Можеш да я върнеш тук. Тя е свидетел.

— Да, бих могла. — Алтия отново набра номер. Щеше да провери номера. И да го има за всеки случай. — Ала няма да го направя. — Направи жест с ръка на Колт да мълчи и помоли оператора.

— Код за район 212 — отбеляза Колт, докато тя записваше в бележника си. — Можеш да се обърнеш към Нюйоркската полиция и да я докараш тук.

— Не — отвърна просто тя, после пъкна бележника в чантата си и стана.

— Защо не, по дяволите! — Той сграбчи ръката ѝ, протегнала се за палтото. — Щом можа да разбереш толкова много от нея по телефона, ще измъкнеш още повече, ако разговаряш лице в лице.

— Точно защото разбрах толкова много. — Алтия се отдръпна, възмутена от намесата му. — Каза ми всичко, което знае, само защото я попитах. Не предавам доверието, Найтшейд. Ако ми е нужна, за да нанесе удар върху ония мръсници, ще я използвам. Но не и докато, и не ако има друг начин. И не — додаде тя бавно, — не без нейно съгласие. Ясно ли е?

— Да. — Той потри лице. — Да, ясно. Права си. И така, искаш да вземеш разрешителното за обиск и да провериш другия адрес, така ли?

— Да. Смяташ ли да дойдеш?

— Иска ли питане? Трябва да имаме достатъчно време да приключим това, преди да излетим.

Тя спря на вратата и попита:

— Да излетим ли?

— Точно така, лейтенант. Двамата с теб тръгваме на малко пътешествие. Ще ти разкажа пътъом всичко.

ОСМА ГЛАВА

— Мисля, че сме си загубили ума. — Алтия се вкопчи в седалката, когато носът на малкия самолет „Чесна“ се издигна в мекото есенно небе.

Настанил се удобно на командния пулт, Колт я погледна.

— Хайде, дръж се. Не обичаш ли самолети?

— Разбира се, че обичам. — Несигурно място с пресичащи се въздушни течения накараха малкия самолет да се разтресе. — Но ги предпочитам със стюардеси.

— Барът е зареден. Щом се закрепим, можеш да си сервираш.

Не това точно имаше тя предвид, ала премълча и се загледа как земята се отдалечава под краката им. Наистина обичаше да лети. Но просто си имаше навици. Слагаше си предпазния колан, избираше си музиката, отваряше книга и до края на полета оставаше сама със себе си.

Не ѝ беше приятно да мисли за всички уреди над които нямаше контрол.

— Все още смятам, че е само загуба на време.

— Бойд не възрази — отвърна Колт и подчерта: — Виж, Тия, знаем приблизително къде се намира вилата. Изгледах внимателно проклетата видеокасета, докато не ми изхвъркнаха очите. Ще я разпозная, ако я видя, както и голяма част от околния пейзаж. Заслужава си да опитаме.

— Може би. — Това беше всичко, което тя каза в отговор.

— Помисли малко. — Той стабилизира самолета и пое по своя курс. — Те са наясно, че нещо става. Затова изчезнаха от мезонета. Ще се чудят в чии ръце е попаднала касетата и ако се опитат да се свържат с Лио, няма да го намерят, защото ти го скри на безопасно място.

— И няма да седят в Денвър — съгласи се Алтия. Бръмченето на моторите дразнеше слуха ѝ. — А може и да си съберат партакешите и да изчезнат.

— Точно от това се боя. — Откакто оставиха Денвър зад гърба си, Колт разговаряше със свити устни. — Какво ли ще стане с Лиз, ако го направят? Никой от вариантите няма щастлив край.

— Така е. — Това, както и одобрението на Бойд, всъщност я бяха склонили да тръгне с Колт. — Никой от вариантите.

— Трябва да си мисля, че за момента се държат за вилата. Дори да подозират, че знаем за съществуването ѝ, няма да се сетят, че знаем местонахождението ѝ. Защото не знаят за Джейд.

— Нека да е твоята, Найтшейд. Ала ми се струва, че разчиташ главно на късмета си да стигнеш до там.

— Имал съм късмет и преди. Така по-добре ли е? — попита той, когато самолетът застана хоризонтално. — Тук, във въздуха, е хубаво, не мислиш ли?

По върховете на север имаше сняг, а между планинските хребети се простираха широки равни долини. Летяха достатъчно ниско и тя различаваше коли по магистралата, населени места — малки групи от къщи и дълбоката плътна зеленина на гората на запад.

— Има си своите предимства. — Една внезапна мисъл я накара да обърне глава към него. — Имаш ли разрешително за пилотиране, Найтшейд?

Колт я погледна, втренчи се в нея и едва не падна от смях.

— Господи, луд съм по теб, лейтенанте. Каква сватбена церемония искаш — пищна, или малка и интимна?

— Ти си ненормален, драги — измърмори тя и нарочно се намести така, че да гледа през предното стъкло. Щеше да направи справка за разрешителното му, когато се върнеха в Денвър. — И обеща, че няма да повдигаш повече този въпрос.

— Излъгах — рече той весело. Независимо от тревогата, която нито за миг не го напускате напълно, имаше чувството, че никога досега не се бе чувствал по-добре. — Направо ми е идея фикс. Жена като теб би могла навярно да ме излекува от нея.

— Обърни се към психиатър.

— Тия, двамата ще сме страхотна двойка. Почакай семейството ми да те види.

— Няма да се срещам със семейството ти. — Отдаде внезапната празнота в стомаха си на поредната въздушна яма, в която попаднаха.

— Е, може би си права, поне докато не сме готови да застанем пред олтара. Майка ми има склонност да се разпорежда с всичко, но ти можеш да се справиш с нея. Баща ми обича реда и чистотата, което значи, че вие двамата ще си паснете като бекон и яйца. Човек на реда — това е той, адмиралът.

— Адмирал — повтори Алтия, въпреки дадената клетва да мълчи упорито.

— Флотски човек. Сърцето му се разби, когато постъпих в авиацията. — Колт сви рамене. — Може би затова и постъпих така. Освен това имам една леля... Е, по-добре сама да се запознаеш с тях.

— Няма да се запознавам с роднините ти — повтори тя, раздражена, че думите ѝ прозвучаха по-скоро сприхаво, отколкото твърдо. После откопча предпазния колан, отиде в задната част на машината в малката кухня и затършува, докато не откри кутия с ядки и бутилка минерална вода. Любопитството я накара да отвори хладилната кутия, в която откри консерва чер хайвер и бутилка „Божоле“. — Чий е този самолет?

— На някакъв приятел на Бойд. Баровец, който в събота и неделя обича да разхожда мадами във въздуха.

В отговор на това Алтия изсумтя и се върна на мястото си.

— Трябва да е развратникът Франк. Години наред ме преследваше да летим — да направим сексуален полет — поясни тя и си избра кашу.

— Така ли? Не е ли твой тип?

— Франк е толкова прозрачен. Ала от друга страна по начало мъжете са такива.

— Трябва да си напомням да съм прикрит. Ще дадеш ли и на мен?

Алтия му поднесе кутията и попита:

— Онова там Боулдър ли е?

— Да. Оттук ще поемем на северозапад и ще поогледаме малко отгоре. Бойд казва, че тук има хижа.

— Да. Много хора имат. Обичат в края на седмицата да бягат от града и да бродят по снега.

— Не е по твой вкус, така ли?

— Не виждам смисъл от снега, освен ако не караш ски. А що се отнася до мен, основната цел на ските е да се прибереш след пистата и

да седнеш пред камината с чаша горещ ром.

— А-ха, ти си от авантюристичния тип.

— Живея за авантурата. Всъщност хижата на Бойд наистина е с прекрасна гледка. И децата много обичат да ходят там.

— Значи си ходила.

— Няколко пъти. Най-много обичам късна пролет и началото на лятото, когато няма голяма опасност пътищата да са затворени. — Тя погледна надолу към покритите тук-там със сняг хълмове. — Мразя мисълта да съм затворена.

— Може да си има своите предимства.

— Не за мен. — Алтия помълча известно време, загледана в хълмовете и дърветата далеч от града и предградията. — Красиво е — рече примирено. — Особено тук, от високо. Като част от телевизионен екран.

Това го накара да се засмее.

— Природата от разстояние, така ли? Мислех, че градските момичета постоянно копнеят да се уединят някъде извън града.

— Не и това градско момиче. Аз по-скоро... — Внезапен удар накара ядките да излетят от кутията, а Алтия да протегне ръце, за да се вкопчи в нещо. — Какво, по дяволите, беше това?

Колт взе да разглежда с присвити очи уредите, докато се мъчеше да насочи нагоре носа на машината.

— Не знам.

— Не знаеш ли? Какво искаш да кажеш? Би трябвало да знаеш.

Той изшътка, наклони глава и се заслуша внимателно в бръмченето на моторите.

— Губим налягане — обясни с ледено спокойствие, помогнало му да оцелее в разкъсваната от война джунгла, в пустините и небесата, опасни заради противовъздушната артилерия.

Щом разбра, че проблемът е сериозен, тя попита:

— И какво правим сега?

— Трябва да приземя.

Алтия погледна надолу към дебелия дървета и скалистите хълмове.

— Къде?

— Ако се съди по картата, на няколко градуса източно има долина. — Колт зададе курса, като се бореше с кормилото, докато

превключваше разни копчета. — Гледай за нея — разпореди се той и включи радиостанцията. — Кулата за управление на полетите в Боулдър, тук е Бейкър Ейбъл Джон три.

— Ето я! — Тя посочи нещо, наподобяващо много тясна ивица земя между назъбени върхове.

Колт кимна и продължи да информира кулата за ситуацията.

— Дръж се — каза ѝ. — Ще е малко трудно.

Тя се вкопчи в седалката, като отказа да гледа как земята започна да се приближава стремглаво към тях.

— Чух, че си спец, Найтшейд.

— На път си да го разбереш. — Той намали скоростта и остави машината на въздушните течения, докато маневрираше към тясната долина.

Като да вдяваш конец в игла, помисли си Алтия. После дъхът ѝ секна при първия страхотен удар на колелата о твърда земя. Самолетът подскочи, разтресе се и се понесе плавно, докато не спря.

— Добре ли си? — попита веднага Колт.

— Да. — Тя въздъхна. Стомахът ѝ се беше обърнал наопаки, но с изключение на това, мислеше, че е цяла. — Да, добре съм. А ти?

— Супер! — Той се пресегна, сграбчи лицето ѝ, привлече я към себе си, като опъна колана ѝ до крайност, и я целуна. — По дяволите, лейтенант — каза и отново я целуна силно. — Ти дори не трепна. Дай да избягаме и да ми пристанеш.

— Забрави. — За жена, свикнала да контролира чувствата си, на Алтия ѝ беше трудно да разбере какво да прави, когато изпитваше едновременно силно желание да се смее и да крещи. Тя го отблъсна и попита: — Може ли да изляза все пак от това нещо? Искане ми се да усетя твърда земя под краката си.

— Разбира се. — Той отвори вратата и дори ѝ помогна да слезе. — Ще съобщя по радиото къде сме.

— Добре. — Алтия пое дълбока глътка чист студен въздух и поразтъпка краката си. С удоволствие откри, че не бяха прекалено омекнали. В крайна сметка беше се справила доста добре с първото си — и, надяваше се, последно принудително кацане. Огледа се и реши, че трябва да отдаде на Колт дължимото. Бе избрал доста подходящо място.

Не падна на колене и не целуна земята, но беше благодарна да я усети под краката си. За награда гледката беше великолепна. Намираха се в една малка долина, сгушена между планина и гора, защитени от вятъра, и достатъчно ниско, за да вдигнат глава към снеговете, които се спускаха от скалистите върхове, без при това да ги притесняват по какъвто и да било начин.

Въздухът беше уханен и чист, небето — бистро и синьо, а ободряващият студ караше кръвта да закипи. Ако имаха късмет, спасителната група щеше да дойде до час, тъй че тя можеше да си позволи да се полюбува на пейзажа, без да се потиска от уединението.

Чувстваше се в хармония с вселената, когато чу Колт да изпълзва от кабината. Алтия дори му се усмихна.

— И така, кога идват за нас?

— Кои?

— Ами те. Спасителите. Нали знаеш, онези самоотвержени герои, които измъкват хора от несигурни ситуации като тази.

— О, те ли? Няма да дойдат. — Той пусна на земята сандъче с инструменти, а сетне се върна в машината за малка дървена стълба.

— Моля? — едва успя да изрече Алтия, когато намери глас. Знаеше, че бе зрителна измама, ала неочаквано планините като че станаха по-огромни. — Да не искаш да кажеш, че никой не идва за нас? Не работи ли радиото?

— То си е в ред. — Колт се покатери на стълбата и отвори мотора. Вече беше пъхнал парцал в задния джоб на джинсите си. — Казах им, че ще опитам да отстраня аварията на място и ще ги държа в течение.

— Каза им... — Тя пристъпи бързо, преди той да разбере намерението ѝ. Първият удар попадна в бъбреците му и Колт падна от стълбата. — Ах ти, идиот такъв! Какво искаш да кажеш с това, че ще отстраниш аварията? — Алтия замахна отново, но Колт избегна удара по-скоро объркан, отколкото ядосан. — Това не е кола, която се е повредила на магистралата, Найтшейд. Не сме с някаква си спукана гума.

— Така е — отвърна той предпазливо, готов за следващия ѝ удар. — Мисля, че е карбураторът.

— Мислиш, че е — изсъска през зъби Алтия, а очите ѝ се свиха. — Това е. Ще те убия с голи ръце.

Тя се хвърли към него. Колт взе мигновено решение, извъртя се и остави набраната от нея инерция да ги събори и двамата на земята. Отне му само още секунда да разбере, че дамата си я биваше в ръкопашен бой. Той пое един от ударите, който събра челюстите му. Изглежда беше време да стане сериозен.

Заклеци я с крака и успя след кратка схватка да я просне по гръб.

— Ще продължаваш ли да упорстваш? Някой ще пострада.

— Ти си ужасно прав.

Тъй като нямаше да успее да я убеди, Колт се просна в цял ръст върху нея и обездвижи китките ѝ, като ги хвана с две ръце. Тя подритна два пъти и накрая притихна. И двамата знаеха, че само печели време, докато пак се нахвърли върху него.

— Слушай... — Той си пое дълбоко дъх и заговори право в ухото ѝ. — Това беше най-логичната алтернатива.

— Глупости на търкалета.

— Нека ти обясня. Ако и след това не си съгласна с мен, готов съм да изиграем два-три рунда. Приемаш ли? — Когато Алтия не отговори, Колт стисна зъби. — Искам думата ти, че няма да ми фраснеш едно кроше, докато не свърша.

Жалко, че в този момент не можеше да види изражението ѝ.

— Чудесно — рече невъзмутимо тя.

Обзет от любопитство, той се надигна, докато видя лицето ѝ. Почти беше се надигнал до седнало положение, когато Алтия го ритна силно с коляно между краката.

Колт не успя да си поеме дъх, за да я изругае, а само се сви на топка.

— Това не беше кроше — отбеляза тя. И преди да се изправи, си оправи косата и приглади якето си. — Е, добре, Найтшейд, да чуя сега.

Той само вдигна ръка, издаде два глухи звука и зачака звездите, които бе видял посред бял ден, да избледнеят.

— Може да си застрашила потомството ни, Тия. — Колт се изправи с мъка на колене, като дишаше учестено. — Биеш се мръснишки.

— Това е единственият начин за водене на бой. Хайде, казвай.

Той се посъвзе и ѝ метна убийствен поглед.

— Задължен съм ти. Много съм ти задължен. Не сме ранени. — Колт стъпи на крака. — Поне аз не бях, докато не ме нападна. Самолетът е цял-целеничък. Ако се огледаш наоколо, ще видиш, че няма място да се приземи безопасно друг самолет. Могат да изпратят хеликоптер и да ни измъкнат, ала каква полза. Има голяма вероятност да успее да вдигна машината, ако направя някои малки поправки.

Може би е разумно, помисли си Алтия. Може би. Но това не променяше един малък факт.

— Трябваше да се посъветваш с мен. И аз съм тук, Найтшейд. Нямаше никакво право да взимаш сам това решение.

— Грешката е моя. — Той тръгна, по-скоро закуцука към стълбата. — Мислех, че разсъждаваш логично и като държавен служител не би искала да видиш как други държавни служители се разкарват излишно, за да ни спасяват. А и, по дяволите, Лиз може да е отвъд онова било. — Колт извади с трясък един гаечен ключ от кутията с инструменти. — Няма да се върна без нея.

О, точно сега ли трябваше да ѝ го напомни, помисли си тя, загледана в плътната зеленина на близката гора. Трябваше да я накара да чуе ужасната тревога в гласа му, да види огъня в очите му.

Той би трябвало да е напълно прав.

Гордостта бе най-трудния за преглъщане хап. Алтия положи огромно усилие, приближи се и застана зад стълбата.

— Извинявай. Не биваше да избухвам. — Колт изсумтя в отговор. — Боли ли те още?

Тогава той погледна надолу към нея с такъв блясък в очите, от който по-обикновена жена би запълзяла в краката му, и отвърна:

— Само когато дишам.

Тя се усмихна и го потупа по крака.

— Опитай се да мислиш за нещо друго. Искаш ли да ти подавам инструментите или изобщо да ти помагам някак?

Колт присви очи, докато се превърнаха в две малки сини цепки, и попита:

— Знаеш ли разликата между острозъбен спирач и френски ключ?

— Не — отметна назад коса Алтия. — Защо трябва да я знам? Имам си много добър автомонтъор, който се грижи за колата ми.

— Ами ако колата ти се счупи на магистралата?

Тя му хвърли пълен със съжаление поглед и отвърна:

— Ти как мислиш?

Той стисна зъби и се зае пак с карбуратора.

— Ако аз направя подобен коментар, ще го наречеш сексистки.

Алтия се засмя зад гърба му, ала когато проговори, гласът ѝ беше въздържан.

— Какво сексистко има в колата на пътна помощ — попита и додаде: — Мисля, че отзад в самолета има разтворимо кафе. Ще направя.

— Не е разумно да използваме батерията — измърмори Колт. — Ще заменим кафето с газирани напитки.

— Няма проблем.

Когато тя се върна след двацет минути, той ругаеше мотора.

— Този приятел на Бойд трябва да бъде разстрелян, че се отнася така през пръсти с машината.

— Ще го поправиш ли или напротив?

— Да, ще го поправя. — Колт използва няколко интересни имена, за да назове един болт, който се опитваше да отвърти. — Просто ще отнеме малко повече време, отколкото очаквах. — Подготвен за яростна забележка, той погледна надолу. Алтия просто си стоеше спокойно, а лекият вятър рошеше косата ѝ. — Какво е това? — попита Колт и кимна към ръцете ѝ.

— Мисля, че се нарича сандвич — и тя вдигна към него хляба и кашкавала, за да му покаже отблизо. — Не кой знае какъв, ала си помислих, че може да си гладен.

— Да, гладен съм. — Жестът го поуспокои. Той вдигна ръце и ѝ показа омазаните си с машинно масло длани и пръсти. — Но съм малко затруднен.

— Добре, наведи се.

Колт я послуша и Алтия вдигна сандвича към устата му. Двамата се гледаха, докато той отхапе.

— Благодаря.

— Няма защо. Намерих бира. — Тя измъкна бутилката от джоба си. — Ще си я разделим. — После вдигна бутилката към устните му.

— Сега знам, че те обичам.

— Просто яж — и Алтия му подаде още от сандвича. — Имаш ли представа колко време ще ти отнеме да оправиш самолета?

— Да. — Тъкмо защото знаеше, преди да ѝ каже, първо се постара да получи своя дял от сандвича и бирата. — Ще отнеме час, може би два.

Тя премигна.

— Два часа! Дотогава ще стане тъмно. Нима смяташ да излетиш оттук в тъмното?

— Не — отвърна Колт и макар да продължаваше да е нащрек Алтия да не го цапардоса изневиделица, той се върна към работата си. — Ще е по-безопасно да изчакаме до сутринта.

— До сутринта — повтори тя, втренчена в гърба му. — И какво точно се очаква да правим до сутринта?

— Да опънем палатка като начало. Има една в кабината отгоре. Предполагам, че старият Франк обича да води своите дами на къмпинг.

— Това е прекрасно. Направо прекрасно. Значи искаш да кажеш, че трябва да спим тук, на открито?

— Можем да спим и в самолета — отбеляза той. — Ала няма да е толкова удобно или толкова топло, като да се излегнеш в палатка край огън — и Колт си заподсвирква, докато работеше. Беше ѝ казал, че има дълг към нея, без да си дава сметка, че ще може да се заплати толкова скоро и толкова добре. — Едва ли знаеш как да запалиш лагерен огън.

— Не, не знам как да запаля проклетия лагерен огън.

— Никога ли не си била в женски скаутски отряд?

Звукът от устата ѝ беше като на свистяща през фуния пара.

— Не. А ти?

— Не мога да кажа, че съм бил, но бях приятел с няколко скаути. Е, отиваш и събираш малко съчки, скъпа. Ще ти обясня как да се добереш до първата си значка за заслуги.

— Няма да събирам никакви съчки.

— Добре, но щом слънцето се скрие, ще стане студено. Огънят пази от студа... И от други неща.

— Няма да... — Тя замлъкна и се огледа притеснено наоколо. — Какви други неща?

— Ами, нали знаеш. Елени, лосове... Диви котки...

— Диви котки! — Ръката ѝ се стрелна машинално към колана с кобура. — Тук няма диви котки.

Той вдигна глава и огледа околността, сякаш разсъждаваше.

— Ами може за тази година да е още твърде рано. Обаче към зимата те наистина започват да се спускат от по-високото. Разбира се, ако искаш да почакаш, докато се оправя тук, аз ще се заема с огъня. Макар че дотогава може да се е стъмнило.

Алтия беше сигурна, че Колт го прави нарочно. Ала от друга страна... Тя пак погледна наоколо, към гората, където сенките се удължаваха.

— Ще събера проклетите дърва — измърмори и тръгна към гората, като преди това си провери оръжието.

Той я гледаше усмихнат.

— Ще сме си много добре двамата — каза на себе си. — Много добре.

Следвайки указанията на Колт, Алтия съумя да запали приличен огън в един кръг от камъни. Не ѝ харесваше, но го стори. А после, тъй като той се преструваше, че е дълбоко погълнат от довършването на ремонта, се видя принудена да опъне палатката.

Беше от олекотена изкуствена материя и Колт твърдеше, че едва ли не ще се опъне сама. След двацет минути борба и ругатни Алтия успя. Един по-прецизен оглед ѝ разкри, че в нея можеха да спят двама души, при условие, че лежат плътно един до друг.

Без да обръща внимание на студа, който се засилваше с настъпващия мрак, тя продължаваше да я оглежда, когато чу, че моторът оживя.

— Като чисто нов — извика Колт и затвори капака. — Трябва да се измия. — После скочи от кабината с кана вода. Изми се с нея, като я използваше пестеливо, заедно с препарат за отмиване на машинното масло. — Чудесна работа — каза и кимна към палатката.

— Огромни благодарности.

— В самолета има одеяла. Ще ни е достатъчно добре. — И все още приклепнал, пое дълбоко въздух, а с него и аромата на дим и бор. — Не е съвсем като къмпинг в планината.

Тя пхна ръце в джобовете си.

— Ще трябва да ти повярвам.

Той си избърса ръцете с парцал и стана.

— Не ми казвай, че никога не си била на къмпинг.

— Е, добре, няма да ти кажа.

— Как си прекарваш отпуската?

Алтия вдигна вежди и отвърна ясно:

— Отивам на хотел, където имат обслужване по стаите, течаща топла и студена вода и кабелна телевизия.

— Не знаеш какво губиш.

— Предполагам, че съм на път да разбера. — Тя отново потръпна, въздъхна и заяви: — Бих пийнала нещо.

Към бутилката „Божоле“ те пируваха с вкусно, мазничко сирене, хайвер и хрупкави бисквитки, намазани тънко с пастет. Алтия реши, че общо взето, би могло и да е по-лошо.

— Никога не съм ял подобни неща на къмпинг — заяви Колт, докато си загребваше още хайвер с една бисквитка. — Мислех си, че ще трябва да вървя да убия заек, за да се наядем.

— Моля те, не докато се храня. — Тя отпи още от виното и почувства необикновен покой. Огънят наистина гонеше студа. А и беше успокояващо да гледаш как пращи и съска. Над главите им трептяха и намигаха безброй звезди, пронизващи безоблачното черно небе, а лунният сърп посребряваше дърветата и засилваше блясъка на снежните върхове, образуващи кръг около тях.

Беше престанала да подскача всеки път, когато се обаждаше бухал.

— Красива местност — отбеляза Колт и запали полагаемата му се пура след вечеря. — Не съм бил тук преди.

Алтия си даде сметка, че същото се отнасяше и за нея, макар да бе живяла в Денвър дванайсет години.

— Обичам града — каза по-скоро на себе си, отколкото на Колт.

Взе една пръчка да разбърка огъня не защото имаше нужда, а защото ѝ беше приятно да гледа как летят искри.

— Защо? — попита той.

— Заради блъсканицата, предполагам. Защото можеш да намериш всичко нужно. И защото там се чувствам полезна.

— А за теб е важно да се чувстваш полезна.

— Да, важно е.

Той гледеше как пламъците хвърлят сенки и светлина върху лицето ѝ, като осветяваха очите, изостряха скулите и правеха кожата ѝ да изглежда мека.

— Трудно ти е било, докато пораснеш.

— Минало. — Когато Колт взе ръката ѝ, тя нито се възпротиви, нито откликна. — Не говоря за това — каза категорично. — Никога.

— Добре. — Той можеше да почака. — Можем да поговорим за друго. — Вдигна ръката ѝ до устните си и усети реакция в пръстите ѝ, просто леко огъване, после отпускане. — Предполагам, че никога не разказваш истории край лагерния огън.

— Предполагам, че не — отвърна Алтия с усмивка.

— Бих могъл евентуално да измисля една, за да минава времето. Истина или лъжа?

Тя се разсмя, ала изведнъж спря, скочи на крака и извади рязко пистолета си. Реакцията на Колт бе светкавична. След миг той беше зад нея и прикриваше гърба ѝ с пистолета, който бе извадил от ботуша си.

— Какво има? — попита, присви очи и заглежда внимателно всяка сянка.

— Чу ли? Ей там има нещо.

Той наостри уши, като инстинктивно се премести, за да прикрие гърба си. След кратка пулсираща тишина дочу лек шум, а сетне далечен вик на койот. Жалостивият вик накара кръвта на Алтия да забарабани.

Колт изруга, но поне не се разсмя.

— Животни — каза ѝ и се приведе да прибере пистолета.

— Какви? — Очите ѝ продължаваха да оглеждат внимателно наоколо, без да изпускат никаква подробност.

— Дребни — увери я той. — Язовци, зайци. — Сложи ръка върху нейната и стисна пистолета ѝ. — Нищо, което си заслужава да пробиеш дупка в него, стрелецо.

Тя се убеди в това. Койотът проплака още веднъж и за контраст избуха и бухалът.

— Ами онези диви котки?

Колт понечи да отговори, размисли и тикна език в бузата си.

— Сега, скъпа, те няма да дойдат прекалено близо до огъня.

Тя се намръщи и прибра пистолета.

— Може би трябва да запалим по-голям огън.

— Този е достатъчно голям. — Той я обърна към себе си и прокара ръце надолу по нейните. — Не мисля, че съм те виждал някога

толкова уплашена.

— Не обичам да съм така незащитена. А тук се чувствам точно така. — А чистата истина беше, че по-скоро би предпочела да се изправи пред дрогиран наркоман в тъмна уличка, отколкото пред малко, покрито с козина същество с кучешки зъби. — Не ми се смей, по дяволите!

— Нима ти се смеех? — Колт плъзна език по зъбите си и се насили да изглежда сериозен. — Изглежда ще трябва да се осланяш на мен да те превода през всичко това.

— О, така ли?

Алтия понечи да се отдръпне и той стисна по-силно ръцете ѝ. Погледът в очите му толкова бързо се смени от смях на желание, че тя се задъха.

— Само ти и аз сме, Алтия.

Тя изпусна бавно въздуха, задръсти дробовете ѝ, и отвърна:

— Така изглежда.

— Едва ли трябва пак да ти повторя какво чувствам към теб. Или колко много те желая.

— Не. — Испита напрежение, когато Колт плъзна устни по слепоочието ѝ. И топлина, остра като копие топлина прониза гръбнака ѝ.

— Мога да те накарам да забравиш къде сме. — Устните му се плъзнаха по челюстите ѝ и той я захапа леко от едната страна. — Стига да ми позволиш.

— Трябва да си дяволски добър в това.

Колт се разсмя, защото в думите ѝ имаше предизвикателство, независимо че едва си пое дъх.

— Има много време до сутринта. Обзалагам се, че ще те убедя до изгрев-слънце.

Защо се съпротивляваше на нещо, което така ужасно желаете? Нима не си бе казала много отдавна никога повече да не позволява страхът да замъглява желанията ѝ? И нима не се беше научила да задоволява тези желания, без да се самонаказва?

Можеше да го направи сега, с него, и да изтрие мъчителната болка.

— Добре, Найтшейд. — Тя обви безстрашно ръце около врата му и го погледна право в очите. — Ще приема този облог.

Той зарови ръце в косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. В продължение на един дълъг миг двамата се гледаха един друг. После той се нахвърли.

Устата ѝ под неговата беше гореща, медено сладка и дива като нощта. Колт се гмурна в целувката с език и зъби, знаейки, че колкото и да пие, никога няма да се насити. Затова взимаше жадно и нападаше безмилостно устата ѝ, докато тя срещна желание с желание и сила със сила.

Като първия път е, помисли си замаяна Алтия. Първия път, когато я притегли към себе си, тя вкуси онова, което той ѝ предлагаше. Като смъртоносен опиат, вкусът накара пулса ѝ да забие лудешки, кръвта ѝ да потече бясно във вените ѝ, а здравият разум да избяга от ума ѝ.

Зачуди се как бе очаквала да се измъкне цяла. А после забрави да се притеснява.

Вече не искаше да е невредима, да се владее. Сега, тук, с него, Алтия искаше само да почувства, да преживее всичко, изглеждало някога невъзможно или поне неразумно. И ако трябваше да пожертва за това оцеляването си, то така да бъде.

Обзета от страстно желание, тя се метна върху палтото му, отчаяно жадуваща да усети твърдото едро тяло под него. Не беше нужно да е по-силен от нея, ала ако беше така, Алтия щеше да приеме уязвимостта, неизбежно съпътстваща жената. И силата, която препускаше редом с тази уязвимост. Беше като готов да избухне вулкан и не искаше нищо повече от това, да е с него, когато дойдат трусовете.

Тя постепенно го лишаваше от здравия му разум. Подивели устни, обезумели ръце. Под клетва, която беше почти молитва, Колт почти я отнесе към палатката, почувствал се като първобитен ловец, влачещ избраната от него самка към пещерата.

Те се повалиха едновременно в малкото убежище — кълбо от крайници, кълбо от желаня. Той смъкна рязко палтото от раменете ѝ, борейки се за глътка въздух, докато обсипваше с жадни целувки шията ѝ.

Усети с устни вибрацията на стона ѝ, докато се опитваше да смъкне колана с кобура, да хвърли настрана този символ на контрол и сила, със съзнанието, че самият той губи контрол, съкрушен от силата на чувства, които не можеше да потисне.

Искаше я излегната гола. И стенеща.

Алтия едва си поемаше дъх, докато се бореше с дрехите му и ги дърпаше, теглеше, смъкваше. Светлината на огъня блестеше оранжева през палатката и тя видя очите му, опасното намерение в тях. Отдаде се на това намерение с панически възторг, терзаещ тялото ѝ там, където Колт откриваше опипом и обладаваше. Знаеше, че тази нощ той щеше да я опустоши. И на свой ред да бъде опустошен.

Колт се отдръпна назад, затегли пуловера ѝ, измъкна го през главата ѝ и го хвърли настрани. Отдолу тя носеше дантели — снежнобяла фантазия, които на по-нормално място и в по-нормално време биха го възбудили с очевидната си женственост. Той щеше да си поиграе с презрамките им, да плъзне пръсти по леките възвишения. Но сега само ги разтвори с едно рязко движение и освободи гърдите ѝ за жадната си уста.

Вкусът на тази топла уханна плът се стовари върху му като удар. А реакцията ѝ, начинът, по който Алтия изви изящно тялото си до неговото, гърленият стон, бързото, безпомощно потръпване, го поведоха към върховно удоволствие, за каквото не бе сънувал.

Колт пируваше.

Един вик стисна гърлото ѝ. В желанието си да го поведе напред и ужасена накъде я води той, тя зарови нокти в голата плът на раменете му. Прилепи се към него за равновесие, плъзна се гъвкаво под тялото му и отново се изви като дъга, когато той ѝ смъкваше панталона, и невероятно находчивите му пръсти се плъзгаха по бедрата ѝ.

Триъгълният дантелен щит се раздра. И устата му отново запирува.

Викът ѝ като от зашеметяващо облекчение пробяга по кръвта му. Алтия се понесе като ракета, избухна и се пръсна, усещайки се разбита на парчета и изгоряла. Ала Колт не ѝ даде покой там, където усещането трябваше да достигне върха си. Тя се вкопчи в одеялото, докато той направо я разбиваше с чувства, които нямаха нито название, нито форма.

Всяко негово мускулче трепереше, когато легна върху ѝ. Откри, че очите ѝ бяха отворени и вперени в неговите. Погледна лицето ѝ и то продължи да го изпълва, дори когато с един отчаян тласък потъна в нея. Очите ѝ сияеха, затворени. Собственото му зрение помръкна, преди да зарови лице в косата ѝ.

Тялото му взе връх в хармония с яростния ритъм на бедрата ѝ. Те се носеха като пощурели жадни деца, тъпчещи се със забранен плод. Последният ѝ вик на непознато удоволствие отекна във въздуха секунди преди неговия.

Останал без сили, Колт рухна върху ѝ, едва поемайки си дъх. Усецаше как Алтия трепери под него от по-слабите трусове след силния.

— Кой спечели? — успя да изрече след момент.

Не ѝ беше хрумвало, че бе възможно да се смее в такъв момент, но кикотът заклоочи в гърлото ѝ.

— Да приемем, че сме наравно.

— Това ме устройва. — Помисли да се измести от нея, ала се боеше, че може да залитне, ако опита да направи движение. — Чудесно ме устройва. Ще те целуна след минута — прошепна, — но първо трябва да намеря сили.

— Мога да почакам. — Тя отново затвори очи и вкуси с наслада близостта. Тялото му продължаваше да излъчва топлина, а сърцето му съвсем не беше спокойно. Алтия го потупа по гърба просто заради удоволствието от допира и леко се намръщи, когато пръстите ѝ се натъкнаха на грапав белег. — Какво е това?

— Ммм? — Той се размърда, изненадан, че бе почти заспал така, както лежеше върху ѝ. — Пустинна Буря.

Не беше ѝ дошло на ум, че е бил там. Даде си сметка, че доста неща, свързани с него, лежах в сянка.

— Мислех си, че си се оттеглил преди това.

— Бях. Съгласих се да свърша една малка работа — нещо като страничен ангажимент.

— Услуга.

— Можеш да го наречеш така. Хвана ме противовъздушната артилерия — нищо кой знае какво. — Колт наклони глава и се сгуши в нея. — Ти имаш най-възхитителните рамене. Споменава ли съм ти?

— Не. Все още ли правиш услуги на правителството?

— Само когато ме помолят любезно. — Той изсумтя и се извъртя така, че тя да се озове върху него. — Така по-добре ли е?

— Ммм... — Алтия отпусна буза върху гърдите му. — Ала мисля, че ще измръзнем до смърт.

— Не и ако не спираме — отвърна Колт и се засмя, когато тя вдигна глава, за да погледне надолу към него. — Методи за оцеляване, лейтенант.

— Разбира се. — Алтия се усмихна. — Трябва да кажа, Найтшейд, че харесвам твоите методи.

— Така ли? — Той прокара нежно пръсти през косата ѝ и почувства тежестта ѝ в ръката си.

— Точно така. Колко често трябва да добавяме дърва в огъня?

— О, има още малко време.

— Тогава не бива да го пилеем, нали? — Все още усмихната, тя положи уста върху неговата.

— Да. — Устните му се сляха с нейните и тогава го прониза такава остра болка на любов, че дъхът му спря. Колт я притисна още по-силно до себе си и каза: — Знам, че е изтъркана фраза, Тия, но никога не съм изпитвал подобно нещо. С никого.

Това я изплаши, а повече от думите я изплаши приливът на топлина, които донесоха те.

— Прекалено много приказваш.

— Тия...

Ала тя поклати глава, надигна се и възбуди тялото му до степен, нуждата от думи да изчезне.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Колт се събуди бързо. Стар навик. Огледа се наоколо — прокрадващата се в палатката бледа светлина на ранното утро, грубото одеяло и коравата земя под гърба му и меката крехка жена, свита на кълбо върху му. Усмихна се, като си спомни как през нощта тя се покатери върху него, защото търсеше местенце, по-удобно от земята на тази долина.

Тогава и двамата бяха прекалено изтощени, за да направят нещо повече от това, да се прегърнат и заспят. Сега слънцето напомняше за външния свят и задълженията му в него. Но той си открадна известно време, за да се наслади на ленивата интимност и да си представи други времена и други места, когато отново щяха да са само те двамата.

Колт метна нежно одеялото върху голите ѝ рамене и пръстите му пробягаха по косата ѝ, плиснала се по бузата и шията ѝ.

Алтия се размърда, отвори очи и ги спря в неговите.

— Добри рефлексии, лейтенант.

Тя прокара език по зъбите си и даде възможност на ума и тялото си да се приспособят към ситуацията.

— Предполагам, че е сутрин.

— Позна от пръв опит. Добре ли спа?

— Спала съм и по-добре. — Болеше я всеки мускул, ала реши, че с два аспирина и някои упражнения ще се оправи с това. — А ти?

— Като бебе — отвърна той. — Някои от нас са свикнали да понасят несгоди.

Алтия само вдигна вежди и се изтърколи от него.

— Някои от нас искат кафе. — Мига, в който напусна топлината му, студът прониза кожата ѝ. Разтреперана, тя се пресегна за пуловера си.

— Ей. — И преди да успее да го навлече, Колт я обхвана през кръста и я притегли към себе си. — Забрави нещо. — Ръката му се плъзна нагоре по гърба ѝ, взе главата ѝ и долепи устни до нейните.

Тялото ѝ омекна, потъна в сладост и устните ѝ се отвориха, за да привлечат неговите. Усети, че се разтапя в него и това я удиви. През цялата нощ те отново и отново се сливаха и всеки път блясваше светкавица и пръскаше искри от жажда. Но сега бе по-меко, по здраво, по-силно като свещ, която продължава да гори и след като бушуващият огън се е самоунищожил.

— Много е хубаво да се буди до теб човек, Алтия.

Прииска ѝ се да се сгуши в него, да се вкопчи, да се държи здраво и да не се пуска, сякаш животът ѝ зависеше от това. Ала само докосна наболата му брада и промърмори:

— Не си чак толкова лош, Найтшейд.

Тя се отдръпна бързо, малко прекалено бързо, за да си даде пространство и време да се успокои. Тъй като започваше да я разгадава доста успешно, той се засмя.

— Знаеш ли, щом се оженим, трябва да си купим едно от онези огромни легла и ще имаме достатъчно място да се търкаляме.

Алтия облече пуловера. Когато главата ѝ се появи, очите ѝ бяха студени.

— Кой ще направи кафето?

Колт кимна замислено.

— Това е нещо, което трябва да решим. Стриктното придържане към тези дребни навици помага бракът да върви гладко.

В отговор тя се изсмя и се протегна за панталоните си.

— Дължиш ми известно бельо.

Той я гледаше как облича панталоните на дългите си гладки крака.

— Да ти купя бельо ще е за мен истинско удоволствие... — Колт облече ризата си, докато Алтия си търсеше чорапите. Като знаеше колко е важно да се уцели най-подходящия момент, той я изчака да намери и двата. — Скъпа, мислех си... — Тя изсумтя в отговор и си нахлузи обувките. — Какво ще кажеш да се оженим в новогодишната нощ? Романтично е да започнем новата година като мъж и жена.

Този път Алтия изфуча.

— Аз ще направя проклетото кафе — измърмори и изпълзя навън от палатката.

Колт я тупна приятелски по задника и се засмя на себе си. Тя идва на себе си, помисли си. Просто все още не го знае.

Когато най-сетне успя да запали отново огъня, Алтия усещаше, че невероятната природа ѝ идва малко в повече. Може да е красива, помисли си, докато ровеше из малкото съдове, които намериха в самолета. Може би е дори великолепна със суровите си, покрити със сняг върхове и обраслите с гъсти гори склонове. Но беше също така студено, трудно и безлюдно.

Имаха само шепа ядки и никакъв ресторант наблизо.

Прекалено нетърпелива да я чака да заври, Алтия затопли водата, докато стане гореща за ръката, и изсипа в нея щедра доза разтворимо кафе. Миризмата беше достатъчна, за да ѝ потекат лиги.

— Я, каква хубава гледка. — Колт стоеше пред палатката и я наблюдаваше. — Красива жена, приведена над огън. А и ти много красиво се привеждаш, Тия.

— Не говори глупости, Найтшейд.

Той тръгна към нея усмихнат.

— Вкисната, преди да си пила кафе, така ли, скъпа?

Тя отблъсна ръката му — беше я вдигнал, за да поиграе с косата ѝ. Отново се опитваше да я ухахва и трябваше просто да прекрати това.

— Това имаме за закуска — каза и му протегна кутията с ядки. — Можеш сам да си налееш кафето.

Колт приклекна послушно, наля сместа в две стоманени чаши и каза разговорливо:

— Хубав ден. Слаб вятър, добра видимост.

— Да, чудесен. — Алтия пое чашата, която той ѝ подаде. — Господи, бих убила за четка за зъби.

— Там не мога да ти помогна. — Колт опита кафето и се намръщи. Помия, каза си, ала поне е силно. — Не се притеснявай, защото скоро ще се върнем в цивилизацията. Ще можеш да си измиеш зъбите, да си вземеш чудесна, пълна със сапунена пяна вана, да отидеш на фризьор.

Тя започна да се смее при споменаването на ваната със сапунени мехури, но изведнъж вдигна глава и се намуси:

— Не намесвай в това косата ми.

После остави чашата на земята, коленичи и взе да рови в чантата си. Щом намери четката си, седна с кръстосани крака и с гръб към Колт и започна да прокарва яростно четката през сплъстената си коса.

— Не така — рече той, седна зад нея и я сложи между краката си. — Дай на мен.

— Мога и сама.

— Да, но си на път да се оскубеш до гола глава. — След кратка борба ѝ отне четката. — Трябва повече да се грижиш за това — каза и започна да разресва нежно сплъстените места. — Това е най-красивата коса, която съм виждал някога. Така отблизо виждам стотици различни оттенъци на червено, златно и кафеникаво.

— Просто коса. — Но и Алтия беше малко суетна и Колт биеше по това. А и беше много приятно. Не можа да потисне една въздишка, докато той разресваше, повдигаше косата ѝ, милваше я и я гладеше. Може да не бяха стигнали доникъде, но за момента Алтия се чувстваше така, сякаш бе на върха на разкоша.

— Погледни — прошепна Колт в ухото ѝ. — На североизток.

Тя обърна инстинктивно глава натам. В края на гората стоеше елен. Проумя, че всъщност не бе елен. Със сигурност нямаше толкова огромен елен. Раменете му бяха почти на височината на човешки и много едри. Беше вдигнал глава и душеше въздуха, а над нея се извисяваше разклонена корона от рога.

— Това е, ах...

— Канадски елен — прошепна Колт и обви дружелюбно ръце около кръста ѝ. — Американски лос. Този е един красив мъжкар.

— Голям. Това е той — голям.

— Наглед е близо триста килограма. Ето, надуши ни.

Алтия усети как сърцето ѝ подскочи, когато лосът обърна огромната си глава и я погледна. Изглеждаше и надменен, и мъдър, като гледаше хората, нахлули в територията му.

Изведнъж изпита болка в гърлото — ответ на красотата, някакво трепване дълбоко в нея, своеобразно удивление. За момент тримата останаха неподвижни, преценявайки се взаимно. Обади се чучулига — прекрасна каскада от звуци.

Лосът се обърна и изчезна в сенчестите дървета.

— Предполагам, не искаше кафе и кашу — каза кротко Алтия. Не можеше да каже защо се развълнува. Знаеше само, че наистина бе дълбоко развълнувана. Отпуснала се на Колт, оставила се в ръцете му, тя беше напълно и необяснимо удовлетворена.

— Не мога да кажа, че го коря. — Колт потри буза о косата ѝ. — Невероятен начин да си започнеш деня.

— Да. — Алтия се обърна, обви импулсивно ръце около врата му и притисна устни към неговите. — Така е по-добре.

— Много по-добре — съгласи се той и потъна в дълбоката ѝ целувка. Сгуши се и се развесели, когато тя се засмя и отмести небръснатото му лице от деликатната извивка на шията си. — Щом се върнем в Денвър, искам да ми напомниш докъде бяхме стигнали.

— Може и да го направя — каза Алтия и се отдръпна с известно съжаление. — По-добре ще е двамата с теб да — как го наричате, да развалим лагера. И между другото — добави тя, като надяваше ремъка с кобура, — дължиш ми повече от ново бельо. Дължиш ми закуска.

— Запиши го на сметката ми.

Двайсет минути по-късно те вече седяха в кабината на самолета. Колт проверяваше приборите, докато Алтия нанасяше руж на бузите си.

— Не отиваме на парти — подхвърли той.

— Може да нямам възможност да си измия зъбите — започна тя и сдъвка ментово драже, което откри в чантичката си. — Може да нямам възможност да си взема душ. Ала не съм, по дяволите, загубила напълно чувството си за благоприличие.

— Харесвам бузите ти бледи. — Колт запали мотора. — Изглеждат някак особено деликатни.

След като се огледа с присвити очи, Алтия добави нарочно още руж и заяви:

— Просто литвай, Найтшейд.

— Да, сър, лейтенант.

Не бе сметнал за нужно да ѝ каже, че излитането ще е трудно. Докато цялото ѝ внимание бе съсредоточено да си сплита косата, той постави самолета на най-добрата позиция за рулиране, докосна с пръст медала под ризата си и даде газ.

Те се друсаха, подскачаха, тресоха и накрая бавно се заиздигаха. Колт се бореше със страничните въздушни течения и, насочил носа на машината нагоре, накланяше крило, изправяше го. Най-сетне се измъкнаха от билото и се понесоха над върховете на дърветата.

— Не беше съвсем зле, Найтшейд. — Тя метна плитката си назад. Той я погледна и видя по очите ѝ, че бе разбрала. Ръцете, които в момента отваряха тубичката с туша за мигли, бяха непоклатими като скала, но Алтия знаеше. Трябваше да си даде сметка, че тя ще разбере.

— Бойд бе прав, Тия. Ти си страхотен партньор.

— Просто се помъчи да задържиш това нещо стабилно за няколко минути. — Като се смееше на себе си, тя постави под ъгъл огледалцето и започна да нанася туш на миглите си. — И така, какъв е планът?

— Същият като преди. Обикаляме мястото. Търсим вили. Онази, която ни трябва, е със стръмен път.

— Това със сигурност намалява периметъра.

— Млъкни. Вилата е двуетажна, опасана с покрита тераса и има три прозореца, които гледат на запад. На видеокасетата слънцето залязваше — обясни той. — Съгласно другата информация, с която разполагаме, някъде в този район има езеро. Видях също ела и смърч, което ни дава надморската височина. Хижата беше от варосани трупи. Няма да е толкова трудно да я открием.

Може и да беше прав, ала Алтия знаеше, че има още нещо, което трябваше да се каже.

— Тя може да не е там, Колт.

— Ще го разберем. — Той изправи машината и пое на запад.

Алтия видя, че очите му се напълниха с тревога и смени темата.

— Каж ми какъв чин имаше във военно въздушните сили?

— Майор. — Колт намери сили да се усмихне. — Както се вижда, съм те изпреварил с един чин.

— Но си излязъл в запас — напомни му. — Бас държа, че си изглеждал голямо конте в униформа.

— Не бих имал нищо против да те видя в син военен костюм. Погледни.

Тя изви глава по указаната от него посока и съзря долу хижа. Беше от секвоя и построена на три нива. Видя и други две, отделени една от друга с редици от дървета.

— Никоя от тях не отговаря на описанието.

— Да — съгласи се той. — Ала ще открием онази, която отговаря.

Продължиха да търсят, като Алтия гледаше с бинокъл.

Вилите се гушеха тук-там, повечето от тях празни. На няколко от тях комините димяха, а отвън бяха паркирани камиони или джипове.

По едно време тя видя мъж с яркочервена риза да цепи дърва. Забеляза и стадо лосове да пасат на заскрежена ливада. Мерна се и бял елен.

— Нищо — заяви накрая. — Освен ако не се каним да снимаме документален филм за... Чакай. — Нещо бяло привлече вниманието ѝ, после се скри. — Обиколи наоколо. Изток-североизток. — И продължи наблюдението си, претърсвайки с очи покритите с тънък слой сняг хълмове.

И тя се показа — двуетажна хижа от белосани трупи с три прозореца на запад и тераса. В дъното на стръмния, покрит с чакъл път, бе паркиран мощен на вид камион. Допълнително доказателство, че мястото бе обитаемо, бе димът от комина.

— Това може да е.

— Обзалагам се, че е точно това. — Колт направи един кръг, после промени курса.

— Може и да приема баса. — Тя взе микрофона на радиостанцията. — Каж ми къде сме. Ще съобщя, ще повикам отряд за наблюдение, а ние можем да се върнем и да склоним съдия да ни даде разрешение за обиск.

Той ѝ каза координатите и додаде:

— Давай, направи си съобщението. Но аз няма да чакам за някакво си парче хартия.

— Какво, по дяволите, мислиш, че можеш да направиш?

Очите му се стрелнаха към нея, после настрани.

— Приземявам самолета и влизам в хижата.

— Не, няма да го направиш.

— Ти прави каквото се иска от теб. — Той се насочи към ливадата, на която Алтия беше видяла да пасат лосове. — Има голям шанс тя да е там, вътре, и аз няма да я оставя.

— Какво се каниш да направиш? — попита Алтия, прекалено ядосана, за да забележи рискованото кацане. — Да влезеш и да започнеш да стреляш, така ли? Тия неща стават по филмите, Найтшейд. Не само че е незаконно, а и поставя зложницата в опасност.

— Имаш ли по-добра идея? — Той се напрегна. Щом колелата удареха о земята, щяха да продължат да се носят по инерция. Молеше се Богу да не се претърколят.

— Ще повикаме тук екип с оборудване за наблюдение. Ще разберем кой е собственикът на хижата и ще се постареем по-бързо да се сдобием с необходимите разрешителни.

— И чак след това влизаме, така ли? Не, благодаря. Каза, че караш ски, нали?

— Какво?

— На път си да се пързаяш със самолет. Дръж се.

Тя завъртя рязко глава настрани, обърна лице към предното стъкло и зяпна при вида на стремглаво препускащата към тях искряща ливада. Имаше време за клетва — гневна клетва, но после дъхът ѝ секна от удара.

Машината се удари в земята и продължи да се пързая. От двете ѝ страни се разхвърча сняг и покри предното стъкло. Алтия наблюдаваше почти философски как се носят към стена от дървета. После самолетът направи два неприятни кръга и спря със скрибуцане.

— Маниак такъв! — Тя си пое дълбоко дъх, като потисна най-лошата част от гнева си. Трябваше да му даде воля, ала в кабината нямаше достатъчно място за маневриране. А когато убиеше Колт, искаше да го направи както подобава.

— Приземих веднъж на Алеутските острови, когато радарът не работеше. Беше много по-лошо от сега.

— Какво доказва това? — попита Алтия.

— Че все още съм страхотен пилот.

— Порасни! — изкрещя тя. — Тук не е място от приказките. Приближаваме към заподозрени в отвличане, към заподозрени в убийство и много вероятно е сред всичко това да има едно невинно дете. Ще направим всичко както трябва, Найтшейд.

Колт откопча рязко предпазния колан, стисна и двете ѝ ръце в китките и рече:

— Чуй ме. — Тя щеше да се намръщи, защото пръстите му се впиха в плътта ѝ, но яростта в погледа му я възпря. — Знам кое е реално, Алтия. Видял съм много реалност в живота си — и нейната ненужност, и жестокостта ѝ. Познавам това дете. Държал съм го в

ръцете си още като бебе и няма да позволя съдбата ѝ да зависи от разни хартийки и процедури.

— Колт...

— Забрави! — Той пусна ръцете ѝ и се дръпна рязко назад.

— Не те моля да ми помогнеш, защото се опитвам да уважавам идеите ти за правила и уредби. Но аз тръгвам по следите ѝ, Тия, и то още сега.

— Почакай... — Тя вдигна ръка и я прокара през косата си. — Да помисля минутка.

— Мислиш прекалено дълго, по дяволите. — Ала когато понечи да се надигне от мястото си, Алтия стовари юмрук в гърдите му.

— Казах да почакаш! — После отпусна глава назад, затвори очи и обмисли ситуацията. — Колко път има до хижата? — попита след малко. — Около километър ли?

— По-скоро осемстотин метра.

— Пътищата дотам са разкаляни.

— Да. — Целият излъчваше нетърпение. — И какво от това?

— По-убедително е да съм затънала в снежна преспа. Ала авария ще свърши работа.

— За какво говориш?

— За това, да действваме заедно. — Тя отвори очи и го прониза с поглед. — Ти не харесваш моя метод на действие, а аз не харесвам твоя. Затова ще се наложи да намерим средно положение. Аз се обаждам, организирам тук да дойде местната полиция. Ще ги накарам също да се обадят на Бойд. Ще видим дали той няма да подеме нещата с бумагите...

— Казах ти...

— Не ме интересува какво ми каза — отвърна Алтия спокойно. — По този начин ще станат нещата. Можем да нахлуем в хижата. Но първо, може да грешим и тя да не е тази, която ни трябва. Второ — продължи тя, като отново го прекъсна, — ако я държат там, това поставя Лиз в още по-голяма опасност. И трето, без евентуална причина, без редовна процедура, онези мръсници могат да се измъкнат, а аз ги искам в затвора. Сега ти чуй...

Не му хареса. Нямахше значение колко бе разумно или какъв хубав план беше скроила тя. Ала по дългия път към хижата Алтия разби всичките му аргументи със спокойна и проста логика.

Тя влизаше в хижата.

— Какво те кара да мислиш, че ще те пуснат само защото ще ги помолиш?

Алтия наклони глава, метна му поглед изпод миглите си и отвърна:

— Не съм хабила и капчица за теб, Найтшейд, но имам на свое разположение огромно количество чар. — И за да не изостава от него, тя закрачи с по-широка крачка. — Какво, според теб, ще направят повечето мъже, ако безпомощна жена почука на вратата им и помоли за помощ, защото се е загубила, колата ѝ се е повредила и... — Потръпна леко и измърка: — ... и навън е толкова ужасно студено.

Той изруга и проследи как дъхът от устата му се превръща в пара.

— Ами ако предложат да те откарат до колата ти и да я поправят?

— Ами ще съм ужасно благодарна. И ще ги задържа достатъчно, за да се направи, каквото трябва.

— Ами ако започнат да се държат грубо?

— Тогава ти и аз ще трябва да нанесем удар, нали?

Той нямаше друг избор, освен да се надява, че ще стане точно така. И все пак...

— Продължавам да мисля, че би трябвало да вляза с теб.

— Няма да се изпълнят със съчувствие, ако малката жена води със себе си силен мъж. — Сарказмът се процеди в ледения въздух. — Ако имаме късмет, момчетата от местната полиция ще са тук, преди нещата да загрубеят. — Алтия замълча, преценявайки разстоянието. — Достатъчно близо сме. Някой от ония в хижата може да е излязъл на сутрешна разходка. А ние не искаме да ни видят заедно.

Колт мушна юмруци в джобовете си, а после пръстите му се разпуснаха. Тя беше права, нещо повече — беше добра. Той извади ръце, сграбчи я за раменете и я привлече към себе си.

— Бъди внимателна, лейтенант.

Алтия го целуна силно.

— И ти също — каза, обърна се и тръгна с големи тежки крачки.

Искаше да ѝ каже да спре, да ѝ каже, че я обича. Вместо това се насочи към задната страна на хижата. Не беше подходящ момент да я хвърля в емоционални вълнения. Запазил ги беше за по-късно.

Наложи си да не мисли за нищо друго и хукна приведен през заледения сняг.

Алтия вървеше бързо. Искаше, когато стигне хижата, да е запъхтяна и с леко насълзени очи. Като наближи дотолкова, че да я виждат от прозорците, затича, плетейки крака, и започна да прави жестове, с които да покаже какво облекчение изпитва. Почти се стовари върху вратата и завика и заблъска.

В мъжа, който отвори, тя разпозна Клайн. Носеше широк сив анцуг, а непроницаемите му очи се бяха присвили от дима на цигарата в ъгъла на устата му. Миришеше на тютюн и евтино уиски.

— Ох, слава богу... — Алтия се отпусна върху касата на вратата. — Слава богу. Боях се, че никога няма да намеря жив човек. Имам чувството, че съм вървяла вечно.

Клайн я измери с поглед. Сладко маце, рече си, ала не си падаше по изненадите, затова попита:

— Какво искате?

— Колата ми... — Тя положи трепереща ръка на сърцето си. — Повреди се ей там, долу, може би поне на километър и половина оттук. Идвам на гости на приятели. Не знам, може би съм свила неправилно. — Алтия потръпна и се загърна по-плътено с якето си. — Може ли да вляза? Толкова ми е студено.

— Няма никой тук наоколо. Няма други хижи наблизо.

Тя затвори очи.

— Знаех си, че съм завила неправилно. Всичко започна да изглежда еднакво. Тръгнах от Енгълуд преди изгрев-слънце, най-вече за да започна ваканцията си. — Гледаше го с широко отворени очи и успя да се усмихне слабо. — Никаква ваканция досега. Вижете, може ли просто да използвам телефона, да позвъня на приятелите си, за да дойдат да ме вземат.

— Предполагам. — Женската е безопасна, реши Клайн. И плакне окото.

— Ох, огън... — Алтия се спусна към камината със стон на облекчение. — Нямах представа, че може да ми е толкова студено. —

Докато търкаше ръце, хвърли усмивка през рамо на Клайн. — Не мога да ви благодаря достатъчно за това, че ми помогнахте.

— Няма проблем — отвърна той и извади цигарата от устата си. — Няма натоварено автомобилно движение тук, горе.

— Виждам защо. — Тя отмести поглед към прозорците. — И все пак с чудесно. И тази къща... — Алтия направи кръг, като даваше вид, че е слисана. — Изумително е тук. Предполагам, че ако се разположи човек удобно пред камината с бутилка вино, не би имал нищо против някоя и друга снежна буря.

Той се усмихна и рече:

— Обичам да се разполагам удобно с нещо различно от бутилка. Миглите на Алтия потрепнаха, после се отпуснаха свенливо.

— Наистина е романтично, господин...

— Клайн. Можеш да ми викаш Хари.

— Добре, Хари. Аз съм Роуз — представи се тя с второто си име, за да не би той да знаеше името на ченгето на Дивия Бил. Протегна му ръка и додаде: — Много ми е приятно. Мисля, че ми спасихте живота.

— Какво, по дяволите, става там долу?

Алтия погледна нагоре към втория етаж и видя висок жилив мъж с чорлава руса коса. Определи го като втория актьор от видеокасетата.

— Имаме неочакван гост, Донър — отвърна Клайн. — Колата ѝ се повредила.

— О, ужас... — Донър премигна и погледна по-добре. — Рано си излязла, сладурче.

— Във ваканция съм — поясни тя и му отправи усмивка.

— Колко чудесно... — Донър заслиза, пъчейки се. — Защо не предложиш на дамата чаша кафе, Клайн?

— Приливна Вълна е вече в кухнята. Негов ред е.

— Добре. — Донър ѝ отправи усмивка, която трябваше да е интимна и додаде: — Кажи му да налее чаша и за дамата.

— Защо ти не...

— О, с удоволствие бих изпила чаша кафе — каза Алтия и обърна към Клайн големите си кафяви очи. — Премръзнала съм.

— Разбира се. — Той сви рамене, отправи на Донър поглед, който накара Алтия да си представи зъбецо се на съперник мъжко куче, и тръгна.

Тя се зачуди колко ли още хора от групата бяха тук. Или бяха само тримата.

— Тъкмо разправях на Хари колко красива е къщата ви. — Тя се разходи из дневната и остави чантичката си на масата. — Целогодишно ли живеете тук?

— Не, използваме я само понякога.

— Много по-голяма е, отколкото изглежда отвън.

— Върши работа. — Той се приближи към Алтия и седна на подлакътника на един стол. — Може би ще ви е приятно да останете тук за отпуската си.

Тя се засмя и не възрази, когато той прокара пръст по косата ѝ.

— О, само че приятелите ми ще ме очакват. Но пък имам две седмици... — Засмя се отново — ниско и гърлено. — Кажете ми с какво се забавлявате тук?

— Ще се изненадате. — Донър сложи ръка на бедрото ѝ.

— Не се изненадвам лесно.

— Разкарай се. — Клайн се върна с голяма чаша кафе и я подаде на Алтия. — Заповядай, Роуз.

— Благодаря. — Тя пое дълбоко аромата на кафето, като за ефект потрепна с рамене. — Вече се стоплих и ми е приятно.

— Защо не си свалиш палтото? — попита Донър и сложи ръка на яката ѝ, ала тя се отмести усмихната.

— След като вътрешностите ми се поразмразят още малко. — Бе взела предпазни мерки да премести ремъка с кобура, но предпочиташе да не рискува, защото пистолетът бе на кръста ѝ. — Вие двамата братя ли сте? — попита дружелюбно.

— Не точно — изпръхтя Клайн. — Може да се каже партньори.

— О, така ли? И с какъв бизнес се занимавате?

— Комуникации — заяви Донър и зъбите му блеснаха.

— Това е възхитително. Наистина имате много оборудване. — Алтия погледна към телевизора с голям екран, видеокасетофона и стереото. — Обичам да гледам филми през дългите зимни нощи. Навярно можем някога да се съберем и да... — Остави думите да отзвучат, привлечена от движение в дъното на горния етаж. Вдигна поглед и видя момичето.

Косата ѝ беше разчорлена, а очите — непоносимо уморени. Отслабнала е, помисли си Алтия, ала разпозна Лиз от снимката, която

Колт ѝ бе показал.

— О, здравейте — каза ѝ и се усмихна.

— Прибирай се в стаята си — сопна се Клайн. — Веднага.

Лиз навлажни устни. Носеше дрипави джинси и прокъсан на маншетите светлосин пуловер.

— Исках нещо за закуска — рече.

Гласът ѝ е тих, отбеляза Алтия, но не уплашен.

— Ще получиш. — Той погледна пак Алтия, доволен, че тя се усмихва с дружелюбно безразличие и кресна на Лиз: — А сега се връщай в стаята си, докато не те повикам!

Лиз се поколеба достатъчно дълго, че да му отправи леден поглед. Това стопли сърцето на Алтия. Момичето все още се държи, помисли си, когато Лиз се обърна и тръгна към вратата зад гърба си и я затръшна.

— Дечурлига — измърмори Клайн и запали нова цигара.

— Да — усмихна се съчувствено Алтия. — Сестра ли ти е?

Клайн се задави с дима, ала после се ухили и отвърна:

— Точно така. Да, тя ми е сестра. А ти искаше да използваш телефона, нали?

— О, да. — Тя остави чашата настрана и стана. — Много съм благодарна. Скоро приятелите ми ще започнат да се тревожат за мен.

— Ето го телефона — показа ѝ той с жест. — Моля.

— Благодаря. — Но в слушалката нямаше сигнал. — О-о, мисля, че не работи.

Клайн изруга, приближи и извади тънък инструмент от джоба си.

— Забравих. Ами през нощта го изключвам, за да не го използва хлапето. Звъни на далечни разстояния и само трупа сметки. Знаете какви са момичетата.

— Да. — Алтия се усмихна. — Знам. — Щом чу сигнала, набра номера на местната полиция. — Фран — извика весело, обръщайки се към диспечера, както се бяха уговорили. — Няма да повярваш какво се случи. Загубих се, а колата ми се развали. Ако не бяха тези страхотни момчета, не знам какво щях да правя. — Тя се засмя, надявайки се, че Колт бе направил своя ход. — Аз невинаги се губя. Надявам се, че Боб ще дойде за мен.

Докато Алтия разговаряше с диспечера от полицията, Колт се покатери на втория етаж по един стълб. Беше видял с бинокъл всичко, което му беше нужно през скъпите стъкла на хижата. Алтия действаше, а Лиз беше на втория етаж. Бяха се разбрали, че ако му се отвори възможност, той ще измъкне момичето от къщата. По безопасен начин. Защото можеше да предпочете директния — направо през Клайн и другия тип в дневната, както и мъжището в кухнята.

Но безопасността на Лиз беше на първо място. И измъкнеше ли я, щеше да се върне.

Той увисна със сумтене на тясната стряха и се вкопчи в ръба на прозореца. Видя Лиз да лежи на неоправено легло, свита на топка, сякаш за да се защити и с гръб към него. Обзе го силно желание да разбие прозореца и да скочи вътре. Но се боеше да не я изплаши и тя да извика, затова почука тихо по стъклото.

Тя се размърда. Той пак почука и тя се обърна отегчено, а разфокусираният ѝ поглед се насочи към слънчевата светлина. После Лиз премигна и се надигна от леглото. Колт сложи бързо пръст на устата си — жест към нея да мълчи. Ала това не спря сълзите ѝ. Те сами потекоха от очите ѝ, а тя се метна към прозореца.

— Колт! — извика Лиз и разтърси прозореца, после опря буза о прозореца и зарίδα. — Искам да си ида у дома. Моля те, моля те. Искам вкъщи.

Той почти не я чуваше през стъклото. Уплашен да не чуят гласовете им, потропа отново и изчака тя да обърне глава и да го погледне.

— Отвори прозореца, мила — изрече безгласно и много внимателно думите, но Лиз само поклати глава.

— Закован е. — Дъхът ѝ спря и тя потърка очи с юмруци.

— Добре, добре. Гледай към мен. Погледни ме. — Колт жестикулираше, за да фокусира вниманието ѝ. — Възглавница. Вземи възглавница. — Бледа искра проблесна в очите ѝ. Беше я виждал и преди, това предпазливо завръщане на надеждата. Лиз направи бързо каквото ѝ казваше. — Опри я на стъклото. Дръж я здраво и извърни глава. Извърни глава настрани, дете.

Използва лакът, за да разбие стъклото, доволен, че възглавницата погълна по-голямата част от шума. Когато направи достатъчно голяма

дупка, за да се провере, той бутна възглавницата и влезе. Тя моментално литна в ръцете му. Колт я вдигна и я залюля като бебе.

— Шшшт... Лиз. Всичко ще е наред. Ще те отведе у дома.

— Толкова съжалявам. Толкова съжалявам.

— Не се притеснявай за това. За нищо не се притеснявай. — Той се отдръпна, за да погледне в очите ѝ. Изглежда толкова слаба, толкова бледа, помисли си. А и трябваше да я пита за много други неща. — Миличка, още известно време ще трябва да проявиш твърдост. Ще те измъкнем и трябва да сме бързи. Имаш ли палто и обувки?

Тя поклати глава.

— Взеха ги. Всичко прибраха, за да не избягам. Опитах се, Колт, кълна се, че опитах, но...

— Всичко е наред. — Усещайки надигащата се истерия, той отново притисна лицето ѝ към рамото си. — Просто ще правиш каквото ти казвам. Разбра ли?

— Добре. Можем да тръгваме ли? Още сега?

— Още сега. Чакай да те увия в това одеяло — и Колт го смъкна от кревата с една ръка и го уви около нея. — Сега ще трябва да направим малък скок долу. Но ако се държиш здраво за мен и си съвсем спокойна, всичко ще мине чудесно.

Той я отнесе до прозореца, прикри внимателно лицето ѝ, за да я предпази от студа и назъбеното стъкло на счупения прозорец.

— Ако ти се крещи, крещи наум, ала не и на глас. Това е важно.

— Няма да крещя — и с разтуптяно сърце тя се притисна силно към гърдите му. — Само ме отведи къщи, моля те. Искам при мама.

— И тя те очаква с нетърпение. Както и баща ти. — Колт говореше все така тихо и успокоително, докато напредваше сантиметър по сантиметър към ръба. — Ще им се обадим веднага, щом се измъкнем оттук. — После каза бърза молитва и скочи.

Знаеше как да скача — от сграда, по стълбище, от самолет.

Без детето щеше просто да тупне и да се претърколи. Но с Лиз на ръце, той се сви, за да поеме удара, да падне по гръб и тя да е върху него.

Дъхът му секна от удара, навехна си и рамото, но почти веднага скочи на крака все така с Лиз, притисната към гърдите му. После хукна към пътя и беше вече изминал половината разстояние, когато чу изстрелите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Алтия разтягаше разговора с диспечера от полицията и правеше паузи, за да чуе информацията, че подкреплението ще пристигне след десет минути. Тя искрено се надяваше, че Колт е успял да измъкне Лиз от хижата, но така или иначе всичко щеше, както изглежда, да се разреши гладко.

— Благодаря, Фран. И аз очаквам с нетърпение да ви видя с Боб. Само да разбере от Хари къде съм. Нямам представа — и като отпрати още една лъчезарна усмивка на Клайн, сложи ръка на слушалката и попита: — Имате ли тук адрес или нещо подобно? Боб ще дойде да ме вземе и да погледне колата ми.

— Никакъв проблем — каза Хари и погледна по посока на Приливна Вълна, който тъкмо влизаше откъм кухнята. — Надявам се да си направил закуска и за нашата гостенка. Тя е имала тежка сутрин.

— Да. Има достатъчно. — Приливна Вълна обърна кафявите си очи към Алтия, присви ги и извика. — Ей! Какво, по дяволите, е това?

— Опитай се да се държиш малко по-възпитано — рече Донър. — Тук има дама.

— Дама, по дяволите! Това е ченге. Това е ченгето на Дивия Бил.

И той нападна, ала Алтия беше готова. Беше видяла по очите му, че я бе познал и бе приготвила оръжието си. Нямахше време да мисли или да се притеснява за останалите двама, защото я нападна сто и двайсет килограмова маса от мускули и плът.

Първият ѝ изстрел изтрещя, а тя литна и се блъсна в старинна маса. Разби се колекция от бутилки и се разлетяха парченца аметист и аквамарин. Алтия видя звезди посред бял ден. А през тях видя как онзи я връхлита като товарен влак. Инстинктът я накара да се претърколи наляво, за да избегне удара. Приливна Вълна беше голям, но тя беше бърза. Изправи се на колене и стисна пистолета с две ръце.

Този път стреля и улучи. Преди да скочи на крака, имаше само миг да забележи уголемяващото се петно кръв по бялата му тениска.

Донър се беше отправил към вратата, а Клайн отвори с псувни едно чекмедже. Алтия забеляза отблясъка на хром.

— Горе ръцете!

Донър изпълни заповедта ѝ, вдигна ръце и се превърна в статуя, ала Клайн измъкна рязко пистолет.

— Ако го направиш, си мъртъв — извика му тя и отстъпи, за да държи и двамата, Донър и Клайн, под око. — Хвърли оръжието, Хари, или ще изцапаш килима както твоя приятел там.

— Вещица — изсъска през зъби той и хвърли пистолета.

— Направи добър избор. Сега лягай на пода с лице надолу и ръце на главата. Ти също, Ромео — каза на Донър. Докато двамата легнаха, Алтия вдигна пистолета на Клайн. — Вие двамата трябваше да внимавате, като каните непознати в тази къща.

Господи, болеше я. Тя си даде сметка, че адреналинът ѝ се уталожва. Беше една огромна болка — от върха на главата до петите. Надяваше се бруталната атака на Приливна Вълна да не ѝ бе разместила някоя жизненоважна част от тялото.

Изреждаше тържествено правата на своите арестанти, когато Колт връхлетя с пистолет в едната ръка и нож в другата. По груби изчисления, според нея бяха минали три минути от първия ѝ изстрел. Колт действаше наистина бързо.

Алтия го погледна бегло и довърши процедурата.

— Дръж, моля ти се, тези трима идиоти под прицел, Найтшейд — помоли го тя и грабна люлеещата се слушалка.

— Офицер Мууни ли е? Да, тук е лейтенант Грейсън. Ще ни е нужна линейка. Имам заподозрян с рана в гърдите. Не, ситуацията е под контрол. Благодаря. Много ми помогнахте. Затвори телефона и погледна пак към Колт. — Лиз?

— Добре е. Казах ѝ да чака ченгетата до пътя. Чух изстрелите. — Ръцете му не трепереха. Можеше да е благодарен за това. Но вътрешностите му се бяха превърнали в каша. — Помислих, че ще ти видят сметката.

— Правилно си помислил. Ей онзи. — Тя посочи с глава Приливна Вълна. — Сигурно ме е виждал с Дивия Бил. Защо не идеш да намериш хавлиена кърпа? По-добре да се опитаме да спрем кървенето.

— Да върви по дяволите. — Гневът му изби толкова внезапно и толкова бурно, че двамата мъже на пода се разтрепериха. — Имаш рана на главата.

— Така ли? — Алтия докосна пулсиращата болка на слепоочието си, а после погледна с отвращение окървавените си пръсти. — По дяволите! Дано да не се налагат шевове. Ужасно мразя шевове.

— Кой точно те удари? — Колт изгледа ледено тримата мъже. — Кой?

— Онзи, когото прострелях. Дето в момента му изтича кръвта. Донеси ми кърпа и ще видим дали можем да направим нещо, за да живее достатъчно дълго, че да застане пред съда. — А когато той не отвърна, тя застана между него и ранения. Намеренията на Колт бяха кристално ясни. — Недей да ми причиняваш това, Найтшейд. Не съм изпаднала в беда девица и белите рицари ми лазят по нервите. Ясно?

— Да. — Той си пое дъх. Прекалено много емоции го разкъсваха. Никоя от тях не можеше да промени ситуацията. — Да, разбрах, лейтенант.

И тръгна да изпълни молбата ѝ. В края на краищата, помисли си, тя може да се оправи. Може да се оправи с всичко.

Започна да се успокоява едва когато отново бяха в самолета. Поне трябваше да се преструва, че е спокоен заради Лиз. Тя се беше вкопчила в него и молеше да не я оставя на полицията да я върне у дома, а да е с него. Така че Колт се съгласи да лети обратно с нея на седалката до себе си и с Алтия отзад.

Загърнатата в палтото му и много обърквана, Лиз гледаше през предното стъкло. Колкото и топло да се беше опитал да я увие той, тя трепереше. Когато се издигнаха и поеха на изток, сълзите ѝ потекоха. Лееха се бързо надолу по бузите ѝ. Раменете ѝ се тресяха неудържимо, ала Лиз не издаваше звук. Никакъв звук.

— Хайде, моето момиче. — Безпомощен, Колт се протегна да хване ръката ѝ. — Вече всичко е наред. Никой няма да те нарани.

Но беззвучните сълзи не секваха.

Без да каже дума, Алтия стана. Дойде напред и откопча леко предпазния колан на момичето, повдигна я, седна на мястото ѝ, взе я в скута си и сложи главата ѝ на рамото си. Така прегърна мъката ѝ.

— Не се сдържай — каза ѝ.

И риданията на Лиз отеконаха в кабината. Алтия я люлееше и притискаше, а болката на детето разкъсваше сърцето ѝ. Ужасен от риданията ѝ, Колт вдигна ръка да погали разчорлената ѝ коса. Но при допира му Лиз само се притисна още по-плътено към Алтия.

Той отпусна ръка и се съсредоточи върху небето.

Тъкмо деликатната настойчивост на Алтия убеди Лиз, че ще е по-разумно най-напред да отидат в болницата. Лиз искаше да си иде вкъщи и го повтаряше ли, повтаряше. А тя ѝ напомни търпеливо, че родителите ѝ са вече на път към Денвър.

— Знам, че е ужасно. — Алтия не свалеше ръце от раменете ѝ. — И знам, че те е страх, ала лекарят трябва да те прегледа.

— Не искам той да ме докосва.

— Знам. — Колко добре го знаеше. — Но докторът е жена. — И Алтия се усмихна и погали ръката на Лиз. — Тя няма да ти направи нищо лошо.

— Ще отнеме съвсем малко време — увери я Колт. Мъчеше се да продължава да се усмихва ведро. Ала му се искаше да крещи. Да ритне нещо. Някого.

— Добре. — Лиз пак погледна уморено към лекарския кабинет. — Моля... — Стисна устни и погледна умолително Алтия.

— Искаш ли да вляза с теб? Да съм с теб? — А когато Лиз кимна, я привлече по-близо към себе си. — Разбира се, няма проблем. А ти, Колт, защо не намериш автомат за напитки или за нещо сладко? — Тя се усмихна на момичето. — С удоволствие бих хапнала шоколад. А ти?

— Да — отвърна с треперещ глас Лиз. — Бих, струва ми се.

— Ще се върнем след няколко минути — каза Алтия на Колт.

Той не можеше да прочете нищо в очите ѝ. И почувствал се излишен, тръгна по коридора.

Вътре в кабинета Алтия помогна на Лиз да смени парцаливите дрехи с болничен халат. Забеляза синините по тялото ѝ, но не каза нищо. Щеше да им е нужно официалното ѝ изявление, а това можеше да почака.

— Това е доктор Мейлър — обясни ѝ, когато младата лекарка с меки очи приближи към масата.

— Здравей, Лиз. — Доктор Мейлър не протегна ръка, нито изобщо докосна момичето. Беше специалист по травмирани пациенти и разбираше ужаса на жертвите на изнасилването. — Ще трябва да ти задам няколко въпроси и да направя някои изследвания. Ако искаш да ме попиташ нещо, давай. А ако искаш да спра, да изчакам малко, просто кажи. Разбрано?

— Добре. — Лиз легна и заби поглед в тавана. Ала ръката ѝ продължи да стиска силно ръката на Алтия.

Алтия се беше обърнала към доктор Мейлър, защото знаеше репутацията ѝ. И с течение на прегледа се убеди с удоволствие, че бе заслужена. Лекарката беше внимателна и опитна. Сякаш усещаше инстинктивно кога да спре, за да даде възможност на Лиз да се съвземе, и кога да продължи.

— Приключихме. — Доктор Мейлър свали тънките гумени ръкавици и се усмихна. — Искам да полежиш да си починеш тук, а аз ще ида да ти напиша рецепта, преди да те пусна да си вървиш.

— Не трябва да оставам в болницата, нали?

— Не. — Лекарката сложи ръка върху ръката на Лиз. — Справи се чудесно. Ще поговорим пак, като дойдат родителите ти. Защо ли не ида да ти донеса нещо за хапване?

На излизане от кабинета доктор Мейлър отправи на Алтия поглед, който казваше, че и с нея ще трябва да си поговорят по-късно.

— Ти наистина се справи чудесно — каза Алтия на Лиз и ѝ помогна да се надигне на леглото. — Искаш ли да ида и да проверя дали Колт ни е намерил шоколади? Едва ли това е храната, която доктор Мейлър имаше предвид, затова ще трябва да ги скрием.

— Не искам да съм сама тук.

— Добре. — Алтия извади четката си за коса и започна да реши Лиз. — Кажи, ако те скубя.

— Когато те видях долу, в хижата, си помислих, че си от жените, които довеждаха там. И че това пак ще се случи. — Лиз стисна очи. През миглите ѝ потекоха сълзи. — Че те пак ще ме накарат да върша онези неща.

— Извинявай. Нямахше начин да ти дам да разбереш, че съм там, за да ти помогна.

— А когато видях Колт на прозореца, помислих, че сънувам. Представях си, че някой ще дойде за мен, но все така никой не идваше.

Боях се, че мама и татко не ги е грижа.

— Скъпа, през цялото време родителите ти се опитваха да те намерят. — Алтия вдигна брадичката ѝ. — Много се тревожеха. Затова изпратиха Колт. И мога да ти кажа, че той също те обича. Не можеш да си представиш какви работи ме караше да правя, за да успея да те намери.

Лиз се опита да се усмихне, ала не успя.

— Но те не знаят за... Може би ще престанат да ме обичат, като разберат... За всичко.

— Не. — Пръстите на Алтия стиснаха по-силно брадичката на Лиз. — Ще се разстроят, ще ги заболи и ще им е трудно, наистина трудно. И то, защото те обичат. Нищо случило се няма да промени това.

— Аз... Аз не съм в състояние да правя нищо, освен да плача.

— Тогава това е всичко, което трябва да правиш засега.

Лиз прокара трепереща ръка по бузите си.

— Моя си е вината, че избягах.

— Твоя си е вината, че си избягала — съгласи се Алтия. — Ала с това вината ти се изчерпва.

Лиз отдръпна глава. Сълзите ѝ рукнаха отново от очите, сведени към пода.

— Не разбираш какво е чувството. Не знаеш какво е. Колко ужасно е. Колко обидно.

— Грещиш. — Нежно, но твърдо Алтия взе отново в ръце лицето на Лиз и го вдигна, докато очите им се срещнат. — Разбирам. Прекрасно разбирам.

— Ти ли? — Лиз потрепери. — Случило се е с теб?

— Когато бях на твоите години. И се чувствах така, сякаш някой бе отрязал нещо от мен и аз никога нямаше да си го върна. Мислех, че никога вече няма да съм отново чиста, цяла. И дълго време плаках, защото като че нямаше какво друго да правя.

Лиз прие салфетката, която Алтия ѝ подаде.

— Повтарях си, че това не съм аз. Всъщност не бях аз. Ала бях уплашена. Свърши се. Колт ми повтаря, че вече всичко свърши, но боли.

— Знам. — Алтия пак залюля Лиз в ръцете си. — Болката е по-силна от всякоя друга и още известно време ще боли. Ала не си сама.

Трябва да си напомняш, че не си сама. Имаш семейството, приятелите си. Имаш Колт. И можеш винаги, когато имаш нужда, да си поговориш с мен.

Лиз подсмръкна и положи глава на гърдите на Алтия.

— Какво направи? След това. Какво направи?

— Оцелях — прошепна Алтия, отправила празен поглед над главата на момичето. — И ти ще оцелееш.

Колт застана на прага на вратата и оглеждаше помещението, а ръцете му бяха пълни с кутии сода и шоколади. Ако преди се беше почувствал излишен, сега се чувства непоносимо безпомощен.

Нямаше тук място за него, начин да нахълта в тази женска болка. Първата му и единствена реакция беше ярост. Но накъде да я отправи? Обърна се да остави содата и шоколадите на масата в чакалнята. Щом не можеше да успокои никоя от двете, щом не можеше да спре вече случилото се, какво тогава можеше да стори?

Потърка лицето си с ръце и се опита да отърси съзнанието си от всякакви мисли.

И тогава видя родителите на Лиз да слизат от асансьора и да се отправят бързо към него.

Това поне можеше да направи. Тръгна да ги посрещне.

Вътре в кабинета Алтия беше вече сресала косата на Лиз.

— Искаш ли да се облечеш? — попита я.

Лиз успя да изкриви устни в нещо като усмивка и отвърна:

— Не искам никога повече да обличам тези дрехи.

— Чудесно решение. Е, може да успея да отмъкна нещо... — Обърна се и защото долови движение на вратата. Видя там бледа жена и мъж с изпито лице. Очите и на двамата бяха зачервени.

— Мамо! — Лиз се разхълца отново и разпери ръце. — Мамо!

Алтия отстъпи встрани, а дете и родители се хвърлиха в отчаяните си прегръдки със сълзи на очи. Съзря Колт на вратата, отиде при него и каза:

— По-добре остани с тях. Преди да си тръгна, ще кажа на доктор Мейлър, че са тук.

— Къде отиваш?

Тя метна чантичката си през рамо и отвърна:

— Да си напиша рапорта.

Свърши тази работа, преди да се прибере и да се изтегне във ваната. Кисна, докато тялото ѝ занемя. И отстъпила пред изтощението, и физическо, и психическо, се хвърли гола в леглото и спа, без да сънува. Събудиха я удари по вратата.

Отпаднала, Алтия намери опипом халата си и завърза колана пътем към вратата. Изгледа намусено Колт през шпионката и му отвори рязко.

— Кажи ми една разумна причина защо да не те арестувам за нарушаване на спокойствието. Моето спокойствие.

Той протегна плоска квадратна кутия и заяви:

— Донесох ти пица.

Тя издиша, после вдиша, а заедно с това пое аромата на кашкавал и подправки.

— Това може да те отърве. Искаш, предполагам, да влезеш с пицата.

— Това е идеята.

— Ами влез тогава! — След тази двусмислена покана Алтия отиде да вземе чинии и салфетки. — Лиз как се справя?

— Изненадващо добре. Марлийн и Франк се държат твърдо.

— Трябва да са твърди. — Върна се да подреди чиниите на масата. — Разбират, надявам се, че ще имат нужда от консултации.

— Говориха вече за това с доктор Мейлър. Тя ще им помогне да намерят добър терапевт там, при тях. — Като се опитваше да подбира внимателно думите си, Колт използва времето да нареже пицата и да сложи парчетата в чиниите. — Най-напред искам да ти благодаря. И не ме прекъсвай, Тия. Наистина бих искал да ти го кажа.

— Добре тогава. — Тя седна и си взе едно парче пица. — Давай.

— Говоря за официалното сътрудничество, за начина, по който ми помогна да я измъкна. Много съм ти задължен, ала това е професионалната страна. Искаш ли нещо за пиене с пицата?

— Има малко бургундско в кухнята.

— Ще го донеса — каза той, когато Алтия понечи да стане.

Тя сви рамене и продължи да се храни.

— Както искаш. — Алтия беше подхванала второто си парче, когато Колт се върна с бутилка и две чаши. — Мисля, че бях прекалено уморена, за да си дам сметка, че умирам от глад.

— Тогава не трябва да ти се извинявам, че те събудих. — Той напълни и двете чаши, но не отпи. — Другото, за което ти дължа благодарност, е начинът, по който се отнесе с Лиз. Мислех си, че е достатъчно да я измъкна, да вляза в ролята на благородния рицар, който толкова те дразни. — Вдигна поглед и срещна очите ѝ. В неговите имаше нов, различен поглед, и умора, каквато Алтия не беше виждала дотогава в тях. — Не беше достатъчно. Не беше достатъчно и да ѝ повтарям, че всичко е наред, че всичко вече свърши. Тя имаше нужда от теб.

— Имаше нужда от жена.

— Ти си тази. Знам, че твърде много очаквам, ала след като ти си тръгна, Лиз няколко пъти пита за теб. — Колт си играеше със столчето на чашата си. — Ще останат в града поне още един ден, докато доктор Мейлър получи някои от резултатите от изследванията. Надявах се, че ще поговориш отново с Лиз.

— Няма защо да ме молиш за това, Колт. — Тя се протегна да хване ръката му. — И аз съм вече обвързана.

— Както и аз, Алтия. — Той вдигна ръцете им до устните си. — Влюбен съм в теб. Не, не се отдръпвай от мен — и Колт стисна по-силно ръката ѝ, преди тя да успее да я измъкне от неговата. — Никога не съм го казвал на друга жена. Използвах други думи. — Той се усмихна леко. — Казвах: „Луд съм по теб, ти си много специален човек за мен“ и други подобни неща. Но никога досега не съм изричал думата „любов“.

Алтия му повярва. И повече я изплаши това, че искаше да му вярва. Пристъпвай бавно, напомни си. Крачка по крачка.

— Слушай, Колт, откакто се срещнахме, двамата се носим сякаш на увеселително влакче. А при тази скорост нещата и чувствата излизат извън контрол. Защо не позабавим темпото, а?

Усещаше, че тя нервничи, ала този път това не му се стори забавно.

— Трябваше да приема, че не мога да променя случилото се с Лиз. Беше трудно. Не мога да променя това, което изпитвам към теб. Да го приема е лесно.

— Не съм сигурна какво искаш от мен, Колт, и не мисля, че мога да ти го дам.

— Заради случилото се с теб преди ли? Заради онова, което те чух да казваш на Лиз в лекарския кабинет?

Тя се отдръпна моментално и каза хладно:

— Беше нещо между нас с Лиз. И не е твоя работа.

Той очакваше тази реакция и беше готов за нея.

— И двамата знаем, че не е истина. Но ще поговорим за това, когато си готова. — И тъй като знаеше колко важно е да накараш опонента си да загуби равновесие, вдигна чашата си и додаде: — Разбра ли, че Скот има петдесет процента шанс да оцелее?

— Знам. — Алтия го изгледа предпазливо. — Позвъних в болницата, преди да заспя. Засега Бойд се е заел с разпита на Клайн и Донър.

— Не можеш да дочакаш да ги спипаш, нали?

— Да. — Тя отново се засмя. — Не мога.

— Знаеш ли, чух изстрелите и сърцето ми спря... — Вече поспокоен, Колт отхапа от парчето пица в чинията си. — Хукнах назад, готов да бия, ритам, да връхлетя и какво да видя? — Той тръсна глава и чукна чашата си о нейната. — Ти вътре, в краката ти изтича кръвта на огромно мъжище, а другите двама лежат по корем на пода с ръце на главата. А ти стоиш над всичко това като Диана след лов и рецитираш Миранда. Трябва да кажа, че се почувствах доста безполезен.

— Справи се добре, Найтшейд. — Тя въздъхна примирено. — И мисля, че заслужаваш да знаеш, че бях невероятно щастлива да те видя. Изглеждаше като Джим Боуи при Аламо.

— Той загуби.

Алтия се предаде, наведе се напред, целуна го и каза:

— А ти не загуби.

— Ние не загубихме — поправи я Колт, доволен, че устата ѝ бе мека, отпусната и дружелюбна. — Донесох ти подарък.

— Така ли? — възкликна тя и тъй като опасният момент изглежда беше преминал, отново го целуна. — Дай ми го.

Той се пресегна, извади от джоба на палтото си малък хартиен плик и го хвърли в скута ѝ.

— Ау, колко красиво си го увил! — Като се подсмивваше леко, Алтия бръкна в плика и извади от него сутиен и пликчета от дантела

— тънка прозрачна материя с цвета на нощна синева. Кикотът ѝ премина в силен и признателен смях.

— Плащам си дълговете — обясни ѝ Колт. — И понеже реших, че имаш богати запаси от бельо в бяло, избрах нещо по-различно. — Той протегна ръка и опипа коприната и дантелата. — Може би ще ги пробваш...

— Да, рано или късно — отвърна тя, ала сега знаеше какво иска. От какво се нуждае. И стана, за да си го вземе. Прокара пръсти през косата му и я дръпна така, че лицето му да се вдигне и устата му да се слее с нейната. — Може би ще ме последваш в леглото.

— Безусловно. — Без да откъсва устата си от нейната, Колт стана, за да я притегли към себе си, и плъзна ръце по бедрата ѝ. — Мислех, че никога няма да го кажеш.

— Не исках пицата да изстине.

Той плъзна пръст по гърба ѝ и отвърза колана на халата ѝ.

— Още ли си гладна?

Алтия измъкна ризата от джинсите му.

— Да, като го споменавах сега. — После се засмя, когато Колт я вдигна на ръце и я залюля. — За какво е това?

— Реших да те зашеметя. Засега. — Той тръгна към спалнята с мисълта, че на нея ѝ предстои друга изненада.

Покривалото на леглото беше отметнато, но по белите чаршафи почти не личаха следи от съня ѝ. Колт я положи върху тях, легна и той, като не преставаше да обсипва лицето ѝ с леки целувки.

Пръстите ѝ разкопчаваха трескаво копчетата му. Знаеше какво следва и беше готова — жадна за бурята и огъня на усещането. А когато ръцете ѝ свалиха дрехите и срещнаха топлата корава плът, тя издаде нисък стон на задоволство.

Колт продължи да я целува, докато се събличаше трескаво. Алтия бе кълбо от многообещаваща френетична енергия. Всеки път, щом желанието го пронизваше, той поемаше удара и се стараше да запази равномерното темпо.

Жадна, нетърпелива, Алтия обърна уста към неговата и се притисна към тялото му.

— Желая те.

Не беше си представял, че тези две думи могат да качат цялата му кръв в главата. Ала щеше да е много лесно да вземе това, което му

предлагаше Алтия, и много лесно да изгуби онова, което тя съдържаше. Но отвърна:

— Знам, усещам го.

Потопи отново уста в нейната и я целуна с такава нежност, че Алтия пак изстена. Ръката, впита в голото му рамо, се отпусна.

— И аз те желая — прошепна Колт и се откъсна от устата ѝ, за да се наведе и да я погледне. — Цялата. — Омагьосан, прокара пръсти през косата ѝ и я разпиля върху белия чаршаф. После отново се приведе нежно, много нежно, и целуна превръзката на слепоочието ѝ.

Чувствата се свиха на топка в стомаха ѝ.

— Колт... — промълви.

— Шшшт, искам само да те гледам — и той разглеждаше лицето ѝ, като прокараваше пръсти по бузите, долната устна, челюстите и шията. — Слънцето залязва — рече тихо. — Светлината прави невероятни неща с лицето, с очите ти. Точно сега са златисти, целите опръскани с тъмни точки с цвета на коняк. Не съм виждал очи като твоите. Като картина си. — Прокара пръст по ключицата ѝ. — Ала мога да те докосвам, да усещам как трепериш, знам, че си истинска.

Тя вдигна ръка, за да го притисне отново до себе си, да прогони болката.

— Нямам нужда от думи — каза.

— Разбира се, че имаш — усмихна се леко Колт и обърна с длан лицето ѝ към себе си. — Може би не намерих верните думи, но ти имаш нужда от тях. — Започна да целува дланта ѝ и тогава забеляза бледия белег. И си спомни. Веждите му се събраха, когато я възседна и хвана и двете ѝ ръце. И преди отново да погледне надолу към нея, разгледа внимателно китките ѝ и каза: — Аз ги направих.

Мили боже, каза си Алтия, трябва да има начин да спра това ужасно треперене.

— Няма значение. Беше разстроен. Люби ме.

— Не ми е приятна мисълта, че съм те наранил в гнева си или че съм склонен навярно да го направя пак. — Докосна много внимателно и двете ѝ китки и усети забързания ѝ пулс. — Правиш така, че човек много бързо да забрави колко си крехка, Алтия. — Той плъзна устни нагоре по ръцете ѝ и ръкавите на халата се свлякоха. — Колко си дребна. Колко невероятно съвършена си. Ще трябва да ти покажа.

Взе главата ѝ в дланите си и повдигна лицето ѝ. После устата му отново се сля с нейната и Колт я целуна толкова дълбоко и прекрасно, че тялото ѝ отмаля. Колт усети, че тя се отдава, усети, че бе свалил още един пласт. Ръцете ѝ обвиха шията му, мускулите ѝ трепереха.

Какво правеше той с нея? Алтия знаеше само, че не можеше да мисли, не можеше да се съпротивлява. Беше подготвена за нужда, а той ѝ даде нежност. Каква защита би могло да има срещу страст, обвита деликатно в сладост? Устата му бе нежна и прелъстявайки нейната я омагьосваше.

Искаше да му каже, че не е нужно да я прелъстява, ала беше великолепно да отстъпва пред тайните, които той разкриваше с тази безшумно опустошителна уста и тези бавни, спокойни ръце.

Колт я пусна леко, за да прокара устни по шията ѝ и последните слънчеви лъчи минаха през очите ѝ. Алтия чу шумоленето на робата си, спуснала се надолу и освободила голите ѝ рамене за бавните му целувки и влажната следа на езика му.

Той усети веднага кога тя се отпусна. Ръцете ѝ, нежни като неговите, започнаха да го прегръщат и Колт се изпълни с топлината на победата. Преодоля желанието да ускори темпото и остави ръцете си да я изучават над робата, под нея, отново и отново, докато тялото ѝ се разтопи като восък.

През цялото време гледаше лицето ѝ, възбуден от всяка сянка на чувство, очарован от това, как при всеки негов допир дъхът ѝ докосваше устните ѝ и преминаваше през тях. Би могъл да се закълне, че я усети как се понася във въздуха, когато ѝ свали халата.

После Алтия отвори очи — тъмни и натежали. Той разбра, че макар да се беше предала, нямаше да остане пасивна. Ръцете ѝ бяха усърдни като неговите и с непоносима нежност търсеха, докосваха, вземаха.

Докато и Колт като нея не беше прелъстен.

Меки задъхани стонове. Изречени с шепот тихи тайни. Дълги продължителни прегръдки. Залезът премина в полумрак, а той на свой ред — в дълбока нощ. Имаше желание, но не и екзалтирано бързане за задоволяването му. Имаше удоволствие и спокойно желание то да продължи по-дълго.

Отдаване. Тази нощ имаше само отдаване.

Колт докосваше, тя трепваше. Алтия опитваше, той потръпваше.

Когато накрая Колт проникна в нея, тя се засмя и го притисна до себе си. Ритъмът, който наложиха, беше спокоен, приятен и верен като музика. Накрая полетяха заедно към екстаза — бавно и красиво, докато неговият възглас не отекна като ехо на нейния.

А после долетяха обратно на земята.

Алтия лежа дълго притихнала, замаяна от преживяното. Той ѝ беше дал нещо и в ответ тя го бе дарила щедро. Нещо, което не можеше да бъде върнато. Зачуди се какво би трябвало да предприеме, за да се защити сега, когато се беше влюбила.

За пръв и единствен път.

Може би щеше да премине. Част от нея се свиваше от страх при мисълта да не загуби това, което току-що бе намерила. Колкото и твърдо да си напомняше, че животът ѝ бе такъв, какъвто искаше да е, не можеше да си наложи да мисли прекалено дълбоко какъв би бил той без него.

И все пак нямаше избор. Колт щеше да си иде. А тя щеше да го преживее.

— Отново си се замислила нещо. — Той се претърколи по гръб и праметна ръка през нея, за я привлече към себе си. — Почти чувам бръмченето в главата ти. — Невероятно доволен, Колт я целуна по косата и затвори очи. — Каж ми първото нещо, което ти идва на ум.

— Какво? Не...

— Не, не, не анализирай. Това е тест. Първото нещо, Тия. Веднага.

— Чудех се, когато си заминеш за Уайоминг... — чу се да казва.

— Ах! — засмя се самодоволно Колт. — Харесва ми да знам, че съм първото нещо, което ти идва на ум.

— Не ставай нахален, Найтшейд.

— Добре. Нямам никакви твърди планове. Трябва да се оправя с някои неща.

— Като например?

— Ами с теб, като начало. Още не сме определили датата.

— Колт...

Той отново се ухили. Може да беше самозаблуда, ала си помисли, че в тона ѝ долови раздразнение, а не досада.

— Все още настоявам за новогодишната нощ. Мисля, че ставам сантиментален, но имаме време да го обсъдим. Пък и не съм свършил онова, за което дойдох тук.

При тези думи Алтия повдигна глава и попита:

— Какво искаш да кажеш? Нали намери Лиз.

— Не е достатъчно. — Очите му блеснаха в тъмното. — Не сме заловили главатаря. И не сме приключили, докато това не стане.

— Това е моя и на управлението грижа. Личните отмъщения нямат място тук.

— Не казах, че е отмъщение. — Макар че беше. — Искам да довърша това, Алтия, да продължа да работя по случая с теб.

— А ако откажа?

Колт нави кичур от косата ѝ около пръста си и отвърна:

— Ще направя всичко възможно да те накарам да промениш намерението си. Може би не си забелязала, ала аз съм упорит.

— Забелязах — каза тихо тя. Но една част от нея се възпламени от идеята, че партньорството им не е приключило. — Мога, предполагам, да ти отпусна още няколко дни.

— Добре. — Той я премести, така че да може да гали едното ѝ бедро, това откъм неговата страна. — А сделката включва ли и още няколко нощи?

— Мисля, че би могла. — Усмивката ѝ светна лукаво. — Ако докажеш, че си заслужава.

— О, непременно... — Колт наклони глава. — Обещавам.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алтия скочи с разкъсващ гърлото ѝ писък. Заслепена от ужас и гняв, тя отблъскваше ръцете, увити около тялото ѝ, бореше се настървено с тях, докато си поемаше дъх, за да извика отново.

— Алтия! — Колт я разтърси силно, като се мъчеше гласът му да е спокоен и твърд, въпреки че сърцето му се блъскаше бързо и яростно в гърдите му. — Събуди се, Алтия. Сънуваш. Събуди се.

Като продължаваше да се бори с мъжа и да си поема дъх, тя си проправи мъчително път през хлъзгавите ръбове на съня. Действителността беше бледа светлина през мрачните дълбини на кошмара. С последно усилие тя се вкопчи в нея и в Колт.

— Добре, добре... — Все още потресен от писъка, който го събуди, той я разтърси и я притисна, за да стопли тялото ѝ — ледено и покрито с лепкава пот.

— О, господи... — Алтия изпусна няколко дълги несигурни хлипа и зарови лице в гърдите му. Ръцете ѝ се свиха безпомощно в юмрук на гърба му. — Господи... Господи...

— Всичко вече е наред. — Колт продължи да я тупа и успокоява, но тревогата му нарасна, когато тя го стисна по-силно. — Тук съм. Ти сънуваше, това е. Просто сънуваше.

Алтия се беше отърсила мъчително от съня, ала страхът ѝ се беше върнал, а той беше прекалено голям, за да мисли за срама. Затова се вкопчи в него разтреперана и се опита да поеме част от силата, която беше усетила у него.

— Просто ми дай минутка. След малко ще съм добре. — Треперенето ще спре, каза си. Сълзите ще изсъхнат. Страхът ще отстъпи. — Извинявай. — Но треперенето не спираше. Тя обърна инстинктивно лице към гърлото му за утеха. — Извинявай.

— Просто се отпусни... — Трепери като птичка, помисли си той, и също толкова крехка. — Искаш ли да запаля лампата?

— Не. — Алтия стисна устни с надежда да спре треперенето на гласа си. Не искаше светлина. Не искаше Колт да я види, докато не

успее да се успокои. — Не. Чакай да пийна вода. Ще се оправя.

— Аз ще ти донеса. — Отметна косата от лицето ѝ и отново се потресе, като видя, че бе мокро от сълзи. — Веднага се връщам.

Когато остана сама, тя сви колене към гърдите си. Наложил си да се вземе в ръце, ала отпусна глава на коленете си. Докато се вслушваше в плисъка на водата и гледаше тънките снопчета светлина, процеждащи се през пролуките между вратата и рамката на банята, започна да диша по-равно и дълбоко.

— Извинявай, Найтшейд — каза му, когато той се върна с водата. — Сигурно те събудих.

— Сигурно. — Забеляза, че гласът ѝ бе по-стабилен. Но не и ръцете ѝ. Колт ги взе в своите и така поднесе чашата към устата ѝ. — Сигурно е бил лош сън. — Той постави чашата на нощното шкафче, разположи се на леглото до нея и рече: — Разкажи ми.

Алтия помръдна презрително рамене и отвърна:

— Отдай го на тежък ден и пица.

Много нежно Колт взе лицето ѝ в ръцете си. Лампата, която бе оставил да свети в банята, пръскаше бледа светлина, така че той видя колко бледа бе Алтия.

— Не. Няма да оставя това така, Тия. Няма да се измъкнеш. Ти крещеше. — Тя се опита да извърне глава настрани, ала Колт не ѝ позволи. — Все още трепериш. Мога да съм упорит като теб и точно сега мисля, че имам предимството.

— Сънувах кошмар — понечи да му се сопне, но не намери сили. — Хората имат кошмари.

— Колко често те спохожда този?

— Никога. — Алтия вдигна вяло ръка и я прокара през косата си. — Не и от години. Не знам какво го върна отново.

Колт си помисли, че той самият знае. И ако не беше в голяма грешка, вярваше, че и тя знае.

— Имаш ли риза, нощница или нещо от този род? Ледена си.

— Ще си взема.

— Просто ми кажи къде е. — Бързият ѝ, пълен с досада поглед до голяма степен му помогна да изпита облекчение.

— Най-горното чекмедже на скрина. Вляво.

Колт стана, отвори чекмеджето и грабна първото нещо, което му попадна. Преди да ѝ го облече през главата, огледа мъжката тениска с

прекалено голям размер и отбеляза:

— Имаш хубаво бельо, лейтенант.

— Върши работа.

Той ѝ облече тениската и суетейки се като майка около страдащо от колики дете я подпря с възглавници. Алтия се намуси.

— Не обичам да се грижат за мен като за бебе.

— Ще го преживееш. — Когато доволен видя, че тя бе настанена възможно най-удобно, Колт си обу джинсите. Реши, че ще разговарят, независимо дали Алтия го искаше или не, и седна до нея. Взе ръката ѝ и изчака очите им да се срещнат. — Кошмарът. Беше за това, как те изнасилват, нали? — Пръстите ѝ се сковаха в неговите. — Казах ти, че те чух да го споделяш с Лиз.

Тя застави пръстите си да се отпуснат, ала те продължаваха да са неподвижни и ледени.

— Беше преди много време. Не важи за сега.

— Важи, щом те буди и ти крещиш. Случилото се с Лиз върна целия ти спомен — продължи той кротко.

— Добре. И какво?

— Довери ми се, Алтия — каза тихо, без да сваля очи от нейните. — Нека ти помогна.

— Боли — чу тя себе си да казва. После затвори очи. За пръв път го признаваше на някого. — Не през цялото време. Не дори през по-голямата част от времето. Просто се прокрадва от време на време и става на парчета в теб.

— Искам да разбера. — Колт вдигна ръката ѝ до устните си. Алтия не я отдръпна и той я остави така. — Разказвай. Разкажи ми.

Тя не знаеше откъде да започне. Изглеждаше безопасно да започне отначало. Отпусна глава на възглавниците и отново затвори очи.

— Баща ми пиеше, а когато пиеше, се напиваше и когато беше пиян, ставаше зъл. Имаше големи ръце. — Алтия сви ръце в юмруци, после отново ги отпусна. — Използваше ги върху майка ми и мен. Ранните ми спомени са за тези ръце, ядът в тях, който не можех да разбера и с който не можех да се боря. Не си спомням баща си много добре. Една нощ се забърка с някой по-зъл от него и умря. Тогава бях на шест. — Тя отново отвори очи, след като си даде си сметка, че да ги държи затворени бе още един начин да се скрие. — След като той

изчезна от живота ни, майка ми реши да започне оттам, докъдето беше стигнал баща ми — от бутилката. Не пиеше чак като него, но беше последователна.

Колт можеше само да се удивява как хора като онези, които описваше Алтия, са могли да създадат нещо толкова красиво и истинско като жената до него.

— Имаше ли си още някого?

— Баба и дядо по майчина линия. Не знам къде живеят. Никога не съм ги виждала. Не са имали нищо общо с нея, откакто тя избягала с баща ми.

— Те знаят ли за теб?

— И да знаят, не ги интересува.

Той не каза нищо, само се опита да го проумее. Ала не можеше, просто не можеше да разбере как бе възможно едно семейство да не се интересува.

— Добре. Какво направи ти?

— Когато си дете, нищо не правиш — отвърна тя рязко. — Оставен си на милостта на възрастните, а всъщност твърде много възрастни нямат милост. — Алтия замълча, за да събере нишките на историята си. — Когато бях около осемгодишна, майка ми излезе — тя доста излизаше, но този път изобщо не се върна вкъщи. След няколко дни един съсед повика социалните служби. И те ме прибраха в системата. — Алтия взе отново чашата с вода. Този път ръцете ѝ не трепереха. — Дълга и типична история.

— Искам да я чуя.

— Настаниха ме в приемно семейство. — Отпи от водата. Нямах особено смисъл да му разказва колко уплашена, колко самотна се беше чувствала. Фактите бяха достатъчни. — Не беше зле. Понасяше се. После намериха майка ми, предупредиха я няколко пъти, че ще последва наказание, казаха ѝ да престане с пиенето и ме върнаха при нея.

— Защо, по дяволите, са го направили?

— Навремето беше различно. Съдът вярваше, че най-доброто място за едно дете е при майката. Така или иначе, тя не остана дълго трезва и кръгът отново се завъртя. Бях няколко пъти, те ме връщаха. Още приемни семейства. Не те оставят дълго при едно, особено ако си своенравен. А по това време аз си бях изработила свои наклонности.

— Нищо чудно.

— Въртях се из системата. Социални работници, съдебни заседания, училищни възпитатели. Майка ми се хвана с друг мъж и накрая си замина завинаги. В Мексико, мисля. Във всеки случай, не се върна. Бях на дванайсет-тринайсет. Вбесявах се, че не мога да кажа къде искам да ида, къде искам да съм. Използвах всеки свой шанс. Тогава ми лепнаха етикета „непълнолетен закононарушител“ и ме вкараха в дом за момичета, който беше едно ниво над изправителен дом. — Устните ѝ се изкривиха в суха усмивка. — Взеха ми страха. Беше ужасно, почти като затвор. Затова се стегнах и показах най-доброто поведение, на което бях способна. В крайна сметка отново ме изпратиха в приемно семейство. — Алтия пресуши чашата и я остави настрана. Знаеше, че ръцете ѝ няма да са дълго стабилни. — Боях се, че ако този път не успее, ще ме върнат и ще ме държат в дома, докато не навърша осемнайсет. Затова наистина опитах. Онези бяха добри хора, наивни, може би, ала добри и с благородни намерения. Искаха да направят нещо, за да излекуват болестите на обществото. Тя беше председател на Асоциацията на родителите и учителите, двамата участваха в походи за забрана на атомните електроцентрали. Обсъждаха дали да не си осиновят виетнамско сираче. Мисля, че съм им се присмивала зад гърба понякога, но наистина ги харесвах. Бяха мили с мен. — Алтия спря, ала той не каза нищо в очакване да продължи. — Поставиха ми определени ограничения и се отнасяха към мен справедливо. Имаше само една пречка. Имаха син. Беше на седемнайсет, капитан на футболния отбор. Студент. Зеницата на окоето им. Техният любимец. Докаран и лъснат външно, имаше страхотен отскок, беше много чаровен и с мнение по различни въпроси. А отвътре беше гаден. Не можеш да стигнеш до сърцевината му, защото се пързаяш по излъсканата повърхност, но отвътре си беше гаден. — При този спомен очите ѝ блеснаха. — Мразех начина, по който ме гледаше, когато родителите му не забелязваха. — Задиша по-бързо, ала гласът ѝ бе все така уравновесен. — Сякаш бях парче месо, който той оглеждаше, за да прецени как да го изпече. Те не виждаха това. Виждаха единствено своето идеално дете, което и за миг дори не ги караше да страдат. После една нощ, когато бяха излезли, той се върна от среща с момиче. Господи!

Тя скри лице в ръцете си, а Колт я привлече по-близо до себе си.

— Всичко е наред, Тия. Достатъчно.

— Не. — Тя поклати яростно глава и се отдръпна. Беше стигнала дотук. Щеше да иде докрай. — Беше бесен. Предположих, че момичето не бе отстъпило пред чара му. Дойде в стаята ми. Когато му казах да напусне, само се изсмя и ми напомни, че това е неговият дом и аз съм там, защото родителите му ме съжаляват. Беше прав, разбира се.

— Не, не е бил прав.

— Беше прав за това — рече Алтия. — За останалото не, но за това беше прав. Отвори ципа на панталоните си. Хукнах към вратата, ала той ме хвърли по гръб на леглото. Ударих си много силно главата в стената. Помня, че за момент бях като замаяна и чух като в просъница думите му, че познава момичета като мен, на които обикновено се плаща за това, но че аз би трябвало да съм поласкана, че той ще ми достави удоволствие. Качи се на леглото. Аз го ударих, наругах го. Той ме удари с опакото на ръката си и ме притисна. Започнах да пищя. И виках ли, виках, докато ме изнасили. Когато свърши, вече не пищях. Просто плачех. Той се надигна от леглото и си вдигна панталона. Предупреди ме, че ако кажа на някого, ще отрича. А и на кого щяха да повярват — на него или на някоя като мен? Той беше от добро семейство, тъй че не можех да споря. А и винаги можеше да накара петима от приятелчетата си да кажат, че съм искала да спя с тях. И пак щяха да ме върнат в дома. Затова не казах нищо, защото нямаше нищо за казване и никого, на когото да го кажа. През следващия месец ме изнасили още два пъти, а после събрах кураж и отново избягах. Хванаха ме, разбира се. Може би тогава исках да ме хванат. Останах в изправителния дом, докато навърших осемнайсет. А когато излязох, знаех, че никой никога вече нямаше да упражнява подобен контрол над мен. Никой никога нямаше да ме накара да се чувствам нищожество.

Несигурен какво да направи, Колт протегна нерешително ръка да избърше сълза от бузата ѝ.

— Ти си постигнала нещо в живота си, Тия.

— Направила съм си го свой — въздъхна тя и рязко изтри сълзите по бузите си. — Не обичам да мисля постоянно за миналото, Колт.

— Ала то съществува.

— Така е — съгласи се Алтия. — Опитите да го пропъдиш само го връщат отново и отново. И това научих. Приемеш ли го веднъж, то става част от това, което си, и не е толкова живо. То не ме накара да намразя мъжете, нито да намразя себе си. Накара ме да разбера какво е да си жертва.

Искаше му се да я притегли по-близо, но се боеше, че тя може да не иска да я докосват.

— Бих желал да мога да пропъдя болката ти — каза.

— Стари рани — рече тихо Алтия. — Само в отделни моменти болят. — Долови отдръпването му и усети как болката нарасна. — Аз съм същата, каквато бях, преди да ти го разкажа. Проблемът е, че хората се променят, като чуват такава история.

— Не съм се променил. — Понечи да я докосне, ала се дръпна. — По дяволите, Тия. Не знам какво да ти кажа. Какво да направя за теб... — Стана и се отдалечи от леглото. — Мога да ти направя чай.

Тя почти се разсмя.

— Това ли е универсалното лекарство на Найтшейд? Не, благодаря.

— Какво искаш? — попита той. — Само ми кажи.

— Защо ти не ми кажеш какво искаш?

— Какво искам аз ли? — Колт отиде до прозореца и се обърна. — Искам да се върна назад във времето, когато си била на петнайсет, и да ритна копелето в лицето. Искам да го нараня сто пъти по-силно, отколкото е наранил теб. После искам да се върна още по-назад, да строша краката на баща ти и да ритна силно майка ти по задните части.

— Е, не можеш — каза Алтия хладно. — Избери нещо друго.

— Искам да те взема в ръцете си! — извика, и пъкна юмруци в джобовете си. — И се боя да те докосна.

— Не ти искам чая, нито съчувствието. Тъй че ако това е, което ми предлагаш, по-добре ще е да си вървиш.

— Това ли искаш?

— Искам да ме приемат такава, каквото съм. А не да ходят наоколо ми на пръсти, като че съм инвалид, само защото съм преживяла изнасилване и насилие.

Той понечи да ѝ отговори, но се сдържа. Даде си сметка, че не мисли за нея, а за собствения си гняв, за собствената си безпомощност

и болка. Върна се бавно до леглото и седна до нея. Очите ѝ бяха още мокри — блестяха срещу сенките. Колт плъзна ръка, прегърна я и я привлече към себе си, докато главата ѝ не се отпусна на раменете му.

— Никъде няма да отида — прошепна. — Съгласна ли си?

Тя въздъхна успокоена и отвърна:

— Съгласна.

Алтия отвори очи от светлината на слънцето с тъпа болка в главата. Веднага усети, че Колт не бе вече до нея в леглото. Обърна се изтощена по гръб и потърка подутите си очи.

Какво беше очаквала, запита се. Никой мъж не би се почувствал добре с една жена, след като е чул история като нейната. И защо, за бога, беше се раздрънкала така за миналото си? Как можа да му се довери, като му бе разкрила неща за себе си, които не бе разбулвала пред никого преди?

Дори Бойд, когото смяташе за най-близък приятел, знаеше само за приемните семейства. Останалото беше погребано — до предишната нощ.

Не се съмняваше, че срещата ѝ с Лиз бе отключила вратата и пуснала обратно кошмара. Ала би трябвало да е в състояние да се справи, да защити тайната си. Фактът, че не го беше сторила, можеше да означава само едно.

Тя въздъхна, надигна се и сложи глава на коленете си.

Беше влюбена в Колт. Колкото и смешно да беше, трябваше да погледне истината в очите. И както беше подозирала винаги, любовта прави човека глупав, уязвим и нещастен.

Трябва да има хапче, помисли си. Някакъв серум. Нещо като змийска противоотрова.

Звукът от стъпки я накара да вдигне рязко глава. Очите ѝ се разшириха, когато Колт влезе с поднос в ръце.

Имаше само миг да зърне реакцията ѝ, преди Алтия да я прикрие. Проумя мрачно, че тя бе помислила, че си е тръгнал. Трябваше да покаже на тази жена, че няма да се отдели от нея, колкото и упорито да се мъчеше да го отпъди.

— Добро утро, лейтенант. Реших, че си планирала цял един ден.

— Правилно си решил. — Наблюдаваше го предпазливо как дойде до леглото и изчака да остави подноса до краката ѝ. — По какъв случай е това? — попита и посочи чиниите с препечен хляб.

— Дължа ти закуска, помниш ли?

— Да. — Погледът ѝ се отмести от чиниите към лицето му. Любовта продължаваше да я прави глупава, да я кара да се чувства уязвима, но вече не и нещастна. — Ти си просто един магьосник в кухнята.

— Всички си имаме таланти. — Той седна по турски от другата страна на подноса и започна да яде. — Мисля... — Бавно сдъвка и преглътна. — След като се оженим, аз да се занимавам с готвенето, а ти с прането.

Алтия не обърна внимание на проболата я моментна паника и отхапа първата си хапка.

— Трябва да потърсиш лекарска помощ за тази натрапчива идея, Найтшейд.

— Майка ми умира да те види — засмя се Колт, когато лъжицата ѝ изтрака в чинията. — Тя и татко ти изпращат много поздрави.

— Ти... — започна Алтия, ала не успя да довърши.

— Те с баща ми познават Лиз. Обадох им се, за да ги успокоя и да им разкажа за теб. — Отмахна усмихнат косата от раменете ѝ. Не познаваше жена, която да е толкова сексапилна в мъжка тениска. — Мама иска сватба през пролетта — нали знаеш, булка през юни и така нататък. Но аз ѝ казах, че няма да чакам толкова дълго.

— Ти си си загубил ума.

— Може би. — Усмивката му изчезна. — Ала съм в твоя ум. Вътре в главата ти ми е добре и не се каня да излизам от там.

Беше прав за това, но то не променяше основното. Нямах да застане пред олтара и да каже „да“. Това беше положението.

— Слушай, Колт. — Опитай с разумни аргументи, каза си. — Много те харесвам.

— Какво ме? — Устата му пак трепна. — Какво?

— Харесвам те — изрече тя, ядосана от веселия блясък в очите му.

— Евфемизми! — Той я потупа нежно по ръката и поклати глава. — Разочароваш ме. Бях си внушил, че обичаш да стреляш право в целта.

Забрави аргументите, помисли си тя и продължи:

— Млъкни и ме остави да ям.

Колт се подчини, защото това му даде време да помисли и да я наблюдава. Беше все още малко бледа. А очите ѝ бяха подутти от пролетите през нощта сълзи. Ала тя не допускаше да е крехка и деликатна. Трябваше да се възхити на несекващата ѝ сила. Не искаше съчувствие, припомни си той, а разбиране. Трябваше просто да се научи да получава и двете от него.

Предишната нощ беше приела утехата му. Дали си даваше сметка или не, но вече разчиташе на него. Той нямаше да я подведе.

— Как е кафето?

— Хубаво. — И понеже то наистина беше хубаво и понеже приготвената от него закуска победи главоболието ѝ, Алтия промълви отстъпчиво: — Благодаря.

— Удоволствието е мое. — Колт се приведе и докосна устните ѝ със своите. — Едва ли бих могъл да те заинтересувам с нещо, което да направим след закуска...

Тя се засмя вече широко и свободно.

— Ще трябва да го отложим за по-късно — отвърна, ала протегна ръка към гърдите му и отново го целуна. Пръстите ѝ спряха на медальона. — Защо го носиш?

— Баба ми ми го даде. Каза, че ако един мъж е решен да не се спира на едно място, трябва някой да се грижи за него. Досега ми служеше добре — обясни той, сложи подноса на пода и я взе в прегръдките си.

— Найтшейд, казах по-късно...

— Знам, знам. — Притегли я по-внимателно. — Но си мислех, че ако го направим под душа, че сме в крак с програмата за деня.

Алтия се разсмя и го оципа по рамото.

— Твърдо вярвам в планирането на времето.

Предстоеше ѝ ден, за който и двайсет и четири часа нямаше да ѝ стигнат. Чакаше я планина от писмена работа, а трябваше да поговори с Бойд да разпита на Донър и Клайн, преди да се срещне с тях. Искаше по лични и професионални причини отново да разговаря с Лиз.

Седна на бюрото и започна да отмята ефикасно писмената част от задълженията си.

Сила почука на отворената врата.

— Извинявай, лейтенант. Имаш ли свободна минутка?

— За жената на капитана — винаги — засмя се Алтия и покани с широк жест Сила да влезе. — Имам минута и половина. Какво правиш тук?

— Бойд ме осведоми... — Сила се приведе, взря се отблизо и като жена видя през грижливо нанесената козметика следите от една тежка нощ. — Добре ли си? — попита.

— Добре съм. Бях решила, че всеки, който съзнателно ходи на къмпинг, се нуждае от незабавна психиатрична помощ, ала се оказа интересно преживяване.

— Трябва да го опиташ с три деца.

— Не — отсече решително Алтия. — Не трябва.

Сила се засмя и приседна на крайчеца на бюрото ѝ.

— Радвам се, че двамата с Колт намерихте момичето. Как е тя?

— Известно време ще ѝ е много тежко, но ще го преодолее.

— Ония гадове трябва да бъдат... — Очите на Сила светнаха, ала тя се спря. — Не дойдох, за да си говорим за ченгета, а за пуйка.

— Така ли?

— Да, за Деня на благодарността. Не ме гледай така. — Готова за битка, Сила вирна брадичка. — Всяка година си измисляш причина да не дойдеш на тържествения обяд, но този път номерът ти няма да мине.

— Сила, знаеш колко съм благодарна за поканата.

— Върви по дяволите. Ти си част от семейството ни. Ние те искаме. — Алтия клатеше глава, ала Сила не се предаваше. — Идват Деб и Гейдж. Не си ги виждала цяла година.

Алтия си помисли за по-малката сестра на Сила, Дебора, и съпруга ѝ.

Щеше да ѝ е приятно да види пак Деб. Бяха се сблизихи, докато Дебора учеше в колеж в Денвър. А Гейдж Гътри... При мисълта за него тя нацупи устни. Обичаше искрено съпруга на Дебора, а и слепец би видял, че той пък обожава жена си. Но имаше нещо у него, нещо, което Алтия не можеше да определи точно. Не нещо лошо, помисли си, не нещо притеснително. Ала имаше нещо.

— Отнесе ли се нанякъде? — попита Сила.

— Извинявай — отвърна рязко Алтия и пооправи папките по бюрото си. — Знаеш колко ще ми е драго да се видя с тях, но...

— Те ще доведат Адриана. — Тайното оръжие на Сила беше бебето на сестра ѝ, което Алтия беше виждала само на снимки и видео. — И двете с теб знаем колко много си падаш по бебетата.

— И ти искаш да потиснеш това, така ли? — Алтия погледна притеснено писалката си. — Тук имам репутация на човек, който насърчава такива неща. — Тя въздъхна и се отпусна назад на стола си. — Знаеш, че искам да ги видя, да видя всички. И тъй като съм сигурна, че ще са тук до края на седмицата, ще успея. Нека го направим в неделя.

— На тържествения обяд за Деня на благодарността. — Сила потри ръце и се изправи. — Тази година идваш, дори ако се наложи да кажа на Бойд да издаде заповед. Искам да присъства семейството. Цялото ми семейство.

— Сила...

— Това е. — Сила скръсти ръце. — Отивам с тази вест при капитана.

— Имаш голям късмет — каза Бойд, който тъкмо влизаше. — Капитанът се оказва на разположение. И ти е довел подарък. — Той направи крачка встрани.

— Натали! — извика радостно Сила, прегърна зълва си и я притисна към себе си. — Мислех, че си в Ню Йорк.

— Бях. — Тъмнозелените очи на Натали искряха от смях. Тя също притисна снаха си и я целуна. — Трябваше да летя за няколко дни и реших, че тук ще ми е първата спирка. Не знаех, че съм уцелила джакпота. Изглеждаш страхотно.

— Ти изглеждаш, както винаги, невероятно. — Беше самата истина. Всеки щеше да обърне глава след високата, стройна жена с пригладена руса коса и костюм с класическа кройка. — Децата много ще се зарадват.

— Нямам търпение да ги прегърна. — Обърна се и протегна и двете си ръце. — Тия, не мога да повярвам на щастieto си да ви видя изведнъж и тримата.

— Наистина се радвам. — Стиснала ръцете ѝ, Алтия допря буза до нейната. През годините, когато беше партньор на Бойд, двете с по-

малката му сестра се бяха сприятелили. — Как са вашите?

— Страхотно. Пращат много поздрави на всички ви. — По стар навик огледа кабинета на Алтия и въздъхна: — Не можеш ли поне да си вземеш помещение с прозорец?

— Харесвам си това. По-малко се разсейва човек.

— Ще звънна на Мария още от радиото — заяви Сила. — Тя ще пригответи нещо специално за довечера. Ще дойдеш, Тия, нали?

— Не бих го пропуснала.

— Какво е това? — попита Колт и се опита да се вмести и той в тесния кабинет. — Съвещание ли? Тия, трябва да имаш по-широк... — Изведнъж спря и се ококори. — Нат?

— Колт? — И тя беше смаяна.

Лицето му грейна в усмивка.

— Кучи сине! — Колт изблъска Бойд, грабна Натали и я вдигна в прегръдка. — Проклет да съм. Красивата Натали. Колко време мина? Шест години?

— Седем. — Тя го целуна горещо в устата. — Срецнахме се случайно в Сан Франциско.

— Вярно, на мача на „Гигантите“. Изглеждаш по-добре от всякога.

— По-добре съм от всякога. Защо не пийнем по късно и да си припомним старите времена?

— Ами, това е... — Ала като погледна Алтия се запъна и спря. Тя седеше на ръба на бюрото си и ги наблюдаваше с изражение на леко любопитство и учтив интерес. Когато си даде сметка, че ръката му е все още около кръста на Натали, Колт я отдръпна бързо. — Всъщност аз...

Как би трябвало да разговаря един мъж със стара приятелка, когато жената, която обича, го гледа така, сякаш е нещо, размазано на стъкло?

Натали улови преминалия между двамата поглед. Първо се изненада, след което прикри усмивката си, като се покашля. Виж ти, помисли си, в каква интересна каша попаднах. Не можа да се сдържи да не разбърка тенджерата.

— Навремето Колт и аз ходехме — обясни на Алтия. — Като момиче бях страхотно лапнала по него. — Тя се усмихна лукаво на Колт. — Години наред очаквах той да се възползва от това.

— Наистина ли? — Алтия сложи пръст на устните си. — Не ми направи впечатление да е бавно загреващ. Малко задръстен може би, но не и бавен.

— Права си. Обаче и симпатичен, също така. Не мислиш ли? — намигна тя на Алтия.

— По един такъв непринуден начин — съгласи се Алтия, забавлявайки се с притеснението на Колт. — Защо двете с теб, Натали, не идем по-късно да си пийнем? Струва ми се, че имаме за какво да си поговорим.

— Определено.

— Едва ли тук е мястото да си уреждате срещички. — Съвсем наясно, че го превъзхождат по численост и въоръжение, Колт мушна ръце в джобовете си. — Алтия май е заета.

— О, имам минута-две. Какво те води тук, Натали?

— Дошла съм по работа. Винаги е приятно, когато можеш да съчетаеш работата с удоволствието. След час имам спешна среща с борда на директорите в една от нашите с Бойд сгради. Да имаш недвижими имоти е огромно главоболие — обясни тя.

— Да имаш случайно недвижим имот на Второ авеню?

— Ммм, не. Продава ли се? — В очите ѝ проблесна пламъче, а после Натали се разсмя. — Това ми е слабост — каза. — Независимо от всичките проблеми, има нещо вълнуващо в притежанието на недвижим имот.

— Какъв е този път проблемът? — попита Бойд, опитвайки се да демонстрира някакъв интерес.

— Управителят решил да вдигне наемите и да задържи за себе си разликата — обясни Натали, а погледът ѝ стана твърд в невероятен контраст на мекото, мило лице. — Мразя да ме мамят.

— От гордост — рече Бойд и я тупна по носа. — Мразиш да грешиш.

— Не съм направила грешка. — Тя навири брадичка. — Препоръките на управителя бяха забележителни. — Бойд продължи да се хили и тя сбърчи вежди. — Проблемът е, че на управителя трябва да се даде известна автономност. Не можеш да си постоянно навсякъде. Спомням си един наш управител, който въртеше хазартен бизнес в празен апартамент. Беше го наел под фалшиво име — продължи Натали вече почти с удоволствие. — Човекът беше попълнил заявка и

фалшиви препоръки. Беше спечелил достатъчно от игрите, за да си позволи режийните, затова наемът му идваше като по часовник. Никога нямаше да разбере, ако някой не го беше издал на ченгетата и те не бяха обискирали мястото. Оказа се, че дотогава два пъти бе правил същото.

— Господи! — изрече Алтия. Изглеждаше слисана.

— О, не беше чак толкова лошо — продължи Натали. — Беше доста вълнуващо. Аз просто... Какво има? — попита тя, когато Алтия скочи на крака.

— Да тръгваме! — Колт вече вървеше към вратата.

Алтия си грабна палтото и хукна към него.

— Бойд, погрижи се за заповед...

— Ниймън — извика той. — Разбрах. Искаш ли подкрепление?

— Ще ти се обадя.

Когато помещението се изпразни, Натали вдигна ръце и погледна Сила.

— Какво им стана на тия?

— Ченгета — отвърна Сила и сви рамене. Това обясни всичко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че позволихме това да ни убегне. — Колт тресна вратата на джипа и се отлепи от тротоара. Този път не си направи труда да сваля квитанцията за паркиране.

— Но ние отиваме там по интуиция — напомни му Алтия. — Нищо чудно да получим само тропване по масата.

— Не мислиш така.

За момент тя затвори очи и остави парчетата от мозайката да си идат по местата и каза мрачно:

— Всичко съвпада. Нито един наемател там не може да се закълне, че е виждал господин Дейвис. Той не беше там, вероятно защото никога не е бил.

— И кой би имал достъп до мезонета? Кой би имал фалшиви препоръки — препоръки, които не би трябвало да съществуват? Кой би могъл да се промъкне в сградата незабелязано, по причина, че всъщност винаги е бил там?

— Ниймън.

— Казах ти, че е подозрителен — процеди през зъби Колт.

Беше принудена да се съгласи, но предпазливо.

— Не изпреварвай себе си, Нйтшейд. Ще задаваме допълнителни въпроси. Това е.

— Търся отговори — отвърна рязко той. — Това е.

— Не ме карай да те слагам на мястото ти, Колт — изрече тихо Алтия, за да го успокои. — Отиваме там, за да задаваме въпроси. Може да успеем да го стреснем и той да допусне грешка. Твърде възможно е да си тръгнем без него. Ала вече имаме място, от което да започнем да ровим.

Ще ровим цяла нощ, помисли си Колт. Надълбоко, за да закопаем Ниймън.

— Добре, ти ще водиш операцията — каза той. Засега. Спря на червено, като нетърпеливо забарабани с пръсти по кормилото. — Бих искал, въ-въ, да ти обясня за Нат...

— Какво да ми обясниш?

— Че не сме... Не сме били... Никога — довърши яростно. — Схвана ли?

— Наистина ли? — Със сигурност щеше по-късно да се посмее на това. Когато съзнанието ѝ нямаше да е заето с толкова неща. И все пак не беше чак дотам претрупана, че да изтърве възможността да го подразни. — Защо не? Тя е красива, забавна и умна. Изглежда това ти е харесало у нея.

— Не че не беше така... Искам да кажа, че си мислех за нея. Бях започнал да си мисля... — Колт изруга и даде рязко газ, когато светофарът се смени. — Беше сестра на Бойд, нали разбираш. Преди да се усетя, и на мен ми стана като сестра, така че не можех... Не можех да мисля за нея като за...

Алтия му отпрати дълъг любопитен поглед и попита:

— Защо се оправдаваш?

— Не се оправдавам. — Гласът му се извиси рязко, защото си даде сметка, че точно това прави. — Обяснявам. Макар че Господ знае защо си правя труда. Мисли каквото си искаш.

— Добре. Мисля, че реагираш прекалено бурно на ситуацията по типичен и предсказуем мъжки начин. — Погледът, който ѝ отправи, би могъл да я обезкости. — Не те упреквам. А и не бих те упрекнала дори с Натали да сте имали връзка. Миналото си е минало и аз най-добре го знам.

— Мисля, че си права. — Той превключи рязко на четвърта, а после протегна ръка и я сложи върху нейната. — Но ние нямахме връзка.

— Трябва да ти кажа, че си се минал. Тя е страхотна.

— А също и ти.

Алтия му се усмихна.

— Да, така е.

Колт се насочи към тротоара, спря небрежно на забранено за паркиране място, изчака Алтия да съобщи в управлението къде са и попита:

— Готова ли си?

— Винаги съм готова. — Тя излезе от колата. — Искам да бъдем много внимателни — обърна се към Колт. — Само най-неангажиращи

въпроси. На практика нямаме нищо срещу него. Ако го притиснем прекалено, можем да проиграем шанса си. Ако сме прави за него...

— Прави сме. Чувствам го.

И Алтия го чувстваше, затова кимна и додаде:

— Искам да го пипна. Заради Лиз. Заради Дивия Бил. — И заради себе си, каза си. За да затвори вратата, която това изпитание беше отворило отново.

Влязоха заедно в сградата и спряха пред вратата на Ниймън. Алтия отпрати на Колт един последен предупредителен поглед и почука.

— Да, да... — дочу се отвътре гласът на Ниймън. — Какво има?

— Лейтенант Грейсън е, господин Ниймън. — Тя му показва значката си през шпионката. — От Полицейското управление на Денвър.

Ниймън отвори вратата, доколкото позволяваше веригата, стрелна очи от Алтия към Колт и после пак към нея и накрая попита:

— Това не може ли да почака? Зает съм.

— Боя се, че не. Няма да ви отнемем много време, господин Ниймън. Рутинна проверка.

Алтия веднага забеляза струпаните на килима кашони. Много от тях бяха пълни с нарязани на лентички хартии. За нея те бяха изобличаващи като димящ пистолет улики.

— Както виждате, сварвате ме в неподходящ момент.

— Да, виждам. Пренасяте ли се, господин Ниймън?

— Нима мислите, че ще стоя и ще работя тук след всичко това — този скандал? — Очевидно оскърбен, той дръпна стегнато завързаната си вратовръзка. — В никакъв случай. Полиция, журналисти, досадни наематели. Не съм имал миг покой, откакто това започна.

— Сигурен съм, че е било изпитание за вас — вметна Колт.

Искаше му се да пипне тази вратовръзка. Ниймън би увиснал чудесно на нея.

— Наистина беше изпитание. Е, налага се да седнете, предполагам. — Той посочи с ръка два стола. — Ала аз наистина не мога да ви отделя много време. Остана ми още много нещо да опаковам. Нямам вяра на хората от транспортната фирма. Непохватни са и постоянно чупят.

— Голям опит ли имате в пренасянето от място на място? — попита Алтия, седна и извади бележник и молив.

— Естествено. И преди ви обясних, че пътувам. Изпитвам удоволствие от работата си. — Ниймън разтегна устни в усмивка. — Но намирам за отегчително да седя прекалено дълго на едно място. Собствениците търсят винаги отговорни и опитни портиери.

— Сигурна съм, че е така. — Тя потропа с молива по бележника си. — Собствениците на тази сграда... — Алтия запрелиства страниците.

— Фирмата Джонстън и Крой.

— Да. — Тя намери записките си и кимна. — Бяха много разтревожени, когато разбраха за случилото се в мезонета.

— Нормално. — Ниймън подръпна нагоре панталона си и седна. — Те са уважавана компания с успешен бизнес в Западните и Югозападните щати. Разбира се, обвиняват мен. Трябваше да се очаква.

— Задето не сте разговаряли лично с наемателя ли? — подсказа му Алтия.

— Основното при недвижимата собственост, лейтенант, са редовните месечни наеми и niskият оборот. Осигурявах им ги.

— Както осигурихте и местопрестъплението?

— Не мога да бъда обвиняван за поведението на моите наематели.

Тя реши, че е време да поеме риск. Премежен риск. И попита:

— И вие никога ли не сте влизали в мезонета? Никога ли не сте го проверили?

— Защо да го правя? Нямах причина да безпокоя господин Дейвис или да влизам в апартамента му.

— Не сте влизали никога, докато той го е обитавал, така ли?

— Току-що казах, че не съм.

Алтия се намръщи и прелисти още страници от бележника си.

— Как бихте обяснили отпечатъците от пръстите си?

Нещо блесна в очите на Ниймън и веднага изчезна.

— Не знам какво имате предвид.

Алтия приближаваше целта, но го притисна още малко.

— Чудех се как бихте реагирали, ако ви кажа, че в мезонета са били открити ваши отпечатъци, след като твърдите, че никога не сте

влизали в него...

— Не виждам... — Сега вече той се заплете. — О, да, спомних си. Няколко дена преди... преди инцидента... Задейства се пожарната аларма. Аз, естествено, използвах ключа — майка, за да вляза, след като никой не отговори на чукането ми.

— Пожар ли имаше?

— Не, не, ами детекторът за пушека даде фалшива тревога. Повредата беше толкова нищожна, че съвсем я забравих.

— Може би сте забравили още нещо — каза учтиво Алтия. — Може би сте забравили да ни кажете за вилата на запад от Боулдър. И тази собственост ли управлявате?

— Не знам за какво говорите. Не управлявам никаква друга собственост, освен тази.

— Тогава вероятно използвате вилата за почивка — продължи Алтия. — С господин Донър, господин Клайн и господин Скот.

— Не знам за никаква вила — заяви твърдо Ниймън, ала над горната му устна изби пот. — Нито пък хора с тези имена. А сега ще трябва да ме извините.

— Господин Скот не е съвсем в състояние да приема посетители — осведоми го тя, без да става от стола си. — Но можем да отидем да се видим с Клайн и Донър. Това може да освежи паметта ви.

— Не отивам никъде с вас. — Ниймън стана. — Отговорих смислено и търпеливо на всичките ви въпроси. Ако настоявате да продължите да ме безпокоите, ще трябва да извикам адвоката си.

— Чувствайте се свободен да го направите — и Алтия направи широк жест към телефона. — Той може да се срещне с нас в управлението. Междувременно бих искала да си спомните къде бяхте вечерта на двайсет и пети октомври. Трябва ви алиби.

— Алиби за какво?

— За убийство.

— Това е нелепо. — Ниймън извади кърпичка от джобчето на самото и си избърса лицето. — Не можете просто да влезете тук и да ми отправяте подобни обвинения.

— Не ви обвинявам, мистър Ниймън. Питам ви къде сте били на двайсет и пети октомври между девет и единайсет вечерта. Можете също така да предупредите адвоката си, че ще ви разпитаме за изчезнала млада жена, известна с името Лейси, както и за отвличането

на Елизабет Кук, която понастоящем е под охрана. Лиз е много умно и наблюдателно момиче, нали, господин Найтшейд?

— Да — отвърна Колт и си помисли колко удивителна бе Алтия. Абсолютно удивителна. Разбиваше Ниймън само с намеци. — На областния прокурор ще му се отвори доста работа между Лиз и портретите.

— Не мисля, че споменахме на господин Ниймън за портретите. — Алтия затвори бележника си. — Или за това, че Клайн и Донър бяха щателно разпитани вчера. Разбира се, Скот е все още в критично състояние, тъй че ще трябва да почакаме за неговото съдействие.

Ниймън пребледня.

— Те лъжат. Аз съм почтен човек. Имам препоръки. — Гласът му изневери. — Нищо не можете да докажете от приказките на някакви си долнопробни актьорчета.

— Не си спомням да сме споменавали, че Клайн и Донър са актьори, нали, Найтшейд?

— Не. — Щеше му се да я разцелува. — Не, не сме го споменавали.

— Трябва да сте медиум, Ниймън — заяви Алтия. — Защо не идем в управлението и не видим какво още можете да ни предложите?

— Знам правата си. — Ниймън усети, че капанът се затваря и очите му заблестяха от ярост. — Не тръгвам никъде с вас.

— Ще трябва да бъда по-настоятелна — каза Алтия и стана. — Хайде, обадете се на адвоката си, Ниймън, ала тръгвате за разпит с нас. Веднага.

— Никаква жена не може да ми казва какво да правя! — нахвърли се върху нея Ниймън и макар Алтия да беше готова, дори нетърпелива за това, Колт застана между тях, блъсна само с една ръка Ниймън обратно на стола и каза меко:

— Нападение на офицер. Можем, мисля, да го задържим за това. Така ще имаме достатъчно време да дочакаме заповедта за обиск.

— Повече от достатъчно — съгласи се тя и извади бележниците.

— А, лейтенант... — Колт я наблюдаваше как умело ги сложи на хилавите китки на Ниймън. — Не са открили отпечатъци горе, нали?

— Не съм казвала, че са открили. — Алтия отметна назад коса. — Просто попитах как би реагирал той, ако бях казала, че са открили.

— Не бях прав — заяви Колт. — Наистина харесвам стила ти.

— Благодаря. — Тя се усмихна доволно. — Чудя се какво ли бихме открили във всички тези пълни кашони?

Намериха повече от достатъчно. Касети, снимки, дори собственоръчно изписан от Ниймън подробен дневник. В него прилежно бяха отразени всичките му деяния, всичките му мисли, цялата му омраза към жените. Описано бе и как жена на име Лейси е била убита и как тялото ѝ е било погребано зад вилата в планината.

До следобеда той беше обвинен в достатъчно престъпления, за да остане до края на живота си скрит от обществото.

— Малко съм разочарован — коментира Колт, докато вървеше след нея към кабинета ѝ, където Алтия щеше да напише рапорта си. — Беше толкова отвратителен, че не си заслужаваше дори да го убия.

— Извади късмет — каза тя, седна и пусна компютъра. — Слушай, ако това ще те утеши донякъде, мисля, че не излъга, като каза, че не е докосвал Лиз. Обзалагам се, че психиатричният анализ ще го потвърди. Импотентност, съчетана с ярост против жените и тенденция към воайорство.

— Да, обича само да гледа. — Яростта на Колт избухна и стихна. Алтия беше права, че той не можеше да промени случилото се.

— И да трупа пари от своето хоби — добави тя. — Веднъж подбрал оператор и няколко петостепенни актьора, Ниймън се впуска в бизнеса да служи на други със специфичните си вкусове. Трябва да му се отдаде дължимото. Ръководил е много добре порнографския си бизнес. Който пък му докарва колекциите от антики и копринени вратовръзки.

— Никоя от тях няма да му е нужна в килията. — Колт отпусна ръце на раменете ѝ. — Справи се чудесно, Тия. Наистина чудесно.

— Така е обикновено. — И тя го погледна през рамо. Предстоеше ѝ само да реши какво да прави с него. — Слушай, Найтшейд, наистина искам да свърша с тази тук писмена работа, а след това имам нужда от малко почивка. Схвана ли?

— Разбира се. Чух, че довечера щяло да има гуляй у Флечърови. Ще бъдеш ли?

— На всяка цена. Защо не се срещнем там?

— Добре. — Той се приведе и я целуна по косата. — Обичам те, Тия.

Тя го изчака да си тръгне и да затвори вратата след себе си и си каза: „Знам. И аз те обичам“.

Алтия отиде да види Лиз. Беше от полза, че може да даде на момичето и семейството му някаква утеха. Колт я беше изпреварил — беше идвал и си беше отишъл. Но Алтия усети, че Лиз има нужда да го чуе и от нея.

— Никога няма да можем да ви се отблагодарим — каза Марлийн, която беше обвила ръце около раменете на Лиз, сякаш не можеше да понесе да не докосва дъщеря си. — Не мога да намеря думи, за да изразя колко сме ви благодарни.

— Аз... — Алтия едва не отвърна, че просто си е свършила работата. Беше истина, но не и цялата. Вместо това каза: — Грижете се един за друг.

— Ще прекарваме много повече време да правим точно това. — Марлийн притисна буза до бузата на дъщеря си. — Утре си отиваме у дома.

— Ще се включим в семейно консултиране — каза Лиз на Алтия. — И аз ще се включа в група на жертви на насилие. Малко съм изплашена.

— Нормално е да си изплашена.

Лиз кимна и погледна майка си.

— Мамо, може ли... Искам за минутка да поговоря с лейтенант Грейсън.

— Разбира се. — Марлийн остана за момент притисната до дъщеря си, а после каза: — Ще слеза до фойето и ще помогна на баща ти да донесе сладоледа.

— Благодаря. — Лиз изчака майка ѝ да излезе и каза: — Татко все още не знае как да говори за случилото се с мен. Ужасно му е трудно.

— Той те обича. Дай му време.

— Плаче — и очите на Лиз се напълниха със сълзи. — Никога не съм го виждала да плаче. Мислех си, че е прекалено зает с работата си, за да се интересува от мен. Беше глупаво, че избягах — и щом го

изрече, въздъхна дълбоко. — Мислех, че те не ме разбират. Не разбират какво искам. Сега си давам сметка колко дълбоко ги нараних. Никога вече няма да е същото, нали?

— Да, Лиз, няма да е същото. Ала ако си помагате взаимно да го превъзмогнете, може да стане по-хубаво.

— Надявам се. Все още чувствам празнота у себе си. Сякаш част от мен вече я няма.

— Ще запълниш тази празнота с нещо друго. Това не бива да пречи на отношенията ти с хората. Може да те направи силна, Лиз, ти не искаш да те направи затворена, нали?

— Колт каза... — Тя изхълца и се пресегна за салфетка от кутията, която майка ѝ бе сложила на масичката до леглото. — Той каза, че почувствам ли, че не мога да се справя, трябва да си помисля за теб.

— За мен ли? — попита удивена Алтия.

— Защото ти се е случило нещо ужасно и ти си го използвала, за да станеш толкова красива. Външно и вътрешно. И че не само си оцеляла, а си и победила. — Лиз се усмихна през сълзи. — И че аз също бих могла. Беше забавно да го слушам да говори такива неща. Мисля, че навярно много те харесва.

— И аз го харесвам — и си даде сметка, че наистина бе така. Не беше слабост да обичаш някого, не и когато в същото време му се възхищаваш и го уважаваш. Не и когато той те приема такава, каквато си, и те обича за това.

— Колт е най-добрият — заяви Лиз. — Той никога не те разочарова, знаеш ли? Независимо за какво.

— Мисля, че знам.

— Чудех се... Знам, че консултирането е важно, но се чудя дали мога просто да ти се обаждам понякога. Когато... когато ми се струва, че не мога да го преодоля.

— Надявам се, че ще ми се обаждаш. — Алтия стана, премести се до Лиз и я прегърна. — Обаждай ми се, когато ти е зле. И когато ти е добре. Всички имаме нужда от човек, който да ни разбира.

Петнайсет минути по-късно Алтия остави семейство Кук да се радват на сладоледа и уединението си. Реши, че има много неща, за

които да помисли. Винаги беше наясно за посоката на живота си. Ала след този неочакван и драматичен завой тя имаше нужда да се ориентира. Само че Колт я чакаше във фоайето.

— Хей, лейтенант! — Той наведе главата ѝ назад и я целуна леко.

— Какво правиш тук? Марлийн каза, че си идвал и си си тръгнал.

— Излязох с Франк. Той имаше нужда да поговори с някого.

Алтия докосна бузата му.

— Ти си добър приятел, Найтшейд.

— Това е единственият начин да бъдеш нечий приятел. — Тя се засмя, защото знаеше, че той го мисли. — Искаш ли да те откарам?

— С колата съм — отвърна Алтия, но когато излязоха двамата навън, откри, че в крайна сметка не иска почивка. — Виж, искаш ли да се поразходим или нещо такова...

— Разбира се. — Той праметна небрежно ръка през раменете ѝ. — Можеш да ми помогнеш да разгледаме някои от магазините. Следващата седмица майка ми има рожден ден.

У нея моментално се надигна желание за съпротива, коленете ѝ затрепериха и тя отвърна:

— Не мога да избирам подаръци за хора, които не познавам.

— Ще се запознаеш с нея. — Колт стигна до ъгъла, зави наляво и тръгна към магазините в центъра на града. На една от витрините съгледа елегантни порцеланови и кристални сервизи и попита: — Разбираш ли нещо от порцелан и кристали? За сватбени подаръци, нали разбираш...

— Я стига! — Алтия го задмина, така че той трябваше да закрочи по-енергично, за да я настигне.

— Какво ще кажеш за чеиз? Жените още ли го правят?

— Нито имам представа, нито ме интересува.

— Не че имам нещо против тениската, с която беше в леглото снощи. Просто си мислех, че нещо малко повече... Не, малко по-малко би било чудесно за медения месец. Къде искаш да отидем?

— Няма ли да престанеш?

— Не.

Обзета от нетърпение, тя се обърна и се загледа в съседната витрина.

— Много хубав пуловер — каза и посочи наситеносин пуловер с поло яка на манекена. — Може би кашмир ще й хареса.

— Може би — кимна той. — Чудесно. Да влезем.

— Ето, виждаш ли, това ти е проблемът — извъртя се Алтия с ръце на хълбоците. — Не се замисляш достатъчно за нищо. Поглеждаш нещо и — давай.

— Ами защо да се въртя и да се оглеждам, ако е точно това, което ми трябва? — засмя си той и я погали по косата. — Знам какво ще ми свърши работа още щом го видя. Хайде! — и Колт я хвана за ръката и я повлече навътре. — Синият пуловер на витрината, моля — каза на продавачката. — Имате ли размер... — и премери с педи във въздуха.

— Десети ли? — попита продавачката. — Да, господине. Един момент.

— Не попита колко струва — отбеляза Алтия.

— Ако нещо е добро, цената няма значение — усмихна й се Колт. — Ти ще ме държиш изкъсо. Оценявам това. На мен подробностите ми убягват.

— Това е ново за мен. — Тя се отдалечи, за да разгледа копринени блузи на една стойка.

Беше лекомислен, напомни си, беше импулсивен, прибързан, и припрян. Всичко, което тя не беше. Алтия предпочиташе реда, точните правила, педантичното им спазване. Би трябвало да е луда, за да си въобрази, че двамата могат да се свържат.

Тя обърна глава и го загледа как чака продавачката да маркира пуловера на касата и да го увие красиво.

Даде си сметка, че те наистина се свързаха. Всичко у него й прилягаше като ръкавица. Косата му не беше точно руса или кафява и никога не беше напълно покорна. Очите бяха нещо средно между синьо и зелено и можеха с един поглед да спрат сърцето й. Безразсъдството му. Сигурността, която внушаваше. Неговото пълно и безусловно разбиране.

— Проблем ли има? — попита той, като улови погледа й.

— Не.

— Розова или синя панделка предпочитате, сър?

— Розова — отвърна Колт, без да погледне. — Продавате ли сватбени рокли тук?

— Не официални, не, сър. — Ала очите на продавачката светнаха пред перспективата да продаде още нещо. — Имаме много елегантни рокли и костюми за коктейли, които биха послужили чудесно за сватба.

— Трябва да е нещо празнично — заяви Колт и в очите му пак проблеснаха весели пламъчета. — За новогодишната нощ.

Алтия изправи рамене, обърна се на пети и застана лице в лице срещу него.

— Разбери, Найтшейд. Няма да се омъжа за теб на Нова година.

— Добре, добре. Избери друга дата.

— Денят на благодарността — отвърна тя и с удоволствие видя как той зина и изпусна кутията с покупката.

— Какво?

— Казах на Деня на благодарността. Това е! — Алтия отметна назад косата си и тръгна към вратата.

— Какво? По дяволите! — извика Колт, хукна след нея и ритна подаръка на средата на магазина.

Продавачката вдигна кутията и хукна след него:

— Сър, роклите!

— По-късно! — Колт изхвърча през вратата и догони Алтия на улицата.

— Наистина ли каза, че ще се омъжиш за мен в Деня на благодарността?

— Мразя да повтарям, Найтшейд. Ако не чуваш какво ти говоря, си е твой проблем. А сега, ако си свършил с покупките си, аз се връщам на работа.

— Само една минутка! — Той мушна кутията под мишница, като при това скъса панделката. Но ръцете му останаха свободни и Колт я хвана за раменете. — Какво те накара да промениш намерението си?

— Може би твоят внимателен, деликатен подход — отвърна тя сухо. Даде си сметка, че истински се забавлява. С цялата си душа. — Продължиш ли да ме тормозиш, приятел, ще ти дам да се разбереш.

Той тръсна глава, сякаш да пренареди мислите си.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Алтия вдигна учудено вежди.

— Не мирясваш, нали?

— В Деня на благодарността. Този Ден на благодарността, който е след няколко седмици?

— Да не би вече да те хвана страх? — започна тя, но откри, че устата ѝ бе твърде заета за приказки, запечатана с една упоителна целувка, пълна с обещания и радост. — Знаеш ли какво е наказанието за целуване на офицер от полицията на публично място? — попита Алтия, когато отново можеше да говори.

— Ще рискувам.

— Добре — и тя притегли устата му към своята. Бяха се прегърнали наскре тротоара и пешеходците ги заобикаляха. — Ще получиш доживотна присъда, Найтшейд.

— Разчитам на това. — Той се отдръпна внимателно, за да може да вижда лицето ѝ, и попита: — Защо в Деня на благодарността?

— Защото бих искала да имам близки, с които да го отпразнувам. Сила все не ме оставяше на мира да празнувам с тях, ала аз... Не можех.

— Защо?

— Това разпит ли е или годеж? — попита Алтия.

— И двете, но този път е последният. Защо ще се омъжиш за мен?

— Защото ми опява, докато не ме сломи. И ми е жал за теб, защото изглежда храниш прекалени надежди. Освен това те обичам и някак свикнах с теб, така че...

— Чакай! Кажй го пак.

— Казах, че някак свикнах с теб.

Той се усмихна и я целуна по носа.

— Не това, а предишното изречение.

— Че ми жал за теб?

— Не, не, следващото.

— А-а, онова, за обичането.

— Точно тази. Кажй го пак.

— Добре. — Тя си пое дълбоко дъх и изрече: — Обичам те. — После издиша. — Трудно е да го изречеш цялото наведнъж.

— Ще свикнеш.

— Мисля, че си прав.

Колт се разсмя и я притисна към себе си.

— И още как!

ЕПИЛОГ

— Смятам, че трябва да го обмисля отново. — Алтия стоеше пред огледалото в цял ръст в спалнята на Сила и разглеждаше собственото си отражение. В огледалото виждам жена, отбеляза тя безпристрастно. Бледа, с пищна червена коса. Изглежда елегантна в тънкия костюм с цвят слонова кост, украсен с дантели и подчертан с дълъг наниз перли, спускащ се по цялата дължина на плътно прилепналия жакет. Очите ѝ обаче, бяха твърде големи, твърде широко отворени и твърде уплашени. — Аз наистина мисля, че тази работа няма да я бъде.

— Изглеждаш изумително — увери я Дебора. — Съвършена си.

— Не говоря за дрехите. — Алтия сложи ръка на стомаха си. — А за сватбата.

— Не започвай пак — каза Сила и пооправи копирения ѝ жакет. — Пак нервничиш.

— Разбира се, че нервнича. — И по липса на друго занимание Алтия протегна ръка, за да се увери, че перлите в ушите ѝ са си на мястото. Припомни си, че бяха подарък от майката на Колт и усети прилив на топлина. Предавали се по наследство, обяснила ѝ бе майката на Колт, а самата тя ги бе получила от баба му.

После беше поплакала и целунала Алтия и я беше приветствала с „добре дошла“ в тяхното семейство.

Семейство, помисли си Алтия и усети, че я връхлита нова вълна от паника. Какво знаеше тя за семейството?

— На път съм да се обрека до края на живота си на мъж, когото познавам едва от няколко седмици — каза тихо Алтия на жената в огледалото. — Трябва да му се обрека.

— Обичаш го, нали? — попита Дебора.

— Какво общо има това?

Дебора се засмя, взе треперещите ръце на Алтия в своите и отвърна:

— Всичко. И аз познавах Гейдж отскоро, когато се оженихме. А за тайните му разбрах дори по-отскоро. Но аз го обичам и съм сигурна в това. Забелязах как гледаш Колт, Тия. Ти също си сигурна.

— Адвокати — оплака се Алтия на Сила. — Винаги знаят как да обърнат нещата срещу теб.

— Тя е страхотна, нали — каза гордо Сила и прегърна силно сестра си. — Най-добрият прокурор на изток от Мисисипи.

— Което си е право, право си е — отвърна с усмивка Дебора. — Сега да огледаме онази, която ще изпълнява ролята на майка на булката. — И тя наклони глава, за да прецени как изглежда сестра ѝ. — Прекрасна си, Сила.

— И ти също. — Сила прокара ръка по черната коса на сестра си. — Бракът и майчинството ти отиват.

— Ако вие двете не престанете да се възхищавате една от друга, ще получи нервна криза. — Алтия седна на кревата и затвори плътно очи. — Ще избягам през задния вход.

— Той ще те хване — каза Сила.

— Не и ако имам добра преднина. Може би... — Прекъсна я чукане по вратата. — Ако е Найтшейд, няма да разговарям с него.

— Разбира се, че няма да разговаряш — съгласи се Дебора. — На лош късмет е. — Тя отвори вратата и видя съпруга и дъщеря си. Това вече е голям късмет, помисли си и се усмихна на Гейдж. Най-големият късмет.

— Извинявайте, че прекъсвам приготовленията ви, ала долу имаме изнервени хора.

— Ако децата са докопали сватбената торта... — подзе Сила.

— Бойд я спаси — увери я Гейдж. — На косъм. — Той прехвърли бебето в едната си ръка, а другата обви около жена си. — Колт направи пътека на килима в кабинета.

— Значи е нервен — заяви рязко Алтия. — Би трябвало да е. Вижте само в какво ни забърка. Как бих искала да съм муха на стената там, долу.

Гейдж се усмихна и намигна на Дебора.

— Има си своите предимства. — И гушна детето, защото то се размърка.

— Аз ще я взема, Гейдж — и Дебора пое от него Адриана. — Ти иди да помогнеш на Бойд да успокои жениха. Ние сме почти готови.

— Кой казва? — скръсти ръце Алтия.

Сила отпрати Гейдж и затвори вратата. Беше време за тежката артилерия.

— Страхливка — каза тя меко.

— Не, само минутка...

— Страх те е да слезеш и пред всички да се закълнеш във вяроност на мъжа, когото обичаш. Това е покъртително.

Схванала мисълта ѝ, Дебора успокои детето и се включи в играта.

— Стига, Сила, не бъди толкова жестока. Ако е променила решението си...

— Не е. Ами просто не може да се примири с мисълта. А Колт е готов на всичко, за да я оцастливи. Продава ранчото си, купува земя тук, наблизно...

Алтия стана и заяви:

— Не е честно!

— Права си. — Дебора застана до нея и прехапа устна, за да не се засмее. — Мисля, че трябва да си малко по-толерантна, Сила. Това е важно решение...

— Тогава да го вземе, вместо да се крие тук като някаква непорочна девица, която трябва да се принесе в жертва...

Алтия навири брадичка и заяви:

— Не се крия. Деб, иди и им кажи да пуснат проклетата музика. Слизам.

— Добре, Тия. Щом си сигурна, слизам долу... — Дебора я потупа по ръката, намигна на сестра си и излезе.

— Е, хайде. — Алтия се втурна към вратата. — Да вървим.

— Чудесно. — Сила мина бавно край нея и заслиза по стълбата.

Едва на последното стъпало Алтия проумя, че я бяха подмамили. Двете сестри бяха изиграли успешно ролите на доброто и лошото ченге.

Стомахът ѝ се преобърна. Навред имаше цветя — планини от цветове и аромати. И музика — лека и романтична. Тя видя майката на Колт, отпусната тежко върху ръката на баща му, да се усмихва храбро през пелена от сълзи. Видя Натали да сияе и да пронизва очите ѝ със своите. И Дебора с капчици сълзи по миглите и детето на ръце.

И Бойд, който протегна ръка, взе ръката на Сила и целуна мокрите ѝ страни, а после се обърна към Алтия и ѝ намигна окуражително.

Алтия спря. Трябва да има основателна причина, щом хората плачат на сватбите, заключи тя.

После погледна към камината и не видя нищо, освен Колт.

А той не видя нищо, освен нея.

Краката ѝ престанаха да треперят. И Алтия тръгна към него — с една бяла роза и сърцето си.

— Приятно ми е, лейтенант — каза тихо Колт и взе ръката ѝ.

— Приятно ми е, Найтшейд. — Тя усети топлината на огъня край тях, топлината, която струеше от Колт. Усмихна се, когато той вдигна ръката ѝ до устните си. Пръстите ѝ не трепереха.

— Щастлив Ден на благодарността.

— И на теб. — И на свой ред вдигна двете им сплетени ръце и ги целуна. Може да не знаеше какво е това семейство, но щеше да се научи. Двамата щяха да се научат. — Много те обичам.

— И аз също. Готова ли си?

— Вече да.

И, изправили се пред горящия огън, те се обърнаха един към друг и към живота, който щяха да изживеят заедно.

Издание:

Нора Робъртс. Нощна тъма

ИК „Коломбина прес“, София, 2002

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-097-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.